

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love¹²

(Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, ændring af adgangen og kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilbagesendelse samt præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet, m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019, som senest ændret ved lov nr. 1591 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 4, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Hvis ansøgeren har bestået danskprøven på A1-niveau eller A2-niveau, andre danskprøver på et tilsvarende eller højere niveau eller en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., udgør det angivne beløb i 1. pkt. det beløb, som kommunalbestyrelsen efter stk. 36-38 kan nedsætte den økonomiske sikkerhed til.«

2. I § 9, stk. 4, 3. pkt., der bliver 4. pkt., indsættes efter »angivne beløb«: »i 1. pkt.«

3. I § 9, stk. 17, ændres »§ 11, stk. 12 og 13 eller 17« til: »§ 11, stk. 12, 13 eller 17«

4. I § 9, stk. 36-38, indsættes som 2. pkt.: »Dette gælder dog ikke, hvis stk. 4, 2. pkt., har fundet anvendelse.«

5. I § 9 indsættes efter stk. 40 som nyt stykke:

»Stk. 41. Danskbonus efter integrationslovens § 22 anses ikke som hjælp efter integrationsloven.«

Stk. 41 og 42 bliver herefter stk. 42 og 43.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes frit og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF og 93/96/EØF (Opholdsdirektivet), EU-Tidende 2004, nr. L 158, side 77, samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115 EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (Udsendelsesdirektivet), EU-Tidende 2008, nr. L 348, side 98.«

² Loven indeholder en bestemmelse, der gennemfører dele af Rådets direktiv af 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985, EU-tidende 2001, nr. L 187, s. 0045-0046.

6. I § 9 a, stk. 5, 2. pkt., ændres »som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen« til: »som har ret til at blive her i landet under behandlingen af en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag«.

7. I § 9 h, stk. 3, 2. pkt., ændres »2. pkt.« til: »4. pkt.«.

8. I § 9 h indsættes efter stk. 13 som nyt stykke:

»Stk. 14. Betaler udlændingen eller virksomheden et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter stk. 1, 3, 5 eller 10, tilbagebetales beløbet, der er betalt for meget, ikke, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.«.

Stk. 14 bliver herefter stk. 15.

9. I § 9 p, stk. 2, 2. pkt., ændres »som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen« til: »som har ret til at blive her i landet under behandlingen af en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag «.

10. I § 10, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 32, stk. 12« til: »§ 32, stk. 1, nr. 5«.

11. I § 10, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »§ 25 c,«: »eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2,«.

12. I § 10, stk. 4, 1. pkt., ændres »§ 32, stk. 1 og 12« til: »§ 32, stk. 1, nr. 1 og 5«.

13. I § 10, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »og som er udvist efter § 25 b«: »eller er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2«.

14. I § 10, stk. 5, ændres »§ 32, stk. 9« til: »§ 32, stk. 1, nr. 3«.

15. I § 11, stk. 2, 1. pkt., udgår » og § 19 a, stk. 2«.

16. I § 11, stk. 3, nr. 5, indsættes som 2. pkt.:

»Danskbonus efter integrationslovens § 22 anses ikke som hjælp efter integrationsloven.«.

17. I § 12 a indsættes efter »opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere«: »med senere ændringer«.

18. I § 19, stk. 11, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

19. § 19 a, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

20. I § 19 a indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse.«

21. § 25 b, stk. 2, ophæves.

22. Efter § 26 b indsættes:

»§ 26 c. En afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.«

23. I § 29 a ændres »et andet EU-land« til: »en anden medlemsstat«.

24. Før § 32 indsættes som overskrift:

»Indrejseforbud«.

25. § 32 affattes således:

»§ 32. Der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog stk. 2 og 3, i følgende tilfælde:

- 1) Udlændingen er udvist.
- 2) Udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.
- 3) Udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.
- 4) Udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.
- 5) Udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.

Stk. 2. Der fastsættes alene indrejseforbud i forhold til udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Stk. 3. Der kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1 og 2, medmindre den pågældende udlænding er udvist som følge af kriminalitet.

Stk. 4. Indrejseforbud meddeles, jf. dog stk. 5, for

- 1) 2 år, hvis udlændingen er udvist efter §§ 25 a eller 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, jf. dog nr. 3,
- 2) 4 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed, jf. dog nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c,
- 3) 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandstatsborger og er meddelt et

indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II,

4) 6 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

5) mindst 6 år, hvis udlændingen er udvist efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder,

6) 12 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 1 år og 6 måneder, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

7) bestandig, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

8) bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed,

9) bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 3 eller 4, eller for

10) bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 5.

Stk. 5. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis:

1) udlændingen er udvist efter §§ 22-24, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 4, med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser,

2) udlændingen ikke er udvist efter § 25 a, stk. 1, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, nr. 1 og 3, eller hvis

3) et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 10, med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Et indrejseforbud regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1 eller 2, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, medmindre den pågældende udlænding er udvist som følge af

kriminalitet. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 8. Et indrejseforbud bortfalder, hvis:

- 1) den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q,
- 2) den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering, får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6,
- 3) den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 3, eller
- 4) den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i stk. 1, nr. 4.«.

26. I § 32 a ændres »eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse« til: »og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

27. I § 32 b udgår »eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

28. Før § 33 indsættes som overskrift:

»Fastsættelse af udrejsefrist«.

29. § 33, *stk. 1*, affattes således:

»En afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at udlændingen i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til ophold her i landet, skal indeholde en frist for udrejse. En afgørelse eller beslutning efter 1. pkt. skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om reglerne i § 33 b, stk. 1, stk. 2, nr. 1, og stk. 3. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.«.

30. I § 33, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »stk. 1,«: »1. pkt.,«.

31. I § 33, *stk. 2, 6. pkt.*, indsættes efter »ikke har medvirket under«: »eller lagt hindringer i vejen for«.

32. § 33, *stk. 3-8*, ophæves, og i stedet indsættes;

»*Stk. 3.* Stadfæstes en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter § 33 b, stk. 1 eller 2, eller frafalder en sådan klage, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. En udrejsefrist efter stk. 2, kan fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Udrejsefristen kan forlænges indtil 120 dage. Forlængelse af udrejsefristen udover 120 dage kan alene ske i ganske særlige tilfælde, herunder

navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejse taler derfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.«.

Stk. 9 bliver herefter stk. 5.

33. § 33, stk. 10-13, ophæves.

Stk. 14 og 15 bliver herefter stk. 6 og 7.

34. I § 33, stk. 15, der bliver til stk. 6, ændres: »stk. 14« til: »stk. 5«.

35. Før § 33 a indsættes som overskrift:

»Processuelt ophold«.

36. §§ 33 a og 33 b affattes således:

»§ 33 a. En udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, § 9 d, eller ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, og § 9 q, stk. 11.

Stk. 2. En udlænding kan meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb.

Stk. 3. Når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af:

- 1) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.
- 2) Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b.
- 3) Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q til en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4.
- 4) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Opsættende virkning

§ 33 b. Klage over en afgørelse efter denne lov tillægges ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor, jf. dog stk. 2 og 3, og § 53 a, stk. 2, 4. pkt., jf. dog 5. pkt.

Stk. 2. Der tillægges opsættende virkning ved:

- 1) Afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter afgørelsen er meddelt den pågældende, hvis udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller en udlænding, der hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, jf. dog stk. 3.

2) Afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, der påklages, inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

3) Afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e, eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, der påklages, inden 7 dage efter afgørelsen er meddelt den pågældende.

4) Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 5, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 3, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.

5) Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt.

Stk. 3. For afgørelser om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. § 2, stk. 1 eller 2, finder stk. 1, 1. pkt., tilsvarende anvendelse.«.

37. § 33 c ophæves.

38. Før § 34 indsættes som overskrift:

»Midlertidige foranstaltninger og frihedsberøvelse«.

39. I § 34, *stk. 4*, ændres »afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2« til: »afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7«.

40. I § 36, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »at den pågældende skal frihedsberøves«: », jf. § 36, stk. 9«.

41. I § 36, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige«: », jf. § 36, stk. 10«.

42. I § 36, *stk. 5*, indsættes efter »Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., skal udlændingen«: », medmindre de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.«.

43. I § 36 indsættes som *stk. 9*:

»Stk. 9. Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal der navnlig lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.«.

44. I § 36 indsættes som *stk. 10*:

»*Stk. 10.* Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., skal der særligt lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der lægges vægt på, om

- 1) udlændingen antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet, eller i øvrigt ikke har lovligt ophold her i landet,
- 2) udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel,
- 3) udlændingen har forsømt at overholde foranstaltninger, som denne er pålagt i medfør af § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse,
- 4) udlændingen over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel,
- 5) udlændingen er blevet udvist efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b,
- 6) udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud, der er udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller
- 7) sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.«

45. I § 40 indsættes som *stk. 13*:

»*Stk. 13.* En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b eller efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Det samme gælder for en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, § 9 b, eller § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller § 9 e.«

46. I § 40 d ændres »§ 9 f, stk. 4, 1. pkt.« til: »§ 9 f, stk. 5, 1. pkt.«

47. I § 42 a, *stk. 8, 1. pkt.*, ændres »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2« til: »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7«

48. I § 42 a, *stk. 13* ændres »stk. 13« til: »stk. 15«.

49. I § 42 a, *stk. 15*, ændres »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2« til: »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7«

50. I § 42 a, *stk. 16, 1. pkt.* ændres »stk. 11, nr. 1-4 og 6, og stk. 12« til: »stk. 13, nr. 1-4 og 6, og stk. 14«

51. I § 42 a, stk. 17, ændres »stk. 11-14« til: »stk. 13-16«.

52. I § 42 a, stk. 19, 1. pkt. ændres »stk. 11-14« til: »stk. 13-16« og »42,73« ændres til: »53,39«, i stk. 19, 2. pkt., ændres »2005-beløb« til: »2020-beløb«, og »2006« ændres til: »2021«.

53. § 43 c ophæves.

54. I § 44 a, stk. 2, 1 pkt., indsættes efter »landet«: »samt modtagelse af hjælp til repatriering«.

55. I § 46, stk. 2, 1. pkt., ændres »og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b og afgørelser efter § 33« til: »og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter §§ 33-33 b«.

56. I § 46, stk. 2, 3. pkt., ændres »§ 25 b, stk. 2« til: »§ 32, stk. 1, nr. 2«.

57. I § 46, stk. 3, ændres »§ 33, stk. 4« til: »§ 33 a, stk. 3, nr. 2, og § 33 b, stk. 1«.

58. I § 46 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Afgørelse efter § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, der træffer den afgørelse, som udrejsefristen fastsættes i forbindelse med.«.

59. § 46 a affattes således:

»§ 46 a. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4 og 6 og § 53 a.

Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§ 9 i-9 n, § 9 p eller § 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

2) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

3) Politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og 7, 3. pkt.

4) Afgørelser, der træffes i første instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.

Stk. 3. Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selvom klagen er indgivet efter udløb af fristen.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det samme gælder Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og

klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 5. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. En afgørelse, der er meddelt ansøgeren alene ved brug af en standardformular, jf. § 4 e, stk. 1, anses for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Stk. 6. Følgende afgørelser kan ikke påklages:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og b, § 40, stk. 13, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8 og 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b.

2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§ 9 i-n, § 9 p eller § 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.

4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9.

5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.

6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.

7) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt.

8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.

Stk. 7. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages. Endvidere kan Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, ikke påklages.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 5, 1. pkt.«

60. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 6, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.« til: »De afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.«.

61. I § 48 b ændres »et andet EU-land« til: »en anden medlemsstat«, »overtage, tilbagetage eller modtage« ændres til: »overtage eller tilbagetage«, og »træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen« ændres til: »tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.«.

62. I § 49, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5«: », og vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger«.

63. § 52 b ophæves.

64. I § 52 c, stk. 3, ændres »Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration« til: »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet«.

65. I § 52 c indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Afgørelser om opsættende virkning, jf. § 33 b, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.«.

66. I § 53 a, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »§ 32 a«: », og afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet i forbindelse med disse bestemmelser«.

67. I § 53 a, stk. 1, nr. 7, indsættes efter »Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3«: », eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3.«.

68. I § 56 d, stk. 2, ændres »§ 56, stk. 1, « til: »§ 56 a, stk. 1,«.

69. I § 58 g, stk. 1, nr. 7, ændres »efter § 25 b eller« til » efter § 25 a eller b og meddelt indrejseforbud,«.

70. I § 58 g, stk. 1, nr. 8, ændres »nævnt i § 29 c, stk. 1.« til: » nævnt i § 29 c, stk. 1, eller«

71. I § 58 g, stk. 1, indsættes som nr. 9:

»9) udlændingen er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2.«.

72. I § 59 a indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Bøder for transportvirksomheders overtrædelse af stk. 1 udmåles til 22.500 kr. eller derover pr. udlænding, der befordres.«

73. I § 60, stk. 1, 1. pkt. ændres »§ 34, stk. 1-3 og 6« til: »§ 34, stk. 1-3 og 7« og »stk. 8, 3. pkt.« til: »stk. 8, 4. pkt.«.

74. I § 60, stk. 1, 1. pkt. ændres »§ 42 a, stk. 8, 2. pkt.« til: § 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.«

§ 2

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1735 af 27. december 2018. § 2 i lov nr. 173 af 27. februar 2019 og § 1 i lov nr. 1057 af 24. oktober 2019 foretages følgende ændring:

1. I § 12, stk. 1, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Gebyrer for ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret og gebyr for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales til Udlændinge- og Integrationsministeriet.«

2. I § 12, stk. 1, indsættes som 7. pkt., der bliver 8. pkt.:

»Betaler ansøgeren eller den erklærende et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter 1. eller 2. pkt., tilbagebetales beløbet, der er betalt for meget, ikke, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.«

§ 3

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1 af 1. januar 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 8, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

2. I § 16, stk. 9, udgår »eller introduktionsprogram«.

3. I § 20, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

4. I § 20, stk. 7, 3. pkt., ændres »udlændinge, der alene har ledighed som problem,« til: »jobparate udlændinge«.

5. I § 22, stk. 1, ændres »stk. 2 eller 3« til: »stk. 2-4«.

6. I § 45, stk. 9, nr. 4, ændres »§ 2 stk. 5« til: »§ 2 e, stk. 3«.

§ 4

I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 901 af 19. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 3, 2. pkt. indsættes efter »deltagelse i undervisningen«: », om opbevaring af registreringer«

§ 5

I lov om folkeskolen, jf. lovbekendtgørelse nr. 823 af 15. august 2019, som ændret ved § 13 i lov nr. 1746 af 27. december 2016, § 1 i lov nr. 209 af 5. marts 2019 og lov nr. 564 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. To steder i § 50, stk. 3, ændres »integrationsydelse« til »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse«.

§ 6

I lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 287 af 16. april 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 1712 af 27. december 2018, § 1 i lov nr. 1714 af 27. december 2018 og lov nr. 1715 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 u, stk. 1-3, ændres »integrationslovens § 12, stk. 6« til: »integrationslovens § 12, stk. 1«.

2. I § 5 u, stk. 7, indsættes som 2. og 3. punktum:

»Kommunalbestyrelsen kan forlænge varigheden af disse dispensationer og tilladelser med op til 2 år. Ved sådan afgørelse om at forlænge varigheden af en dispensation eller en tilladelse finder reglerne i stk. 6 og 8 tilsvarende anvendelse.«.

§ 7

I lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love) foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 21 ophæves.

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. juni 2020.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 2-6, § 5 og § 6 træder i kraft dagen efter offentliggørelse i Lovtidende.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 73.

Stk. 4. Lovens § 1, nr. 8, finder anvendelse for udlændinge og virksomheder, som efter lovens ikrafttræden indbetaler gebyr efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 3, 5 og 10.

Stk. 5. Lovens § 1, nr. 21, finder ikke anvendelse for sager efter § 25 b, stk. 2, som er indledt af myndighederne før lovens ikrafttræden og ved anmodning om genoptagelse af afgørelser efter § 25 b, stk. 2, som er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Lovens § 1, nr. 36, finder ikke anvendelse ved ansøgninger, klager og anmodninger om genoptagelse af afgørelser, som er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne anmodninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Lovens § 1, nr. 59, 60, 63, 65 og 67, finder ikke anvendelse for klager, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 8. Udlændingelovens § 46 a, stk. 3, som affattet ved lovens § 1, nr. 59, finder ikke anvendelse for afgørelser, der er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration inden lovens ikrafttræden, og som på afgørelsestidspunktet ikke kunne påklages til Udlændingenævnet efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b.

Stk. 9. Lovens § 2, nr. 2, finder anvendelse for ansøgere og erklærende, som efter lovens ikrafttræden indbetaler gebyr efter indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Stk. 10. § 5 u, stk. 7, 2. og 3. pkt., i lov om planlægning, som affattet ved denne lovs § 6, nr. 2, finder også anvendelse for dispensationer og tilladelser efter § 5 u, stk. 1-3, der er udløbet før lovens ikrafttræden, jf. § 5 u, stk. 7.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens §§ 1 og 2 kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse	15
1. Indledning	22
2. Bestemmelser om processuelt ophold og opsættende virkning	25
2.1. Gældende ret	25
2.1.1. Udlændingelovens § 33, stk. 3, om opsættende virkning	25
2.1.2. Udlændingelovens § 33, stk. 4, om afgørelser om humanitært ophold efter udlændingelovens § 9 b	27
2.1.3. Udlændingelovens § 33, stk. 5, om ansøgning om opholdstilladelse, der tillades indgivet her i landet	28
2.1.4. Udlændingelovens § 33, stk. 6, om afgørelser truffet efter § 53 b, stk. 1, og § 9 b, som indbringes for Folketingets Ombudsmand	29
2.1.5. Udlændingelovens § 33, stk. 7, om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b	29
2.1.6. Udlændingelovens § 33, stk. 8, om at ansøgning ikke behandles, når opholdsstedet er ukendt	30
2.1.7. Udlændingelovens § 33, stk. 10, om ansøgning om opholdstilladelse fra en udlænding med indrejseforbud	30
2.1.8. Udlændingelovens § 33, stk. 12, om klage over afslag på opholdstilladelse efter § 9 e for udlændinge, der er omfattet af Kosovonødloven	31
2.1.9. Udlændingelovens § 33, stk. 13, om klage over afslag på opholdstilladelse i medfør af § 9 c, stk. 3, nr. 2	31
2.2. Ministeriets overvejelser	32
2.3. Den foreslåede ordning	34
3. Ændring af adgangen til forlængelse af udrejsefristen samt udvidelse af kompetencen til at træffe afgørelse herom	35
3.1. Gældende ret	35
3.1.1. Adgang til at forlænge en udrejsefrist	35
3.1.2. Kompetence til at forlænge en udrejsefrist samt klageadgang i sager om forlængelse	36
3.2. Ministeriets overvejelser	36
3.3. Den foreslåede ordning	38
4. Betingelser for fastsættelse af udrejsefrist til straks	40
4.1. Gældende ret	40
4.1.1. Udlændingeloven	40
4.1.2. Udsendelsesdirektivet	41

4.1.3.	Rådets henstilling.....	41
4.2.	Ministeriets overvejelser	42
4.3.	Den foreslåede ordning	42
5.	Fastsættelse af udrejsefrist i afgørelser om ulovligt ophold	42
5.1.	Gældende ret.....	43
5.1.1.	Udlændingeloven	43
5.1.2.	Udsendelsesdirektivet	45
5.1.3.	Rådets henstilling.....	45
5.2.	Ministeriets overvejelser	46
5.3.	Den foreslåede ordning	47
6.	Skriftlighed og vejledning ved afgørelser og meddelelse af indrejseforbud	48
6.1.	Gældende ret.....	48
6.1.1.	Udlændingeloven	48
6.1.2.	Opholdsdirektivet.....	49
6.1.3.	Udsendelsesdirektivet	50
6.1.4.	Rådets henstilling.....	50
6.2.	Ministeriets overvejelser	51
6.3.	Den foreslåede ordning	53
7.	Meddelelse af indrejseforbud i sager efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2.....	54
7.1.	Gældende ret.....	54
7.1.1.	Udlændingeloven	54
7.1.2.	Udsendelsesdirektivet	56
7.1.3.	Rådets henstilling.....	56
7.2.	Ministeriets overvejelser	56
7.3.	Den foreslåede ordning	57
8.	Bestemmelser om indrejseforbud	57
8.1.	Gældende ret.....	57
8.1.1.	Udlændingelovens § 32, stk. 1, om konsekvens af indrejseforbud.....	57
8.1.2.	Udlændingelovens § 32, stk. 2-4, om varighed af indrejseforbud	59
8.1.3.	Udlændingelovens § 32, stk. 5, om indrejseforbud med kortere varighed end nævnt i stk. 2-4	62
8.1.4.	Udlændingelovens § 32, stk. 6, om skriftlighed mv.	65

8.1.5.	Udlændingelovens § 32, stk. 7, om bortfald af indrejseforbud.....	65
8.1.6.	Udlændingelovens § 32, stk. 8, om ophævelse af indrejseforbud til unionsborgere mv. 65	
8.1.7.	Udlændingelovens § 32, stk. 9, om indrejseforbud til personer, der er omfattet af EU og FN's lister om restriktive foranstaltninger.....	66
8.1.8.	Udlændingelovens § 32, stk. 10, om indrejseforbud til visse religiøse forkyndere	67
8.1.9.	Udlændingelovens § 32, stk. 11, om ophævelse af indrejseforbud som følge af udvisning efter § 25 b	68
8.1.10.	Udlændingelovens § 32, stk. 12, om indrejseforbud til fremmedkrigere	71
8.1.11.	Udsendelsesdirektivets bestemmelser om indrejseforbud	72
8.1.12.	Gennemførelse af udsendelsesdirektivets bestemmelser om indrejseforbud.....	75
8.1.13.	Indrejseforbud i sager omfattet af opholdsdirektivets regler om fri bevægelighed	77
8.2.	Ministeriets overvejelser	79
8.3.	Den foreslåede ordning	82
9.	Betingelser for administrativ frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt.....	86
9.1.	Gældende ret.....	86
9.1.1.	Udlændingeloven	86
9.1.2.	Udsendelsesdirektivet	86
9.1.3.	Rådets henstilling.....	87
9.2.	Ministeriets overvejelser	87
9.3.	Den foreslåede ordning	88
10.	Betingelser for administrativ frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt.....	88
10.1.	Gældende ret.....	88
10.1.1.	Udlændingeloven	88
10.1.2.	Dublinforordningen.....	90
10.2.	Ministeriets overvejelser.....	90
10.3.	Den foreslåede ordning.....	91
11.	Betingelser for motivationsfremmende frihedsberøvelse efter § 36, stk. 5.....	92
11.1.	Gældende ret.....	92
11.1.1.	Udlændingeloven	92
11.1.2.	Udsendelsesdirektivet	93
11.1.3.	Rådets henstilling.....	93
11.2.	Ministeriets overvejelser.....	93

11.3.	Den foreslåede ordning.....	93
12.	Kvoteflygtninge.....	94
12.1.	Gældende ret.....	94
12.2.	Ministeriets overvejelser.....	95
12.3.	Den foreslåede ordning.....	96
13.	Forslag om at indføre en bagatelgrænse for tilbagebetaling, når der er betalt for meget i gebyr ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, dansk indfødsret mv.	97
13.1.	Gældende ret.....	97
13.1.1.	Udlændingelovens regler om gebyr.....	97
13.1.2.	Indfødsretslovens regler om gebyr.....	99
13.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.....	99
14.	Præcisering af praksis for betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret.....	101
14.1.	Gældende ret.....	101
14.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.....	101
15.	Kodificering af praksis for nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse i sager om ægtefællesammenføring.....	102
15.1.	Gældende ret.....	102
15.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.....	103
16.	Præcisering af at danskbonus ikke anses som hjælp efter integrationsloven i udlændingelovens forstand.....	103
16.1.	Gældende ret.....	103
16.1.1.	Udlændingelovens regler om selvforsørgelseskravet i forbindelse med familiesammenføring og tidsbegrænset opholdstilladelse.....	103
16.1.2.	Danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.....	105
16.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.....	107
17.	Forslag til forenkling af kompetence- og klagerreglerne og overførsel af klageadgang fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.....	108
17.1.	Gældende ret.....	108
17.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.....	110
18.	Forslag om overførsel af klageadgang fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet.....	113
18.1.	Gældende ret.....	113
18.1.1.	Opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år.....	113

18.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	115
19.	Afskæring af klageadgang i visse sager	116
19.1.	Gældende ret	116
19.1.1.	Afgørelser om beregning af opholdsperioder	116
19.1.2.	Afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse på grund af udløb af pas eller rejslegitimation.	117
19.1.3.	Afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 2.2. pkt.	117
19.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	119
20.	Fastsættelse af skærpet bødeniveau for transportøransvar	119
20.1.	Gældende ret	120
20.1.1.	Udlændingeloven	120
20.1.2.	Direktiv 2001/51/EF	121
20.2.	Ministeriets overvejelser	121
20.3.	Den foreslåede ordning	122
21.	Præcisering i forhold til Dublinforordningens terminologi	123
21.1.	”Medlemsstat”	123
21.1.1.	Gældende ret	123
21.1.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	123
21.2.	”Overtage eller tilbagetage”	124
21.2.1.	Gældende ret	124
21.2.2.	Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	126
22.	Udvidelse af Udlændingeinformationsportalen til at omfatte afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven	129
22.1.	Gældende ret	130
22.1.1.	Udlændingeinformationsportalen (UIP’en)	130
22.1.2.	Repatrieringslovens krav om tilbagebetaling af modtagen repatrieringsstøtte i tilfælde af fortrudt repatriering m.v.	130
22.2.	Ministeriets overvejelser	132
22.3.	Den foreslåede ordning	133
23.	Justeringer af integrationsloven	134
23.1.	Præcisering af, hvilket program uledsagede mindreårige omfattet af integrationsloven kan tilbydes.	134

23.1.1.	Gældende ret	134
23.1.2.	Ministeriets overvejelser	134
23.1.3.	Den foreslåede ordning	135
23.2.	Præcisering af færre og enkle proceskrav til selvforsørgede, der er omfattet af reglerne om program og kontrakt efter integrationsloven	135
23.2.1.	Gældende ret	135
23.2.2.	Ministeriets overvejelser	136
23.2.3.	Den foreslåede ordning	136
23.3.	Præcisering af personkredsen, der efter ansøgning kan modtage danskbonus efter integrationsloven	136
23.3.1.	Gældende ret	136
23.3.2.	Ministeriets overvejelser	137
23.3.3.	Den foreslåede ordning	138
23.4.	Præcisering af adgangen til at modtage resultattilskud for udlændinge i tilfælde, hvor en udlænding består prøve i dansk	138
23.4.1.	Gældende ret	138
23.4.2.	Ministeriets overvejelser	139
23.4.3.	Den foreslåede ordning	139
23.5.	Justering af reglerne om fordeling af flygtninge til kommunerne i forbindelse med ændring af landstallet	140
23.5.1.	Gældende ret	140
23.5.2.	Ministeriets overvejelser	141
23.5.3.	Den foreslåede ordning	141
24.	Opbevaring af oplysninger om kursisters deltagelse i danskundervisning.....	142
24.1.	Gældende ret	142
24.2.	Ministeriets overvejelser.....	143
24.3.	Den foreslåede ordning.....	144
25.	Ændring af planloven	145
25.1.	Gældende ret.....	145
25.1.1.	Tidsbegrænsning af dispensationer og tilladelser efter planlovens § 5 u	145
25.1.2.	Tilpasning af henvisninger til regler i integrationsloven	147
25.2.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	148
25.2.1.	Tidsbegrænsning af dispensationer og tilladelser efter planlovens § 5 u	148

25.2.2. Tilpasning af henvisninger til regler i integrationsloven	150
26. Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikterne	150
27. Økonomiske konsekvenser	150
28. Implementeringskonsekvenser for det offentlige	151
29. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.....	151
30. Administrative konsekvenser for borgerne.....	151
31. Miljømæssige konsekvenser	152
32. Forholdet til EU-retten.....	152
33. Hørte myndigheder og organisationer m.v.	153
34. Sammenfattende skema	155

1. Indledning

Regeringen fører en stram udlændingepolitik, der nyder bred opbakning i befolkningen, og det viser sig også blandt Folketingets partier. At der føres en stram udlændingepolitik medfører et behov hyppige ændringer af lovgivningen, og derfor er der fra tid til anden behov for at gennemføre et teknisk serviceeftersyn af udvalgte dele af loven bl.a. for løbende at sikre, at udlændingeloven også garanterer den enkelte borger den fornødne retssikkerhed. Udlændingelovgivningen skal således hvile på tillid, gennemsigtighed og forudsigelighed.

På den baggrund er formålet med lovforslaget at gennemføre en række forenklinger i udlændingeloven med henblik på at skabe større klarhed og overblik på en række områder. Det foreslås derfor, at reglerne om opsættende virkning, processuelt ophold og meddelelse af indrejseforbud nyaffattes samt præciseres og forenkles, så reglernes tilgængelighed øges, og retssikkerheden styrkes.

Der henvises til afsnit 2, 8, 17 og 18.

Det foreslås også, at reglerne om fastsættelse af udrejsefrister ændres, så det bliver muligt for f.eks. en familie, der har verserende sager ved forskellige myndigheder, at få fastsat samme udrejsefrist.

Der henvises til afsnit 3.

Europa-Kommissionen gennemførte i 2017 en evaluering af gennemførelsen af direktiv 2008/115 af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet). På den baggrund har Rådet den 15. februar 2018 ved en gennemførelsesafgørelse vedtaget en række henstillinger med henblik på at sikre, at Danmark til fulde opfylder udsendelsesdirektivet.

Formålet med lovforslaget er endvidere at gennemføre de ændringer, som Rådet har anbefalet, herunder at der i alle afgørelser, som fastslår, at en udlænding har ulovligt ophold, tillige fastsættes en udrejsefrist, at betingelserne for at fastsætte en udrejsefrist til ”straks” justeres, at der systematisk udstedes indrejseforbud til tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, at kravene til sagsbehandling i forbindelse med frihedsberøvelse justeres, at det sikres, at der sker indberetning til SIS II, når betingelserne herfor er opfyldt, at transportøransvaret skærpes og at det præciseres, hvornår der skal rejses tiltale overfor transportvirksomheder.

Der henvises til afsnit 4, 5, 6, 7, 9, 11 og 20.

Lovforslaget har også til formål at præcisere rækkevidden af et meddelt indrejseforbud. Præciseringen sker som følge af, at udsendelsesdirektivet hidtil har været utilstrækkeligt gennemført i dansk ret. Samtidig hermed præciseres reglerne om beregningen af tidspunktet for

indrejseforbuddets gyldighed, så det fremgår eksplicit af lovens ordlyd, at indrejseforbuddet regnes fra den dato, hvor den pågældende har forladt det område, indrejseforbuddet vedrører.

Der henvises til afsnit 8.

Lovforslaget indeholder videre forslag om at indføre regler i udlændingeloven og lov om dansk indfødsret om en bagatelgrænse for, i hvilke tilfælde udlændingemyndighederne skal tilbagebetale beløb, der er betalt for meget i forbindelse med bl.a. ansøgninger om dansk indfødsret og opholdstilladelse, klager over afslag på opholdstilladelse mv. Det foreslås i den forbindelse, at det præciseres i indfødsretsloven, at indbetaling af gebyr i indfødsretssager skal ske til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Der henvises til afsnit 13 og 14.

Lovforslaget indeholder desuden forslag om at kodificere Udlændingestyrelsens praksis, hvorefter styrelsen i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring stiller krav om en økonomisk sikkerhed, der er lavere end 100.000 kr. (2018-niveau) – svarende til det beløb, som kommunen ville nedsætte sikkerheden til, når en ægtefællesammenført har bestået en danskprøve – hvis ægtefællen allerede på tidspunktet for ansøgningen har bestået en sådan prøve.

Der henvises til afsnit 15..

Endvidere indeholder lovforslaget forslag om at præcisere udlændingeloven, således at det fremgår direkte af loven, at danskbonus, der udbetales efter integrationsloven, ikke anses som hjælp efter integrationsloven i udlændingelovens forstand.

Der henvises til afsnit 16.

Reglerne om transportøransvar foreslås endvidere skærpet som følge af Europa-Kommissionens anbefaling. Transportøransvaret indebærer navnlig, at en transportvirksomhed efter omstændighederne kan pålægges en bøde, såfremt virksomheden har bragt en udlænding her til landet, og den pågældende udlænding ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum. Formålet med forslaget er således at fastlægge et skærpet bødeniveau som opfølgning på Europa-Kommissionens anbefaling. Forslaget har samtidig til formål at præcisere, hvornår der skal rejses tiltale over for transportvirksomheder efter bestemmelsen.

Der henvises til afsnit 19.

Udlændingelovens § 52 b opregner de typer af afgørelser, som kan påklages til Udlændingenævnet. Reglen betyder bl.a., at Udlændingenævnet er klageinstans i forhold til langt de fleste af de afgørelser, som Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer. Det indgår i lovforslaget at ændre reglerne, således at det i stedet vil fremgå af den

almindelige klageregel i udlændingelovens § 46 a, at det er udgangspunktet, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet. Samtidig foreslås udlændingelovens § 52 b ophævet. I den forbindelse foreslås klageadgangen på visse sagsområder overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet og strukturen i udlændingelovens § 46 a foreslås ændret med henblik på at gøre reglen mere overskuelig.

Der henvises til afsnit 17.

Endvidere foreslås det at afskære klageadgangen til Udlændingenævnet i sager, hvor Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser alene baserer sig på objektive konstaterbare kriterier.

Desuden foreslås det at overføre klagesager om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, som i dag behandler klagesager om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2.

Der henvises til afsnit 18.

Med virkning fra 1. juli 2017 blev der i repatrieringsloven indført et absolut tilbagebetalingskrav af modtaget repatrieringsstøtte i forbindelse med fortrudt repatriering mv. Med henblik på at sikre kommunerne en effektiv adgang til at kontrollere, hvornår der skal rejses krav om tilbagebetaling, indeholder lovforslaget forslag om at indføre en central registrering af afgørelser om repatrieringsstøtte i Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Der henvises til afsnit 22.

Herudover indeholder lovforslaget forslag om at indføre en bemyndigelse i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. til at fastsætte nærmere regler om opbevaring af registreringer af kursisternes deltagelse i danskuddannelse.

Derudover indeholder lovforslaget forslag til justering af integrationslovens regler om fordeling af flygtninge til kommunerne i forbindelse med ændring af landstallet.

Der henvises til afsnit 23.

Endvidere skal lovforslaget også medvirke til, at kommunerne får mere fleksible rammer for fortsat at sikre midlertidige opholdssteder til flygtninge. § 5 u i lov om planlægning giver kommunerne mulighed for ved en tidsbegrænset dispensation eller tilladelse at fravige lovens almindelige regler om tilvejebringelse af lokalplaner, dispensation fra lokalplaner og landzonetilladelse m.v. med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge. Det foreslås, at

kommunerne skal kunne forlænge varigheden af de tidsbegrænsede dispensationer og tilladelser med op til 2 år.

Der henvises til afsnit 25.

Endelig indeholder lovforslaget forslag til en række tekniske præciseringer samt enkelte konsekvensrettelser af integrationsloven og folkeskoleloven i forlængelse af vedtagelsen af lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.).

2. Bestemmelser om processuelt ophold og opsættende virkning

2.1. Gældende ret

2.1.1. Udlændingelovens § 33, stk. 3, om opsættende virkning

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som enten 1) er omfattet af EU-reglerne, 2) er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller 3) hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden 7 dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse mv., har ret til at blive her i landet, indtil der foreligger en afgørelse i klagesagen. Stadfæstes afgørelsen, fastsættes en ny frist for udrejse efter reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 2, jf. § 33, stk. 3, 2. pkt.

En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a eller 25 b er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 3. pkt.

En klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af de kriterier, der er nævnt i udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. og 2. pkt., er affattet ved lov nr. 226 af 6. august 1983 (udlændingeloven).

Det fremgår af Betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen (Udkast til ny udlændingelov), side 186-187, at bestemmelsen indeholder regler om, at visse klager har opsættende virkning med hensyn til udrejse. Klagen skal vedrøre en afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1. Det vil sige, at afgørelsen efter loven skal indeholde en frist for udrejse. De udlændinge,

som har ret til at forblive her i landet under klagesagens behandling, er EF-statsborgere (nu unionsborgere), nordiske statsborgere, der har bopæl her, og andre udlændinge, der hidtil har haft opholdstilladelse her.

Udlændingelovens § 33, stk. 3, 3. pkt., er indsat ved lov nr. 367 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Forslag til Rådets direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold samt ophævelse af adgangen til opsættende virkning ved påklage af visse afgørelser om administrativ udvisning af EU/EØS-statsborgere m.fl.). Efter bestemmelsen gælder, at en udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, ikke har ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a og 25 b er afgjort.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at bestemmelsen vedrører EU/EØS-statsborgere, der opholder sig her i landet i en kortere periode, herunder som turister, arbejdssøgende eller lignende, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1, og som udvises ved administrativ afgørelse efter udlændingelovens §§ 25 a eller 25 b, jf. Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, side 4762ff. Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser vil i disse tilfælde ikke have opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Det gælder også for tredjelandsborgere, der opholder sig her i landet i en kortere periode som familiemedlemmer til EU/EØS-statsborgere, der er turister, arbejdssøgende eller lignende, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2.

For så vidt angår EU/EØS-statsborgere og tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til sådanne, der er meddelt opholdsret i medfør af reglerne i EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4, og § 6, fremgår det af bemærkningerne, at klager til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration (nu Udlændingenævnet) over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b vil have opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis afgørelsen påklages til ministeriet (nu Udlændingenævnet), inden 7 dage efter den er meddelt den pågældende. Tilsvarende gælder for statsborgere i et af de andre nordiske lande, som har haft bopæl her i landet, samt udlændinge, der hidtil har haft opholdstilladelse her i landet med mulighed for varigt ophold.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b tillægges endvidere ikke opsættende virkning, når afgørelsen vedrører en statsborger i et af de andre nordiske lande, som ikke har bopæl her i landet, eller en udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet.

Udlændingestyrelsen fastsætter i forbindelse med en afgørelse om administrativ udvisning som udgangspunkt udrejsefristen til straks, da der i disse tilfælde normalt vil være tale om påtrængende tilfælde, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt.

Ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.) fik udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., sit nuværende indhold, hvorefter en klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af bestemmelsens 1. pkt., kun kan tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler herfor.

Det fremgår af bemærkningerne til ændringen, at udlændinge, som får opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, i højere grad må være indstillet på, at opholdet i Danmark er af begrænset varighed, jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A, L 188 som fremsat, side 44. Således meddeles f.eks. studerende opholdstilladelse i en periode, der svarer til studiets varighed, og varigheden af en opholdstilladelse til en arbejdstager eller en au pair afhænger af kontraktperioden. Udlændinge, der kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, var på daværende tidspunkt blandt andre udlændinge, der meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a (beskæftigelse), dagældende § 9 c, stk. 1 (au pair, studier, praktik mv.), § 9 c, stk. 2 (udsendeshindrede), § 9 c, stk. 3 (uledsagede mindreårige), § 9 c, stk. 4 (opholdstilladelse efter friby-ordningen), § 9 e (opholdstilladelse til visse udlændinge fra Kosovo) og § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.).

Det fremgår således af bemærkningerne, at udlændinge, der hidtil har haft en opholdstilladelse som nævnt ovenfor, og som inden 7 dage klager over en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse eller om inddragelse af opholdstilladelse mv., derfor ikke længere vil få automatisk ret til at opholde sig her i landet under klagens behandling.

Endelig følger det af Folketingstidende 2009-10, tillæg A, L 188 som fremsat, side 77, at § 33, stk. 3, 4. pkt., blev konsekvensændret således, at det blev indsat i bestemmelsen, at påklage af en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kun kan tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor. Bestemmelsen var en kodificering af dagældende praksis og forudsattes administreret som hidtil.

2.1.2. Udlændingelovens § 33, stk. 4, om afgørelser om humanitært ophold efter udlændingelovens § 9 b

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 4, at en ansøgning om humanitær opholdstilladelse efter § 9 b ikke har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor. Efter bestemmelsen er det således afgørende, om der foreligger sådanne ganske særlige grunde.

Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 1618 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven og kildeskatteloven (Udvidet adgang til registersamkøring, bemyndigelse til at fastsætte regler om

anvendelse af ansøgningskema eller en digital ansøgningsløsning, ændring af reglerne om opsættende virkning i sager om humanitært ophold, eftersøgning af familiemæssigt netværk m.v.). Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det bør være udsigten til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt humanitær opholdstilladelse i den konkrete sag, og ikke ansøgningstidspunktet, der bør være afgørende for, om ansøgeren kan blive i Danmark under sagens behandling, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 11 som fremsat, side 12. Bestemmelsen omfatter alle sager om humanitær opholdstilladelse, uanset hvilken procedure asylsagen afgøres efter.

Det fremgår af Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, side 4036, at ganske særlige grunde, der taler for, at en ansøgning om humanitær opholdstilladelse kan tillægges opsættende virkning – uanset tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen – vil foreligge i tilfælde, hvor der på baggrund af de foreliggende oplysninger er konkret grund til at antage, at udlændingen vil blive meddelt humanitær opholdstilladelse, f.eks. på baggrund af oplysninger fra læger, psykologer eller psykiatere.

2.1.3. Udlændingelovens § 33, stk. 5, om ansøgning om opholdstilladelse, der tillades indgivet her i landet

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 5, at en ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter udlændingelovens § 9, stk. 25 (familiesammenføring), § 9 a, stk. 5 og 6 (beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed), § 9 c, stk. 6 (opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor (§ 9 c, stk. 1) og til udlændinge, der udøver litterær virksomhed (§ 9 c, stk. 4)), § 9 f, stk. 9 (religiøse forkyndere mv.), § 9 i, stk. 4 og 5 (uddannelse), § 9 j, stk. 2 og 3 (au pair), § 9 k, stk. 2 og 3 (praktikophold), § 9 l, stk. 2 og 3 (working holiday), § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3 (medfølgende familiemedlemmer), § 9 p, stk. 2 og 3 (beskæftigelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser), og § 9 q, stk. 11 og 12 (udlændinge, som bl.a. er fyldt 60 år, er gået på pension, ikke længere er erhvervsaktiv, og som uafbrudt har boet lovligt her i landet i de sidste 12 år), og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret) tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Bestemmelsen er oprindeligt affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.).

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at ansøgning om opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 5, eller § 9 f, stk. 7, som tillades indgivet her i landet, tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. Folketingstidende 2009-10, tillæg A, L 188 som fremsat, side 77.

Bestemmelsen er senest ændret ved lov nr. 317 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Opholdstilladelse ved pensionering til tidligere ansatte ved herværende internationale organisationer m.v.).

Det fremgår af bemærkningerne til ændringen, at ansøgninger, der tillades indgivet her i landet efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 q, stk. 11-12, også tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 140 som fremsat, side 9. Udlændingelovens § 9 q omfatter udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 47, stk. 1, fordi de har været ansat ved herværende internationale organisationer, EU-institutioner eller lignende, og som ønsker at blive i Danmark, når de pensioneres og har opholdt sig længe her i landet. Opholdsordningen omfatter også udlændingens eventuelle ægtefælle, faste samlever og mindreårige børn.

2.1.4. Udlændingelovens § 33, stk. 6, om afgørelser truffet efter § 53 b, stk. 1, og § 9 b, som indbringes for Folketingets Ombudsmand

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 6, at en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 53 b (åbenbart grundløs-proceduren), som indbringes for Folketingets Ombudsmand, ikke har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Det samme gælder en afgørelse om humanitær opholdstilladelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b, som indbringes for Folketingets Ombudsmand, når indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet, eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

2.1.5. Udlændingelovens § 33, stk. 7, om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt., at en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b ikke har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en anmodning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. § 33, stk. 7, 2. pkt.

Bestemmelsen indebærer, at politiet kan iværksætte eller fortsætte en udsendelse, når en asylansøgers udrejsefrist er udløbet, uden at foranstalte nogen undersøgelse af den relevante myndigheds stillingtagen til en eventuel genoptagelsesbegæring.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at ganske særlige grunde vil foreligge, hvis der er konkret grund til at antage, at genoptagelsesanmodningen vil kunne føre til en ændret vurdering af den tidligere truffe afgørelse, hvorimod ubegrundede genoptagelsesanmodninger, der ikke indeholder nye oplysninger eller synspunkter i forhold til den tidligere truffe afgørelse, samt tilfælde, hvor ansøgeren bebuder at ville fremkomme med supplerende oplysninger og anbringender

i et senere indlæg, ikke skal tillægges opsættende virkning, jf. Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, side 4036.

2.1.6. Udlændingelovens § 33, stk. 8, om at ansøgning ikke behandles, når opholdsstedet er ukendt

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e, ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Dette gælder også ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller efter § 9 e.

Bestemmelsen er affattet ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.)

Det følger af bemærkningerne, at bestemmelsens 1. pkt. omfatter førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c til afviste asylansøgere og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e vedrørende udlændinge fra Kosovoprovinsen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 6246f. Det følger endvidere, at bestemmelsens 2. pkt. omfatter ansøgninger om genoptagelse af asylsager, sager om humanitær opholdstilladelse, sager om opholdstilladelse efter § 9 c til afviste asylansøgere og sager om opholdstilladelse efter § 9 e om udlændinge fra Kosovoprovinsen.

Bestemmelsen indebærer, at førstegangsansøgninger og genoptagelsesansøgninger i de nævnte tilfælde ikke behandles, hvis udlændingen holder sig skjult for myndighederne. Dette gælder såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, og hvor der ikke er konkret anledning til at formode, at den pågældende opholder sig her i landet, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne.

2.1.7. Udlændingelovens § 33, stk. 10, om ansøgning om opholdstilladelse fra en udlænding med indrejseforbud

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 10, at en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, (opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, beskæftigelse, religiøse forkyndere mv.), 9 i-9 n, (opholdstilladelse på baggrund af uddannelse, au pair, praktikophold, medfølgende familiemedlemmer mv.), 9 p (beskæftigelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser), og 9 q (udlændinge, som bl.a. er fyldt 60 år, er gået på pension, ikke længere er erhvervsaktiv, og som uafbrudt har boet lovligt her i landet i de sidste 12 år fra en udlænding med indrejseforbud), jf.

§ 10, stk. 4, ikke har opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Det fremgår således af bestemmelsen, at en ansøgning om opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, som indgives af en udlænding, der er meddelt indrejseforbud, ikke har opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning derom.

2.1.8. Udlændingelovens § 33, stk. 12, om klage over afslag på opholdstilladelse efter § 9 e for udlændinge, der er omfattet af Kosovonødloven

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 12, at en udlænding fra Kosovoprovinsen, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, som påklager en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e, eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Bestemmelsen er affattet ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.).

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det med bestemmelsen udtrykkeligt blev præciseret, at en klage over afslag på opholdstilladelse efter dagældende § 9 e, stk. 2, alene kan tillægges opsættende virkning, hvis klagen indgives af en udlænding fra Kosovoprovinsen, der er omfattet af den i § 9 e, stk. 2, nævnte persongruppe, jf. Folketingstidende 2001-02, 2. samling, tillæg A, side 4037. Tilsvarende gælder ved klager over beslutning om inddragelse af opholdstilladelser efter dagældende § 9 e, stk. 2.

Klager, der indgives af andre udlændinge fra Kosovoprovinsen end de udlændinge, der er omfattet af dagældende bestemmelse i § 9 e, stk. 2, tillægges således ikke opsættende virkning.

2.1.9. Udlændingelovens § 33, stk. 13, om klage over afslag på opholdstilladelse i medfør af § 9 c, stk. 3, nr. 2

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 13, at et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, som påklages inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, medfører, at udlændingen har ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 60 af 29. januar 2003 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere).

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at en klage over afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med praksis, såfremt klagen sker, inden 7 dage efter, at afslaget på opholdstilladelse er meddelt den pågældende, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 405.

2.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at udlændingelovens § 33 indeholder en række meget forskellige regler, herunder regler, der i praksis ikke længere ses at have et anvendelsesområde. Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det vil bidrage til et bedre overblik over bestemmelserne i loven, såfremt der sker en systematisering og ændret opdeling af bestemmelsen.

Bestemmelsen indeholder endvidere i dag en række forskellige henvisninger til det, der udgør henholdsvis processuelt ophold og opsættende virkning, uden at det fremstår åbenbart, om og i givet fald, hvornår der er tilsigtet en forskel med de forskellige formuleringer.

Efter almindelige processuelle principper betyder begrebet ”opsættende virkning” i forbindelse med en klage, at den påklagede afgørelses retsvirkninger udsættes midlertidigt og derfor ikke kan håndhæves, før den måtte blive stadfæstet af klageinstansen.

En udlænding har som konsekvens af den opsættende virkning samme retsstilling under klagesagens behandling, som hvis den påklagede afgørelse ikke var truffet. I denne periode vil udlændingen således kunne opretholde de rettigheder, der følger af det gældende opholdsgrundlag, herunder eventuelt ret til bolig, til beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed eller uddannelse. Det er dog ikke i alle henseender, at en udlænding er stillet som om, at den påklagede afgørelse ikke var truffet. F.eks. vil Udlændingestyrelsen, hvis styrelsen har truffet afgørelse om at inddrage eller nægte at forlænge en flygtnings opholdstilladelse, og sagen verserer i Flygtningenævnet med opsættende virkning, afvente Flygtningenævnets afgørelse, før styrelsen færdigbehandler en ansøgning om familiesammenføring fra den pågældendes ægtefælle, samlever eller børn eller en ansøgning fra flygtningen om udstedelse af rejselegitimation, hvis betingelserne for hhv. at meddele opholdstilladelse eller udstede rejselegitimation er opfyldt. Hvis styrelsen konstaterer, at betingelserne ikke er opfyldt, vil styrelsen færdigbehandle sagen og meddele afslag. Det vil også kunne få betydning for en visumansøgning, hvor flygtningen er anført som vært, at der er en versende sag i Flygtningenævnet om nægtelse af forlængelse af flygtningens opholdstilladelse, der er udløbet. Endvidere er det Udlændingestyrelsens praksis at træffe afgørelse vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af familiemedlemmers opholdstilladelse i forbindelse med, at styrelsen træffer afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt den flygtning, som den eller de pågældende er familiesammenført til, dvs. før Flygtningenævnet har truffet afgørelse i flygtningens sag, der har opsættende virkning under behandlingen af sagen i Flygtningenævnet. Udlændingenævnet, der er klageinstans i forhold til

Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af familiemedlemmers opholdstilladelse, har tiltrådt denne praksis, dog således at Udlændingenævnets afgørelse i sagen afventer Flygtningenævnets afgørelse.

Det forhold, at en klage har opsættende virkning, betyder således ikke, at en udlænding er stillet fuldstændigt som om, at der ikke var truffet en afgørelse i første instans.

Ved en rettidigt indgivet ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, vil opsættende virkning medføre, at den pågældende under behandlingen af ansøgningen fortsat har ret til at opholde sig her i landet som udgangspunkt med de rettigheder, som er omfattet af opholdstilladelsen.

”Processuelt ophold” medfører, at udlændingen har ret til at opholde sig i landet, mens sagen behandles. Det vil sige inden, at der er truffet en materiel afgørelse om opholdsspørgsmålet. Den pågældende vil dermed have et lovligt ophold i udlændingelovens forstand, men det processuelle ophold giver ikke i sig selv udlændingen yderligere rettigheder, som eksempelvis ret til offentlige ydelser, ret til beskæftigelse eller videregående uddannelse mv.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der bør udformes særskilte, tematisk opdelt bestemmelser, der indeholder regler om henholdsvis fastsættelse af en udrejsefrist, meddelelse af processuelt ophold og meddelelse af opsættende virkning, så det bliver mere tydeligt, hvornår en ansøger alene meddeles processuelt ophold, og hvornår en ansøger kan meddeles opsættende virkning.

Videre finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at bestemmelsens stk. 6, hvorefter det gælder, at hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1 (åbenbart grundløs) indbringes for Folketingets Ombudsmand har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, og hvorefter det gælder, at indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b (humanitær opholdstilladelse) for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter lovens § 9 b, bør ophæves.

Bestemmelsen blev indsat i udlændingeloven med det formål at regulere udlændingemyndighedernes meddelelse af opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, når en afgørelse blev indbragt for Folketingets Ombudsmand, og med det formål at effektivisere sagsbehandlingen.

Med forslaget til en ny bestemmelse i udlændingeloven om opsættende virkning foreslås det, at udgangspunktet er, at klage over en afgørelse efter udlændingeloven og ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter denne lov ikke kan tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der på denne baggrund og af hensyn til forenkling ikke ses at være behov for en selvstændig regulering af, hvorvidt indbringelse af en afgørelse for Folketingets Ombudsmand af udlændingemyndighederne skal tillægges opsættende virkning. Spørgsmålet om opsættende virkning må herefter afgøres i henhold til de almindelige forvaltningsretlige principper. Det betyder, at spørgsmålet om opsættende virkning i forbindelse med indbringelse af afgørelser for Folketingets Ombudsmand fremover ikke er eksplicit lovreguleret, men skal afgøres på baggrund af udlændingemyndighedernes skønsmæssige vurdering.

Endelig vurderer Udlændinge- og Integrationsministeriet, at det er uhensigtsmæssigt, at en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 9 b, som indgives inden udløbet af udlændingens udrejsefrist, efter ordlyden i udlændingelovens § 33, stk. 7, skal vurderes lempeligere end en førstegangsansøgning, i forhold til om udlændingen må blive i landet under behandlingen. Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at vurderingsgrundlaget i de pågældende situationer bør ensrettes, således at processuelt ophold i alle tilfælde kræver, at ganske særlige grunde taler for det.

2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 33, stk. 3-7 og 10-13, nyaffattes som ny § 33 a og § 33 b.

Formålet med nyaffattelsen er først og fremmest at gøre loven mere overskuelig og lettere at læse ved at opdele bestemmelserne efter indhold, således at bestemmelserne om fastsættelse af udrejsefrist samles i § 33, reglerne om processuelt ophold som udgangspunkt i § 33 a og reglerne om opsættende virkning som udgangspunkt i § 33 b.

Formålet med nyaffattelsen er endvidere at foretage en sproglig og indholdsmæssig præcisering af bestemmelserne om processuelt ophold og opsættende virkning, således at indholdet tydeligere afspejler de faktiske retsvirkninger, som følger af bestemmelserne, og således at bestemmelser, som ikke længere har et selvstændigt indhold, ophæves. Det tydeliggøres således i ordlyden, om der er tale om processuelt ophold, hvor udlændingen har ret til at blive i landet, mens sagen behandles, eller om der er tale om opsættende virkning, hvor udlændingen enten stilles, som hvis den påklagede afgørelse ikke var truffet, herunder at udrejsefristen ikke var fastsat, eller hvor udlændingen har ret til at fortsætte sit hidtidige ophold, mens en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse behandles.

Formålet med lovændringen er endelig at sikre, at vurderingen af, om en udlænding kan opnå processuelt ophold, ensrettes for så vidt angår ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 9 b, uanset om genoptagelsesansøgningen indgives før eller efter udløbet af udrejsefristen.

3. Ændring af adgangen til forlængelse af udrejsefristen samt udvidelse af kompetencen til at træffe afgørelse herom

3.1. Gældende ret

3.1.1. Adgang til at forlænge en udrejsefrist

Efter udlændingelovens § 33 c kan en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

Bestemmelsen blev oprindeligt indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at udsendelsesdirektivets artikel 7, stk. 2, foreskriver, at en udrejsefrist skal kunne forlænges under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107 som fremsat, side 19ff. Det kan bl.a. være opholdets varighed, eventuelle skolesøgende børn og andre familiemæssige og sociale tilknytninger.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at udlændingemyndighederne i sager, hvor en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist, i praksis udsætter udrejsefristen til 2 måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminstidspunktet, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, fastsætter udlændingemyndighederne i afgørelsen en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Udlændingemyndighederne kan endvidere efter en konkret vurdering udsætte udrejsefristen i en kortere periode, eksempelvis i forbindelse med, at udlændingemyndighederne har anmodet om yderligere oplysninger eller dokumentation til belysning af, om der herefter er det fornødne grundlag for at give udlændingen ret til at opholde sig her i landet under udlændingemyndighedernes behandling af ansøgningen eller klagen. Det fremgår af bemærkningerne, at forslaget er en kodificering af praksis.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 33 c blev ændret og udvidet ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 131 som fremsat. Ved udvidelsen blev der i bestemmelsens 1. pkt. indsat

særskilte henvisninger til opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at det følger af udsendelsesdirektivets artikel 7, stk. 2, at ”medlemsstaterne, hvor dette er nødvendigt, forlænger fristen for frivillig udrejse i en passende periode under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag, såsom opholdets varighed, eventuelle skolesøgende børn og eventuelle andre familiemæssige og sociale tilknytninger”, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 131 som fremsat, side 9ff.

EU-Kommissionen havde som led i forpligtelsen til at påse medlemsstaternes gennemførelse af direktivet fundet, at adgangen til at forlænge en udrejsefrist efter de danske regler havde et for snævert anvendelsesområde og ikke i fornødent omfang tog højde for de særlige forhold, som er nævnt i direktivet.

Det blev på den baggrund fastsat direkte i udlændingelovens § 33 c, at der ved vurderingen af, om en udrejsefrist skal forlænges, skal tages hensyn til de særlige forhold i den enkelte sag, herunder opholdets varighed i kombination med hensynet til eventuelle skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning.

3.1.2. Kompetence til at forlænge en udrejsefrist samt klageadgang i sager om forlængelse

Det er den myndighed, der har kompetence til at træffe afgørelse i sagen og som i den forbindelse fastsætter udrejsefristen, der træffer afgørelse om, hvorvidt udrejsefristen kan forlænges.

I asylsager, der behandles af Flygtningenævnet, og hvor Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen, er det tillige Udlændingestyrelsen – med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet – der tager stilling til, om udrejsefristen kan forlænges. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet behandler således ikke ansøgninger om forlængelse af en udrejsefrist, medmindre der er tale om sager, hvor udlændingen er gravid, og der er under 2 måneder til terminsdatoen. I sådanne sager vil Flygtningenævnet i dag forlænge udrejsefristen til 2 måneder efter terminsdatoen.

3.2. Ministeriets overvejelser

En udrejsefrist kan efter gældende regler forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Bestemmelsen har i det væsentligste været anvendt i situationer, hvor en udlænding oplyser at være gravid, og hvor terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt, hvis den gældende praksis for forlængelse af udrejsefristen til gravide ændres på en sådan måde, at fristen

fremover fastsættes til 60 dage. Formålet er at sikre en udrejsefrist med præcis samme længde for alle udlændinge, der på baggrund af et terminstidspunkt eller fødselstidspunkt, får fastsat eller forlænget en udrejsefrist efter den foreslåede § 33, stk. 4.

Bestemmelsen kan imidlertid efter gældende ret også anvendes i andre situationer. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det bør præciseres, at udrejsefristen f.eks. kan forlænges for så vidt angår udlændinge, der er meddelt asyl og disses familiesammenførte familiemedlemmer, der har etableret sig her i landet med job, uddannelse, bolig, børn i skole mv., og som får opholdstilladelsen inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at udlændinge, som på den baggrund har opholdt sig i landet i en længere periode, efter en konkret vurdering kan have behov for længere tid end 1 måned til at afvikle deres forhold i Danmark. De pågældende kan have forhold, som skal opsiges, såsom bolig, bankforretninger, institutionspladser mv. Endvidere vil de pågældende skulle have lejlighed til at etablere rammerne for deres ophold i det land, de pågældende vender tilbage til.

Muligheden for at få forlænget udrejsefristen vil således navnlig kunne gøre sig gældende, hvor der er tale om flere personer, f.eks. i en familie, der skal udrejse samtidig, og hvor der som følge heraf er flere konkrete forhold, der skal afvikles i Danmark. En længere udrejsefrist vil efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse kunne medvirke til et mere overskueligt udrejseforløb, og til at flere udlændinge vælger at udrejse frivilligt, ligesom det vil være muligt for dem at søge repatriering inden udløbet af udrejsefristen.

Hvis en familie f.eks. har samtidige verserende klagesager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse i henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, kan der efter gældende praksis blive fastsat en udrejsefrist af Flygtningenævnet, inden de øvrige familiemedlemmers sager er færdigbehandlet i Udlændingenævnet. Efter gældende praksis vil der i forbindelse med en eventuel udsendelse blive taget hensyn til, at familien kan udrejse samlet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at udlændingemyndighederne i en sådan situation bør fastsætte en udrejsefrist, der sikrer, at familiemedlemmerne ikke pålægges at udrejse, før der foreligger en endelig administrativ afgørelse for alle familiemedlemmer.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder tillige, at dette også skal gælde i andre særlige situationer, navnlig hvor familiemedlemmerne har processuelt ophold i Danmark på baggrund af en asylsag, men hvor udlændingen, som familiemedlemmerne er blevet familiesammenført til, har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en tilbagesendelsesafgørelse efter § 33, stk. 1. En tilbagesendelsesafgørelse skal dels fastslå, at den pågældende tredjelandstatsborgers ophold i Danmark er ulovligt, dels pålægge den pågældende at vende tilbage, jf. udsendelsesdirektivets artikel 3, nr. 4. Se nærmere herom nedenfor i afsnit 5.1.2.

Det er uden betydning, at et eller flere familiemedlemmer har eller har haft opholdstilladelse på baggrund af asyl meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Forlængelse af udrejsefristen af hensyn til familiens samlede udrejse vil som udgangspunkt ikke være relevant for f.eks. studerende, arbejdstagere, medfølgende familie til disse, au pair-personer, eller religiøse forkyndere, da Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet som udgangspunkt behandler henholdsvis sager og klager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af disse udlændinges og deres medfølgende familiemedlemmers opholdstilladelse samtidigt, og der normalt ikke opstår spørgsmål om forskellige udrejsefrister for disse grupper. Disse udlændinge vil dog fortsat i overensstemmelse med gældende praksis være omfattet af muligheden for at få forlænget udrejsefristen f.eks. i forbindelse med graviditet, hvor udlændingen dokumenterer terminstidspunktet/fødselstidspunktet som værende mindre end 60 dage efter den fastsatte udrejsefrist og af hensyn til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning.

Det er endelig Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at sagsbehandlingen med forslaget vil kunne smidiggøres og forkortes ved, at det i alle tilfælde er den myndighed, der senest har truffet afgørelse i sagen og i den forbindelse fastsat udrejsefristen, som har kompetence til at behandle en anmodning om forlængelse af udrejsefristen.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det bør være den myndighed, der senest har truffet en afgørelse og i den forbindelse fastsat udrejsefristen, som skal kunne forlænge udrejsefristen. Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at både udlændinge- og integrationsministeren, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration fortsat skal kunne behandle en anmodning om forlængelse af udrejsefristen eller – hvis det vurderes at være relevant – af egen drift tage stilling til spørgsmålet om forlængelse af udrejsefristen, allerede på det tidspunkt hvor afgørelsen efter § 33, stk. 1, træffes, og udrejsefristen fastsættes. Udlændinge- og integrationsministerens, Udlændingenævnets og Flygtningenævnets afgørelse efter den foreslåede § 33, stk. 4, kan ikke påklages. Endvidere skal Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kunne behandle en klage over en afgørelse om afslag på forlængelse af udrejsefristen truffet af en 1. instans myndighed, ligesom de skal kunne behandle klager over længden af en meddelt forlænget udrejsefrist truffet af en 1. instans myndighed.

3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændingelovens § 33 c videreføres som udlændingelovens § 33, stk. 4. Efter bestemmelsen skal en udrejsefrist kunne forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor.

Det foreslås samtidig, at den samlede forlængede udrejsefrist højst kan udgøre 120 dage i alt, at forlængelse af udrejsefristen udover 120 dage alene kan ske i ganske særlige tilfælde, herunder navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejsefrist taler derfor, og at afgørelsen om forlængelse skal meddeles skriftligt. Bestemmelsen skal herudover være en videreførelse af den nugældende praksis, herunder efter udlændingelovens § 33 c.

Udover de situationer, hvor der allerede efter gældende ret kan ske forlængelse af udrejsefristen, vil udrejsefristen tillige kunne forlænges, hvor eksempelvis hensynet til afvikling af udlændingens ophold her i landet og forberedelse af hjemrejse mv. taler derfor, eller i situationer, hvor en familie har samtidige verserende sager hos henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, således at alle familiens medlemmer har mulighed for at udrejse samtidigt, uanset at deres sager afgøres endeligt af forskellige myndigheder, herunder så familien kan gøre brug af tilbud om repatriering.

Beslutning om forlængelse af en udrejsefrist skal træffes på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, hvori det blandt andet skal indgå, om udlændingens samlede tilknytning her til landet skal føre til, at udrejsefristen forlænges. Det vil bl.a. kunne indgå i vurderingen om den pågældende skal afvikle boligforhold og bankforretninger, om der skal sælges bohaver, om der er medfølgende børn, som skal afslutte eksaminer, eller om den pågældende har et eller flere nære familiemedlemmer, som har en verserende sag om opholdstilladelse, og som derfor har ret til at opholde sig i landet.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse – som hidtil – alene vil give hjemmel til, at udrejsefristen kan forlænges, hvilket indebærer, at der ved afgørelse efter udlændingelovens § 33, stk. 4, skal fastsættes en udrejsefrist. Der vil således ikke kunne træffes beslutning om at udskyde fastsættelse af udrejsefristen eller om, at det påhviler en udlænding at udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, der fastsættes af en anden myndighed, f.eks. i forbindelse med behandlingen af et familiemedlems klagesag.

En udrejsefrist vil efter den foreslåede bestemmelse kunne forlænges på myndighedens foranledning allerede på tidspunktet for afgørelsen om afslag på opholdstilladelse, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, eller ved beslutning om bortfald af opholdstilladelse, hvis en individuel vurdering af sagens omstændigheder begrundet det.

Der tilsigtes med forslaget ikke en ændring af forsørgelsespligten over for udlændingen i perioden, hvor den forlængede udrejsefrist løber. I sager om inddragelse af en opholdstilladelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse er det udlændingens bopælskommune, som har et eventuelt ansvar for forsørgelse af udlændingen under sagens behandling og indtil udrejsefristens udløb. I det øjeblik udrejsefristen udløber, men udlændingen ikke er udrejst, vil den pågældende kunne omfattes af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 2. Det forudsætter blandt andet, at den pågældende tager ophold i asylcentersystemet.

I forhold til afgørelse om forlængelse af udrejsefristen, foreslås det, at Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet skal have kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af udrejsefristen i forhold til myndighedens tidligere fastsættelse af en udrejsefrist.

Det foreslås desuden, at Flygtningenævnet og Udlændingenævnet bliver ny klageinstans for afgørelser om forlængelse af udrejsefristen truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingestyrelsen. Herved vil klageadgangen følge klageadgangen for den materielle afgørelse, som afslag på forlængelse af udrejsefristen knytter sig til. Såfremt den materielle afgørelse ikke kan påklages, f.eks. afgørelser truffet af klageinstansen og afgørelser i asylsager behandlet efter åbenbart grundløs-proceduren, kan afgørelsen om afslag på forlængelse af udrejsefristen heller ikke påklages.

4. Betingelser for fastsættelse af udrejsefrist til straks

4.1. Gældende ret

4.1.1. Udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt., at udrejsefristen for afgørelser truffet efter udlændingelovens § 33, stk. 1 (tilbagesendelsesafgørelser), i påtrængende tilfælde altid fastsættes til straks.

Påtrængende tilfælde foreligger i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 6. pkt.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til lov nr. 516 af 26. maj 2014 (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), at der med udtrykket ”ikke medvirker til sagens behandling” lægges op til, at udlændingens forhold under den forudgående sagsbehandling skal tillægges vægt ved vurderingen af risikoen for forsvinding. Det vil således skulle indgå i vurderingen, om udlændingen har medvirket til sagens oplysning, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., herunder om udlændingen har medvirket til at fastlægge sin identitet. Det vil endvidere skulle indgå, om udlændingen har overholdt pålagte forpligtelser, jf. udlændingelovens § 34, til sikring af, at den

pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt. Har udlændingen under sagen tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse, vil der også foreligge en risiko for, at udlændingen forsvinder eller unddrager sig udsendelse, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 131 som fremsat, side 16.

Det fremgår endvidere, at der derudover skal lægges vægt på, om der i øvrigt på baggrund af ”oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter” er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Der vil i den forbindelse skulle lægges vægt på, om udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget eller forsøgt at unddrage sig tvangsmæssig udsendelse, og om udlændingen i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer. Hvis der er tale om asylansøgere, skal der også lægges vægt på, om den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land.

Endelig fremgår det, at risiko for forsvinding også vil foreligge, hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande. Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i et andet medlemsland, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinding.

4.1.2. Udsendelsesdirektivet

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 7, stk. 1, at en tilbagesendelsesafgørelse skal indeholde en passende frist for frivillig udrejse på mellem 7 og 30 dage (udrejsefrist).

Er der risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller er en ansøgning om lovligt ophold blevet afvist som åbenbart grundløs eller svigagtig, eller udgør den pågældende person en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, kan medlemsstaterne undlade at indrømme en frist for frivillig udrejse, eller de kan indrømme en frist på under 7 dage, jf. udsendelsesdirektivets artikel 7, stk. 4.

Ifølge udsendelsesdirektivets artikel 3, stk. 7, betyder ”risiko for, at den pågældende vil forsvinde”: tilstedeværelsen i den enkelte sag af grunde, baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at formode, at en tredjelandstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, vil forsvinde.

4.1.3. Rådets henstilling

Rådet har i sin gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 henstillet, at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at der eksplicit i loven fastsættes objektive kriterier for, hvornår der er risiko for, at en tredjelandsstatsborger forsvinder.

4.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at de i udlændingeloven fastsatte overordnede kriterier for, hvornår der er risiko for, at en udlænding forsvinder, som udgangspunkt opfylder udsendelsesdirektivets krav hertil. De fastsatte kriterier sikrer således sammenholdt med bestemmelsens forarbejder, at der ved vurderingen af, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, kan lægges vægt på en række forhold vedrørende udlændingens hidtidige adfærd og forhold vedrørende opholdets karakter og varighed.

Det kan således allerede i dag indgå, om udlændingen hidtil har medvirket til sagens behandling, herunder om udlændingen er mødt op til de samtaler og afhøringer, som den pågældende måtte være indkaldt til. Det må antages, at det også i en sådan vurdering kan indgå, om udlændingen under sagens behandling har lagt hindringer i vejen for sagens oplysning, herunder ved f.eks. at tilsløre sin identitet eller rejserute eller ved bevidst at meddele urigtige oplysninger herom.

Det er dog Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det på baggrund af Rådets henstilling bør fremgå af udlændingelovens § 33, stk. 2, 6. pkt., at det i vurderingen af, om der er risiko for, at en udlænding vil forsvinde, foruden en vurdering af, om udlændingen hidtil har medvirket til sagens behandling, også kan indgå, om udlændingen har lagt hindringer i vejen for sagens behandling. Formålet hermed er først og fremmest at tydeliggøre den vurdering, som allerede i dag skal foretages i forbindelse med beslutning om fastsættelse af udrejsefristen, hvorefter udrejsefristen fastsættes til straks i påtrængende tilfælde, herunder når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller sundhed, har begået et strafbart forhold, eller når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning.

4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 33, stk. 2, 6. pkt., således, at det kommer til at fremgå, at det i vurderingen af, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal indgå, om udlændingen har lagt hindringer i vejen for sagens behandling.

Der foretages allerede i dag en vurdering af, om udlændingen har lagt hindringer i vejen for sagens oplysning ved f.eks. at tilsløre sin identitet eller rejserute eller ved bevidst at meddele urigtige oplysninger herom. Der er således alene tale om en præcisering af gældende ret.

5. Fastsættelse af udrejsefrist i afgørelser om ulovligt ophold

5.1. Gældende ret

5.1.1. Udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 1, at afslag på ansøgning om opholdstilladelse, afslag på ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, udvisning efter udlændingelovens §§ 25, 25 a eller 25 b og udsendelse efter udlændingelovens § 27 b skal indeholde en frist for udrejsen.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen i afgørelser, der er omfattet af stk. 1, til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 2. pkt. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt., dog således, at der for udlændinge, der har været udsat for menneskehandel, kan fastsættes en længere udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan efter bestemmelsen ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er tilsluttet EU eller er omfattet af EØS-aftalen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4.-6. pkt.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 1, at afgørelser om tilbagesendelse og, hvis der er udstedt sådanne, afgørelser om indrejseforbud og afgørelser om udsendelse skal affattes skriftligt og angive de faktiske og retlige grunde samt oplyse om de retsmidler, der er til rådighed. Denne bestemmelse er implementeret i udlændingelovens § 33, stk. 1, hvoraf det følger, at afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse, og at en sådan afgørelse endvidere skal indeholde oplysning om den fortsatte ret til at opholde sig i landet og om adgang til at klage, jf. reglerne i bestemmelsens stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

En udrejsefrist fastsættes som udgangspunkt af den myndighed, der træffer afgørelse i første instans. Særligt for så vidt angår afgørelser, der anses for automatisk påklaget til Flygtningenævnet,

har klagen opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2, 3. og 4. pkt. Det indebærer, at der efter gældende praksis først ved Flygtningenævnets endelige afgørelse om afslag på asyl fastsættes en udrejsefrist og ikke i forbindelse med Udlændingestyrelsens afslag på asyl i første instans.

Som det fremgår ovenfor, omfatter udlændingelovens § 33, stk. 1, en række forskellige udlændingeretlige afgørelser, som medfører eller fastslår, at en udlænding har ulovligt ophold, og hvorved det pålægges udlændingen at udrejse inden for en fastsat frist.

Der træffes herudover en række udlændingeretlige afgørelser og beslutninger, hvor det alene konstateres, at en udlænding, der har ulovligt ophold, i medfør af udlændingelovens § 30, stk. 1, har pligt til at udrejse af landet, men som ikke er omfattet af udlændingelovens § 33 om fastsættelse af udrejsefrist. Konstaterer udlændingemyndighederne således, at udlændingen ikke opholder sig lovligt her i landet, og tillades en ansøgning ikke indgivet her i landet, vil udlændingen under henvisning til udlændingelovens § 30, stk. 1, blive pålagt at udrejse med det samme eller straks. Der kan være tale om afslag på en ansøgning om forlængelse af visum, jf. bekendtgørelse nr. 1683 af 17. december 2018 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen) § 22, afslag på ansøgning om forlængelse af ret til ophold, jf. udlændingelovens § 4 b, jf. § 3, eller en afgørelse om inddragelse eller annullering af et visum efter visumbekendtgørelsens § 23-26. Der kan derudover være tale om konstatering af bortfald af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, § 17 a og § 21 b, stk. 1. Endvidere kan der være tale om afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, hvor indgivelsen af ansøgning som udgangspunkt er betinget af lovligt ophold her i landet, og hvor det i forbindelse med indgivelse af ansøgning konstateres, at udlændingen har ulovligt ophold og ikke i øvrigt gives adgang til at indgive ansøgningen her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2 og § 9 q, stk. 11. Der kan også være tale om udlændinge, som indgiver klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, senere end 7 dage efter, at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, og som derfor får klagen afvist jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

I medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, kan en udlænding, der opholder sig her i landet uden tilladelse, udvises. Bestemmelsen finder bl.a. anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding, som i henhold til udlændingelovens § 30, stk. 1, har pligt til at udrejse, ikke udrejser. Bestemmelsen indebærer, at den pågældende som hovedregel skal udvises. En beslutning om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, skal indeholde en frist for udrejse, der som udgangspunkt fastsættes til straks, idet der i disse tilfælde som udgangspunkt vil være grundlag for at antage, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde.

Pligten til at fastsætte en udrejsefrist i udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., gælder derudover ikke i dag for udlændinge, der udvises ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a og § 25 c, på grund af strafbart forhold, idet Danmark har forbehold for kriminelle udviste i forhold til udsendelsesdirektivet.

En udlænding, der udvises ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25 c, på grund af strafbart forhold, får fastsat udrejsefristen til straks af politiet, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9, som foreslås affattet som udlændingelovens § 33, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulante behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Afgørelser efter udlændingelovens § 33, stk. 9, træffes af Rigspolicechefen eller politidirektøren jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt., og kan ikke indbringes for udlændinge- og integrationsministeren eller anden administrativ myndighed jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 6. pkt.

5.1.2. Udsendelsesdirektivet

Udsendelsesdirektivet indeholder regler om medlemsstaternes pligt til at iværksætte foranstaltninger over for en tredjelandstatsborger, der opholder sig ulovligt i medlemsstaten. Udsendelsesdirektivet forpligter således bl.a. medlemsstaterne til at træffe afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område, jf. udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1.

En tilbagesendelsesafgørelse skal dels fastslå, at den pågældende tredjelandstatsborgers ophold er ulovligt, dels pålægge den pågældende at vende tilbage, jf. udsendelsesdirektivets artikel 3, nr. 4. Afgørelsen om tilbagesendelse skal i den forbindelse indeholde en passende frist for frivillig udrejse på mellem 7 og 30 dage (udrejsefrist), dog således at udrejsefristen kan fastsættes til straks i påtrængende tilfælde, jf. artikel 7, stk. 1 og 4.

Udsendelsesdirektivets pligt til at træffe en tilbagesendelsesafgørelse gælder ikke for afgørelser om udvisning i forbindelse med strafbart forhold jf. udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, og § 25 c, idet Danmark har forbehold for kriminelle udviste i henhold til direktivet.

Tilbagesendelsesafgørelser kan udformes som selvstændige afgørelser eller sammen med andre afgørelser, herunder den afgørelse, som begrundes, at udlændingen ikke længere har lovligt ophold, som f.eks. en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse mv. Medlemsstaterne kan derfor meddele afslag på en ansøgning om opholdstilladelse og træffe en tilbagesendelsesafgørelse i udsendelsesdirektivets forstand i én og samme afgørelse. Et afslag på opholdstilladelse kan således udgøre en tilbagesendelsesafgørelse i udsendelsesdirektivets forstand, selvom tredjelandstatsborgeren på afgørelsestidspunktet endnu ikke har ulovligt ophold.

5.1.3. Rådets henstilling

Rådet har i sin gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 om afhjælpning af de mangler, der blev konstateret ved evalueringen i 2017 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne på området tilbagesendelse, henstillet, at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at der systematisk træffes afgørelse om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Danmark, før de udsendes. Det skal også gælde de tredjelandsstatsborgere, der endnu ikke har fået afslag på en anmodning om opholdstilladelse eller en ansøgning om international beskyttelse, jf. udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1.

5.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering på baggrund af Rådets henstilling, at udlændingeloven bør ændres, således at udsendelsesdirektivet også finder anvendelse i de sager, hvorved det fastslås, at en tredjelandsstatsborger, der opholder sig her i landet, har ulovligt ophold, og hvor det i dag konstateres, at udlændingen i henhold til udlændingelovens § 30, stk. 1, har pligt til at udrejse.

Det følger af Rådets henstilling, at det er Rådets opfattelse, at det kan fastsættes i national lovgivning, at en tredjelandsstatsborger har pligt til at udrejse, således som det er gjort i udlændingelovens § 30, stk. 1, men at det ikke er tilstrækkeligt at henvise til en sådan generel eller abstrakt forpligtelse. Det er endvidere ikke tilstrækkeligt, at der træffes en tilbagesendelsesafgørelse, hvis den pågældende ikke udrejser. En tilbagesendelsesafgørelse skal træffes allerede på tidspunktet, hvor det konstateres, at udlændingen har ulovligt ophold.

Rådet har således i sin henstilling anført, at der skal træffes tilbagesendelsesafgørelser over for alle tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Danmark, før de udsendes. Udlændinge- og Integrationsministeriet har forstået denne del af Rådets henstilling således, at kravet om en tilbagesendelsesafgørelse også gælder de tredjelandsstatsborgere, som ikke har søgt om asyl, men som opholder sig ulovligt her i landet, hvorimod der ikke skal træffes en tilbagesendelsesafgørelse over for en tredjelandsstatsborger, som har en ansøgning om asyl under behandling.

Danmark har forbehold for kriminelle udviste efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, og § 25 c i henhold til udsendelsesdirektivet. Direktivets regler om fastsættelse af en tilbagesendelsesafgørelse og fastsættelse af en udrejsefrist gælder således ikke for sådanne udvisninger, selvom udlændingen ved udvisningen ikke længere har lovligt ophold her i landet.

Dømmes en udlænding for et strafbart forhold, og har udlændingen ikke haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 6 måneder, udvises udlændingen administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1. Da der er tale om en administrativ udvisning, er udlændingelovens § 25 a, stk. 1, imidlertid omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., og der fastsættes således en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 2, i disse sager.

Derimod er udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24, og § 25 c, som følge af strafbart forhold, ikke omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., om pligten til at fastsætte en udrejsefrist i henhold til udsendelsesdirektivet. Når en udlænding dømmes for et strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af udlændingelovens §§ 22-24, eller § 25 c, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1. Er udvisningen sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks jf. udlændingelovens § 33, stk. 9.

5.3. Den foreslåede ordning

Med henblik på bl.a. at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivet foreslås det, at udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at bestemmelsen fremover vil omfatte enhver afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at denne efter reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til ophold her i landet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der skal fastsættes en udrejsefrist i de nævnte afgørelser og beslutninger. Det er ikke tilstrækkeligt i administrative afgørelser og beslutninger at henvise til den pligt til at udrejse, der følger af udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det foreslås i den forbindelse, at bestemmelsens udformning ændres, således at bestemmelsen, der i dag indeholder en opremsning af de konkrete afgørelsestyper, der er omfattet af bestemmelsen, fremover generelt vil fastslå, at en afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at udlændingen efter reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til ophold her i landet, skal indeholde en udrejsefrist.

Den foreslåede bestemmelse vil således omfatte de afgørelser og beslutninger, der allerede i dag er omfattet af bestemmelsen, dvs. afslag på ansøgning om opholdstilladelse, afslag på ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, udvisning efter udlændingelovens §§ 25, 25 a eller 25 b og udsendelse efter udlændingelovens § 27 b.

Derudover vil den foreslåede bestemmelse fremover omfatte de afgørelser vedrørende ulovligt ophold, som i dag ikke er omfattet af bestemmelsen, herunder afslag på en ansøgning om forlængelse af visum og ret til ophold, afgørelse om inddragelse eller annullering af et visum, beslutning om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b, stk. 1, og afvisning af indgivelse af ansøgning som følge af ulovligt ophold.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., vil omfatte såvel afgørelser, som træffes i henhold til udlændingelovens bestemmelser, som afgørelser, der træffes i henhold til regler fastsat i medfør af udlændingeloven.

Bestemmelsen omfatter ikke tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt her i landet, men som er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller anden tilladelse, der giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat, idet disse tredjelandsstatsborgere er omfattet af udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 2. Udlændingemyndighederne vil derfor i disse sager som hidtil kunne anmode den pågældende om inden 24 timer at udrejse af landet, evt. til den anden medlemsstat, før der træffes afgørelse om udvisning.

Som hidtil vil bestemmelsen ikke omfatte afgørelser om afvisning ved indrejse efter udlændingelovens § 28, ligesom der ikke ændres på hvem, der kan være genstand for en tilbagesendelsesafgørelse.

Udrejsefristens længde vil som hidtil skulle fastsættes efter bestemmelsen i udlændingelovens § 33, stk. 2, jf. dog stk. 14, som med lovforslaget bliver til stk. 6. Har udlændingen efter § 33, stk. 2, 1 og 2. pkt., eller stk. 14, ikke ret til en længere udrejsefrist, vil udrejsefristen således skulle fastsættes til 7 dage eller i påtrængende tilfælde til straks, jf. stk. 2, 3. og 4. pkt.

De administrative afgørelser og beslutninger, der nu foreslås omfattet af § 33, stk. 1, 1. pkt., omfattes som en konsekvens heraf også af de i § 33 c fastsatte regler om forlængelse af udrejsefristen, som med lovforslaget ændres til § 33, stk. 4.

6. Skriftlighed og vejledning ved afgørelser og meddelelse af indrejseforbud

6.1. Gældende ret

6.1.1. Udlændingeloven

Det fremgår af gældende udlændingelovs § 33 b, at en afgørelse omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning. Derudover fremgår det, at udlændingen efter anmodning gives en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., at en afgørelse efter stk. 1, skal indeholde oplysning om reglerne om opsættende virkning i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 6, at den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsten, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 6, blev indsat i forbindelse med Folketingets behandling af lov nr. 155 af 21. marts 1973, om ændring af lov om udlændinges adgang til landet

m.v. (Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til de Europæiske Fællesskaber), jf. Folketingstidende 1972-73, tillæg A, spalte 305f.

Folketingets Retsudvalg tog i den forbindelse stilling til, hvordan pligten til at begrunde udvisningstilholdet skulle gennemføres i praksis, og det fremgår af udvalgets betænkning, at den pågældende udlænding får udleveret en udvisningsblanket, som indeholder lovens udvisningsbestemmelser, således at politiet afkrydser den lovbestemmelse, i henhold til hvilken der er sket udvisning.

Udlændingelovens § 32 blev nyaffattet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m. v.). Det fremgår af betænkning nr. 1326 om udvisning af 24. marts 1997, side 849-50, at udlændingelovens nugældende § 32, stk. 6, hvorefter det påhviler den politimyndighed, der drager omsorg for udrejsen at udlevere en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf, indebærer, at udlændingen samtidigt som hidtil skal gøres bekendt med indrejseforbuddets varighed. Dette skal ligeledes ske skriftligt.

Det fremgår derudover af udlændingelovens § 49, stk. 1, at når en udlænding dømmes for et strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

6.1.2. Opholdsdirektivet

Det fremgår af opholdsdirektivets artikel 30, stk. 1, at alle afgørelser, der træffes i henhold til artikel 27, stk. 1, skal meddeles de pågældende personer skriftligt på en måde, der giver dem mulighed for at forstå afgørelsens indhold og virkning.

Det fremgår endvidere af opholdsdirektivets artikel 30, stk. 2, at de præcise og fuldstændige oplysninger om hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, der danner grundlaget for en sådan afgørelse, meddeles de pågældende personer, medmindre hensynet til statens sikkerhed er til hinder herfor.

Det fremgår derudover af opholdsdirektivets artikel 30, stk. 3, bl.a., at det i meddelelsen angives, til hvilken rets- eller forvaltningsmyndighed der kan indgives klage, samt fristen herfor og i givet fald fristen for at forlade medlemsstaten.

Ifølge opholdsdirektivets artikel 15, stk. 1, finder procedurerne i artikel 30 mv. tilsvarende anvendelse på alle afgørelser om begrænsning af bevægelsesfriheden for unionsborgere eller deres familiemedlemmer, som er begrundet i *andre hensyn* end den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der kan eksempelvis være tale om en sådan situation, når en unionsborger eller dennes

familiemedlem pålægges at udrejse, fordi den pågældende ikke (eller ikke længere) opfylder betingelserne for ret til ophold efter opholdsdirektivets artikel 6 (om ret til ophold i indtil 3 måneder) eller 7 (om ret til ophold i mere end tre måneder).

Opholdsdirektivets artikel 30 er for så vidt angår kravet om skriftlighed og begrundelse i dansk ret gennemført ved EU-opholdsbekendtgørelsens (bekendtgørelse nr. 318 af 27. marts 2019) § 34, stk. 5, hvoraf fremgår, at afgørelser om afslag og om ophør af opholdsret skal meddeles skriftligt og skal begrundes i overensstemmelse med forvaltningslovens regler herom. Afgørelser, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, skal dog ikke begrundes, hvis hensynet til statens sikkerhed er til hinder herfor.

6.1.3. Udsendelsesdirektivet

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 1, at afgørelser om tilbagesendelse og, hvis der er udstedt sådanne, afgørelser om indrejseforbud og afgørelser om udsendelse skal affattes skriftligt og angive de faktiske og retlige grunde samt oplyse om de retsmidler, der er til rådighed.

Endvidere fremgår det, at oplysninger om de faktiske grunde kan begrænses, hvis den nationale lovgivning tillader en begrænsning i retten til information, herunder navnlig for at beskytte den nationale sikkerhed, forsvaret eller den offentlige sikkerhed og forebyggelsen, efterforskningen, afsløringen og retsforfølgningen af strafbare handlinger.

Det fremgår derudover af udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 2, at medlemsstaterne efter anmodning tilvejebringer en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i en afgørelse vedrørende tilbagesendelse som omhandlet i stk. 1, herunder oplysninger om tilgængelige retsmidler, på et sprog, som tredjelandstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Det fremgår endvidere af udsendelsesdirektivets artikel 14, stk. 2, at medlemsstaterne skal give tredjelandstatsborgere en skriftlig bekræftelse, når en frist for frivillig udrejse er blevet forlænget i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, hvorefter medlemsstaterne, hvor det er nødvendigt, forlænger fristen for frivillig udrejse i en passende periode under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag, og at en afgørelse om tilbagesendelse følgelig ikke vil blive fuldbyrdet.

Udsendelsesdirektivets artikel 12 og artikel 14, stk. 2 er gennemført i dansk ret i udlændingelovens § 33 b, jf. lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

6.1.4. Rådets henstilling

Rådet har i sin gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 om afhjælpning af de mangler, der blev konstateret ved evalueringen i 2017 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne på området tilbagesendelse, henstillet, at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at afgørelser om tilbagesendelse affattes skriftligt, angiver de faktiske og retlige grunde samt oplyser om de retsmidler, der er til rådighed, jf. udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 1.

6.2. Ministeriets overvejelser

Udlændingelovens § 33 b, stk. 1, er indsat i udlændingeloven i forbindelse med gennemførelsen af udsendelsesdirektivet i dansk ret, for at opfylde kravet om skriftlighed i udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 1, kravet om en skriftlig eller mundtlig oversættelse af en afgørelse i udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 2, og kravet om skriftlighed i forbindelse med en afgørelse om opsættende virkning i udsendelsesdirektivets artikel 14, stk. 2.

De afgørelser, som efter udsendelsesdirektivet skal meddeles skriftligt, er alle tilbagesendelsesafgørelser, herunder afgørelser om meddelelse af indrejseforbud og afgørelser om udsendelse, som alle fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 1.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det ud fra forenklingssyns, og idet kravet om skriftlighed i dag henviser til udlændingelovens § 33, stk. 1, bør fremgå af bestemmelsen i udlændingelovens § 33, stk. 1, at afgørelser efter bestemmelsen skal meddeles skriftligt. Der tilsigtes ikke en ændring af praksis.

Det fremgår derudover af udlændingelovens § 32, stk. 6, at den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

I meddelelsen – som har karakter af en blanket – fremgår det, efter hvilke regler indrejseforbuddet er meddelt, tidspunktet for gyldigheden af indrejseforbuddet jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt., strafansvaret for overtrædelse af indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 59 b, og om udlændingen indberettes som uønsket til Schengeninformationssystemet SIS II i medfør af udlændingelovens § 58 g, stk. 1.

Udlændingelovens § 32, stk. 6, anvendes i dag i alle sager, hvor politiet drager omsorg for udrejsen, uanset om udlændingen er administrativt udvist, eller udvisningen er sket ved dom eller kendelse og meddelt indrejseforbud, og udmøntes i praksis ved, at politiet udleverer den fysiske blanket til udlændingen i forbindelse med den pågældendes udrejse eller udsendelse.

Et indrejseforbud meddeles i forbindelse med en administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25, § 25 a og § 25 b, jf. § 32, stk. 1, som følge af, at udlændingen har begået en eller flere strafbare lovovertrædelser, opholder sig ulovligt her i landet eller vurderes at være til fare for statens sikkerhed, den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Afgørelser vedrørende administrativ

udvisning træffes i dag af enten Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration og kan påklages til Udlændingenævnet. Det fremgår af selve afgørelsen om udvisning og indrejseforbud, efter hvilke bestemmelser der er truffet afgørelse om indrejseforbud. Afgørelsen skal herudover begrundes.

Derudover meddeles et indrejseforbud, hvis udlændingen er udvist ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25 c. Det er domstolene der i forbindelse med en straffesag tager stilling til, om udlændingen samtidig skal udvises og meddeles indrejseforbud. Udvises udlændingen og meddeles der samtidig indrejseforbud, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1.

Et indrejseforbud begrundes derfor allerede på tidspunktet for meddelelsen af indrejseforbud, uanset om det er meddelt administrativt eller ved dom eller kendelse.

Udlændingelovens § 32, stk. 6, blev indsat i udlændingeloven på et tidspunkt, hvor politiet var den kompetente myndighed til at træffe afgørelse om både udvisning og indrejseforbud, og bestemmelsen blev således i praksis anvendt til forkyndelse af indrejseforbuddet samtidig med udvisningen.

En administrativ afgørelse om udvisning og indrejseforbud forkyndes i dag enten personligt for udlændingen eller ved digital post eller fysisk brev. En dom eller kendelse, hvorved udlændingen udvises og meddeles indrejseforbud, forkyndes efter retsplejelovens regler herom. Et indrejseforbud anses derfor for forkyndt allerede i forbindelse med meddelelsen af enten den administrative udvisning eller ved forkyndelse af den dom eller kendelse, hvorved udlændingen er udvist og meddelt indrejseforbud.

Udlændingelovens § 32, stk. 6, finder alene anvendelse i tilfælde, hvor politiet drager omsorg for udrejsen. Det vil som oftest være tilfældet, når udlændingen er udvist ved dom eller kendelse og er i politiets varetægt forud for udsendelsen, eller når udlændingen udvises administrativt og er i politiets varetægt. Udlevering af blanketten om indrejseforbuddet har derfor karakter af vejledning om indrejseforbuddets konsekvenser, da indrejseforbuddet allerede må anses for begrundet og forkyndt for udlændingen forud for udsendelsen. Udrejser udlændingen frivilligt, kan politiet ikke udlevere blanketten om indrejseforbuddet, idet udlændingen ikke er i politiets varetægt forud for udrejsen eller udsendelsen.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at formålet med udlændingelovens § 32, stk. 6, i dag alene er at give udlændingen vejledning om det indrejseforbud, den pågældende er meddelt enten administrativt eller ved dom eller kendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til § 33 b, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107 som fremsat, side 24, at det følger af forvaltningslovens § 7, stk. 1, at en forvaltningsmyndighed i fornødent omfang skal yde vejledning og bistand til personer, der retter

henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde. Det må derfor antages at følge af bestemmelsen i forvaltningslovens § 7, stk. 1, om vejledningspligten og den almindelige forvaltningsretlige grundsætning om forvaltningens undersøgelsespligt, at forvaltningsmyndighederne i almindelighed må sikre sig, at de er i stand til at forstå og blive forstået af udlændinge, der retter henvendelse til myndighederne om sager, der skal tages under behandling af myndighederne, jf. vejledningen til forvaltningslovens pkt. 32 ff.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den vejledning, der gives i blanketten efter udlændingelovens § 32, stk. 6, bør gælde alle udlændinge, der udvises med indrejseforbud, og ikke kun de udlændinge, hvis udrejse eller udsendelse politiet drager omsorg for. Det er derudover Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at vejledningen med fordel kan gives på et tidligere tidspunkt end ved udrejsen eller udsendelsen, således at udlændingen allerede på tidspunktet for meddelelsen af indrejseforbuddet bliver gjort bekendt med konsekvenserne af indrejseforbuddet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at udlændingelovens § 32, stk. 6, bør ophæves, og at den vejledning, som i dag gives efter udlændingelovens § 32, stk. 6, i stedet bør fremgå af den administrative afgørelse om udvisning og indrejseforbud og udvisning ved dom eller kendelse, hvorved udlændingen også meddeles indrejseforbud.

6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at affatte udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., således, at afgørelser i medfør af stk. 1, 1. pkt. om fastsættelse af en udrejsefrist, skal meddeles skriftligt, og indeholde oplysning om, hvorvidt en klage kan tillægges opsættende virkning.

Det foreslås endvidere, at udlændingen, efter anmodning, gives en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen m.v. på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed formodes at forstå.

Det foreslås derudover at ophæve udlændingelovens § 32, stk. 6.

Det foreslås som følge heraf at ændre udlændingelovens § 49, stk. 1, således at det kommer til at fremgå af bestemmelsen, at der i en dom, hvorved en udlænding udvises og meddeles indrejseforbud, skal gives vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger.

Den vejledning, der gives til udlændingen i forbindelse med meddelelse af et indrejseforbud, skal bl.a. indeholde oplysninger om rækkevidden af indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, tidspunktet for gyldigheden af indrejseforbuddet jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt., strafansvaret for overtrædelse af indrejseforbuddet jf. udlændingelovens § 59 b, og om udlændingen indberettes som uønsket til Schengeninformationssystemet SIS II i medfør af udlændingelovens § 58 g, stk. 1.

Den pågældende afgørelse eller beslutning skal angives skriftligt og angive de faktiske og retlige grunde den hviler på samt oplyse om de retsmidler der er til rådighed.

Formålet med de foreslåede ændringer er at give udlændingen vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger allerede fra det tidspunkt, hvor udlændingen udvises og meddeles indrejseforbud, og således ikke først når politiet drager omsorg for udrejsen eller udsendelsen.

Ved ophævelse af udlændingelovens § 32, stk. 6, påhviler det herefter ikke politiet at give udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet, og konsekvensvejledning om strafansvaret for overtrædelse heraf, idet dette vil skulle fremgå direkte af afgørelsen, hvorved indrejseforbuddet fastsættes.

Det ændrer dog ikke ved, at den almindelige vejledningspligt efter forvaltningslovens § 7 eller de almindelige forvaltningsretlige principper fortsat er gældende.

7. Meddelelse af indrejseforbud i sager efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2

7.1. Gældende ret

7.1.1. Udlændingeloven

I medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, skal en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, omfatter tredjelandstatsborgere, over for hvem der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, afgørelse om afslag på ansøgning, om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afgørelse om afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort eller om udsendelse efter udlændingelovens § 27 b, og hvor der i afgørelsen er fastsat en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, omfatter ikke sager, hvor der er truffet beslutning om udvisning efter udlændingelovens § 25, § 25 a, stk. 2, og § 25 b, stk. 1, idet der i sådanne sager allerede er meddelt et indrejseforbud i forbindelse med udvisningen. Det gælder, uanset at den pågældende udlænding er pålagt at udrejse straks eller ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, skal ske, medmindre særlige grunde taler herimod.

Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

I de specielle bemærkninger til bestemmelsen jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107 som fremsat, side 36, fremgår bl.a., at de særlige grunde, der kan føre til, at myndighederne ikke træffer beslutning om udvisning, navnlig vil være humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der kan således være tale om tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren pludselig er blevet meget alvorlig syg, eventuelt hospitalsindlagt, og derfor ikke har kunnet udrejse i overensstemmelse med udrejsefristen, eller tilfælde, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, bl.a. hensynet til familiens enhed, gør, at en tredjelandstatsborger ikke bør meddeles et indrejseforbud trods overskridelse af en udrejsefrist eller pålæg om at udrejse straks.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at andre særlige grunde til ikke at udvise tredjelandstatsborgeren kan være, at tredjelandstatsborgeren samarbejder med politiet om udrejsen, og overskridelse af udrejsefristen således ikke skyldes forhold hos udlændingen. Det fremgår desuden, at hvis tredjelandstatsborgeren senere ikke længere ønsker at samarbejde om udrejsen, skal Udlændingestyrelsen træffe afgørelse om udvisning med indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler herimod.

Endelig fremgår det af bemærkningerne, at der kan være tilfælde, hvor det på grund af tredjelandstatsborgerens alder, f.eks. hvor der er tale om en uledsaget mindreårig, undlades at træffe afgørelse om udvisning.

Udlændingemyndighederne kan endvidere i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1, undlade at udvise en udlænding efter § 25 b, stk. 2, hvis udvisningen må antages at virke særligt belastende for udlændingen, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand, tilknytning til herboende personer, udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder hensynet til familiens enhed, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet mv.

I medfør af udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens ret til at opholde sig her i landet bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). En tredjelandstatsborger, der udvises i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, meddeles således et indrejseforbud. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt.

Et indrejseforbud, som er meddelt som følge af udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, gælder som udgangspunkt for 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt. Et indrejseforbud

meddelt i forbindelse med en udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan dog ophæves, hvis udlændingen efterfølgende kan dokumentere at have forladt landet i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist.

7.1.2. Udsendelsesdirektivet

Udsendelsesdirektivet finder anvendelse for tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område.

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1, at afgørelser om tilbagesendelse skal ledsages af et indrejseforbud, hvis der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse, eller hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er efterkommet. Det betyder, at en tredjelandstatsborger skal meddeles et indrejseforbud, hvis den pågældende i forbindelse med en afgørelse om tilbagesendelse er blevet pålagt at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist. Et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivet forbyder indrejse i og ophold på alle medlemsstaters område, jf. betragtning 14 i udsendelsesdirektivets præambel.

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, 3. pkt., at medlemsstaterne kan undlade at udstede et indrejseforbud eller kan ophæve eller suspendere et indrejseforbud i individuelle tilfælde af humanitære grunde.

7.1.3. Rådets henstilling

Rådet har i sin gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 henstillet, at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at der systematisk udstedes indrejseforbud til tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, som ikke har opfyldt en forpligtelse til at vende tilbage inden for fristen for frivillig udrejse, jf. udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1.

7.2. Ministeriets overvejelser

Udlændingelovens § 25 b, stk. 2, er indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.). Bestemmelsen blev indsat med det formål at implementere udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering på baggrund af Rådets henstilling af 15. februar 2018, at det forhold, at det som led i beslutningen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og dermed som led i beslutning om meddelelse af et indrejseforbud, dels skal vurderes, om særlige grunde taler herimod, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, dels skal vurderes, om udvisningen må antages at virke særligt belastende for udlændingen,

jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, indebærer, at der er givet de danske myndigheder en for bred margin til at vurdere, om der skal undlades at pålægges en tredjelandsstatsborger et indrejseforbud.

For at sikre en mere direkte implementering af udsendelsesdirektivet er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at indrejseforbuddet ikke bør være afhængig af en forudgående udvisning, men i stedet bør gives som direkte konsekvens af, at en tredjelandsstatsborger i forbindelse med en tilbagesendelsesafgørelse pålægges at udrejse af landet straks eller ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at flere forventes at blive pålagt et indrejseforbud, idet indrejseforbuddet vil blive meddelt i umiddelbar forbindelse med fastsættelse af udrejsefristen til straks, eller umiddelbart i forlængelse af konstateringen af, at en udrejsefrist er overtrådt.

7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændingelovens § 25 b, stk. 2, ophæves og at udlændingelovens § 32 ændres, således at et indrejseforbud for udlændinge, som ikke er statsborgere i et af de lande, som er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1, (tredjelandsstatsborgere), der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, ikke længere forudsætter en udvisning.

Det foreslås derfor videre, at der som ny § 32, stk. 2, nr. 1, indsættes en bestemmelse, hvorefter tredjelandsstatsborgere, der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, systematisk vil blive pålagt et indrejseforbud. Der henvises til afsnit 8.

8. Bestemmelser om indrejseforbud

8.1. Gældende ret

8.1.1. *Udlændingelovens § 32, stk. 1, om konsekvens af indrejseforbud*

Et indrejseforbud er en afgørelse om, at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Det følger således af udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt., at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., at et indrejseforbud kan tidsbegrænses. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 32 gælder både udvisning på grund af kriminalitet (ved dom, kendelse eller administrativ afgørelse i henhold til udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c) og udvisning på grund af ulovligt ophold eller som følge af visse ordensmæssige hensyn (ved administrativ beslutning i henhold til udlændingelovens § 25, § 25 a, stk. 2, eller § 25 b).

Det følger af bestemmelsen, at det fastsatte indrejseforbud knyttes til tidspunktet for den faktiske udrejse eller udsendelse af landet.

Udlændingelovens § 32, stk. 1, har blandt andet til formål at gennemføre udsendelsesdirektivets artikel 11 om indrejseforbud. Bestemmelsen omfatter således både indrejseforbud, der gælder i Danmark, og indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet. Sidstnævnte type indrejseforbud gælder på medlemsstaternes område.

Udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. og 2. pkt., blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.). Udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt. blev affattet således: ”Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, følger det, at bestemmelsen medfører, at det fastsatte indrejseforbud knyttes til tidspunktet for den faktiske udrejse/udsendelse af landet. På den baggrund er det i bemærkningerne forudsat, at loven indeholder regler for fastsættelsen af længden af et indrejseforbud, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, tillæg A, side 1584.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 1, blev udvidet med 3. pkt. ved lov nr. 425 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og straffeloven (Skærpelse af straffniveauet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde, præcisering af Udlændingestyrelsens og politiets underholdsforpligtelse m.v.), hvoraf det fremgår, at indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) er udsendelsesdirektivet gennemført i dansk ret.

Af bemærkningerne til loven fremgår det, at et indrejseforbud meddelt på grundlag af direktivets regler skal være gældende i alle EU- og Schengenlande, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107 som fremsat, side 4.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at afgørelserne, der er nævnt i udlændingelovens § 33, stk. 1, er tilbagesendelsesafgørelser i direktivets forstand, når de træffes i forhold til

tredjelandstatsborgere, og når der i afgørelsen fastsættes en udrejsefrist. Det gælder dog ikke afgørelser efter udlændingelovens § 49 a.

Det fremgår videre, at indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen, jf. § 32, stk. 1. Hvis den pågældende ikke udrejser eller udsendes ved politiets hjælp, og Udlændingestyrelsen derfor ikke er bekendt med udrejsetidspunktet, fastsættes udrejsetidspunktet skønsmæssigt på baggrund af oplysninger om afgørelsestidspunkt og sidste opholdssted.

Bestemmelsen i § 32, stk. 1, 2. pkt., blev ændret ved lov nr. 318 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven (Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud m.v.). Med lovændringen udgik det af bestemmelsen, at et indrejseforbud skulle regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen, idet et indrejseforbud i stedet skal beregnes fra datoen for udlændingens faktiske udrejse eller udsendelse og dermed fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet efter § 32, stk. 1, 3. pkt., har gyldighed.

Lovforslaget fremsattes blandt andet som følge af EU-Domstolens dom af 26. juli 2017 i sagen C-225/16 Ouhrami. Sagen vedrørte en nederlandsk præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen om fortolkningen af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, herunder hvornår varigheden af et indrejseforbud skal beregnes fra.

EU-Domstolen fandt i sagen, at det følger af ordlyden og formålet med udsendelsesdirektivet, at perioden for indrejseforbuddet først begynder at løbe fra den dato, hvor den pågældende udlænding faktisk har forladt medlemsstaternes område (præmis 52 og 53).

For at sikre en fortsat ensretning, og af hensyn til den praktiske administration, af reglerne om beregningen af et indrejseforbuds varighed, blev udlændingelovens § 32, stk. 1, derfor ændret således, at reglerne for beregningen af et indrejseforbuds varighed også fremadrettet er ens, uanset om der er tale om et administrativt udstedt indrejseforbud omfattet af Danmarks gennemførelse af udsendelsesdirektivet eller et indrejseforbud som er knyttet til udvisning som en strafferetlig sanktion eller som følge af en strafferetlig sanktion i henhold til national ret. Beregningen af indrejseforbuddet omfatter både indrejseforbud, som ikke er en konsekvens af udvisning på grund af kriminalitet, og indrejseforbud, der er en konsekvens af kriminalitet.

8.1.2. Udlændingelovens § 32, stk. 2-4, om varighed af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 2, meddeles et indrejseforbud ved udvisning ved dom på grund af strafbart forhold, jf. udlændingelovens §§ 22-24, for 4 år ved frihedsstraf af ikke over 3 måneder (nr. 1), for 6 år ved frihedsstraf af mere end 3 måneder, men ikke over 1 år (nr. 2), for 12 år ved fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år (nr. 3), for bestandig ved fængselsstraf af mere

end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år (nr. 4) og for bestandig ved fængselsstraf af mere end 2 år (nr. 5).

Udlændingelovens § 32, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at varigheden af indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 2, er knyttet til længden af den konkret forskyldte straf, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, tillæg A, side 1584.

Ved lov nr. 429 af 10. maj 2006 om ændring af udlændingeloven (Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.) blev bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 4, indsat.

Af bemærkningerne til bestemmelsen følger det, at muligheden for at fastsætte et kortere indrejseforbud efter § 32, stk. 2, nr. 4, alene skal udnyttes, hvis et indrejseforbud for bestandig vil indebære, at udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 3802.

Udlændingelovens § 32, stk. 2, er senest ændret ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.).

Ved lovændringen blev længden af indrejseforbuddene i udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 1 og 2, forhøjet med et år, og længden af indrejseforbuddet i § 32, stk. 2, nr. 3, forhøjet med 2 år. Herudover blev udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 4, ændret således, at længden af indrejseforbuddet efter denne bestemmelse – hvis domstolene ikke finder grundlag for at give et indrejseforbud for bestandigt – blev ændret fra 10 år til 12 år.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 3, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles for mindst 6 år.

Udlændingelovens § 32, stk. 3, udgør dermed en fravigelse af bestemmelserne i udlændingelovens § 32, stk. 2, om varighed af indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24.

Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Udlændingelovens § 32, stk. 3, er indsat ved lov nr. 429 af 10. maj 2006 om ændring af udlændingeloven (Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.).

Bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 3, er senest ændret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.). Ved lovændringen blev der efter »§ 22, nr. 4-8,« indsat: »§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8,«.

Det følger endvidere af bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 4, at et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt.

Udlændingelovens § 32, stk. 4, er indsat ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at bestemmelsen er genaffattet med henblik på at sikre korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 131 som fremsat, side 9.

Videre fremgår det, at udsendelsesdirektivet ikke finder anvendelse på udlændinge, som udvises som følge af kriminalitet. De foreslåede ændringer berører derfor ikke tilfælde, hvor udvisningen er en følge af kriminalitet.

Det fremgår videre, at der i forbindelse med udvisning, som følge af at udlændingen udgør en trussel mod den offentlige sundhed skal meddeles et indrejseforbud for 5 år, medmindre ganske særlige grunde taler for et kortere indrejseforbud.

Det fremgår endvidere, at muligheden for at meddele et indrejseforbud for 5 år i gentagelsestilfælde blev udvidet til også at omfatte indrejse i strid med indrejseforbud udstedt af andre medlemslande,

når dette indrejseforbud er registreret i SIS II. Dette blev vurderet at stemme bedst overens med, at et indrejseforbud efter direktivet skal gælde indrejse i alle medlemsstater.

8.1.3. Udlændingelovens § 32, stk. 5, om indrejseforbud med kortere varighed end nævnt i stk. 2-4

Det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 5, at der i visse situationer kan fastsættes et kortere indrejseforbud end forudsat efter § 32, stk. 2, 3 og 4.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., kan der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt., hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, dog medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 5, 2. pkt., kan der endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Derudover kan der efter udlændingelovens § 34, stk. 5, 3. pkt., meddeles indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 af kortere varighed, hvis et indrejseforbud meddelt af den varighed, der følger af de gældende regler i § 32, stk. 2 og 3, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. og 2. pkt., er indsat ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at varigheden af et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, skal fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag og i princippet ikke må overstige fem år. Varigheden af indrejseforbuddet kan dog overstige fem år, hvis tredjelandstatsborgeren udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 131 som fremsat, side 8.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. og 2. pkt., ikke omfatter tilfælde, hvor udvisningen er en følge af kriminalitet. Det drejer sig om udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 a, stk. 1, og § 25 c, og der vil i sådanne tilfælde ikke kunne fastsættes et kortere indrejseforbud end det, der følger af de gældende bestemmelser i udlændingeloven.

Det fremgår desuden, at udgangspunktet er, at indrejseforbuddet skal fastsættes i overensstemmelse med de perioder, som fremgår af § 32, stk. 4. Disse perioder er fastsat på baggrund af karakteren af det forhold, der begrundet afgørelsen om udvisning, og fastsætter en varighed af et indrejseforbud,

der er proportionelt med karakteren af det forhold, der begrundet udvisningen. Når det skal afgøres, om der skal fastsættes et kortere indrejseforbud, skal hensynet til udlændingen afvejes over for det forhold, som har ført til udvisning.

Det fremgår således, at der f.eks. ikke bør være samme adgang til at fastsætte et kortere indrejseforbud i tilfælde, hvor en udlænding er udvist, fordi den pågældende ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, og i tilfælde, hvor en udlænding er udvist, fordi den pågældende anses for en fare for statens sikkerhed.

I sidstnævnte tilfælde samt i tilfælde, hvor udlændingen anses for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, bør der kun kunne fastsættes et kortere indrejseforbud, hvis et indrejseforbud for bestandig vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at der, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssig og social tilknytning, taler herfor, kan fastsættes et kortere indrejseforbud i tilfælde, hvor udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed og er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 2, samt i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, og § 25 b.

Er udlændingen udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, fordi udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, vil der alene kunne fastsættes et kortere indrejseforbud, hvis et indrejseforbud for bestandig vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser.

Det fremgår herudover af bemærkningerne til bestemmelsen, at der allerede efter gældende ret i forbindelse med en udvisningsafgørelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold og konsekvenserne for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder familiens enhed. Ved udvisningsafgørelsen tages også hensyn til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, samt til risikoen for at udlændingen, uden for de i § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde, vil lide overlast i hjemlandet. Der henvises til udlændingelovens § 26.

På den baggrund forudsættes, at der kun helt undtagelsesvist vil være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud, end det der ellers følger af loven. Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer har en sådan karakter, at det ikke er til hinder for udvisning, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Ved lov nr. 469 af 14. maj 2018 om ændring af udlændingeloven (Skærpede regler om udvisning af kriminelle udlændinge) blev bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 5, udvidet med 3. pkt., hvorefter indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 kan meddeles af kortere

varighed, hvis et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i udlændingelovens § 32, stk. 2 og 3, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det fremgår af bemærkningerne, at der således vil kunne meddeles indrejseforbud af kortere varighed end fastsat i § 32, stk. 2 og 3, hvis det betyder, at der dermed kan ske udvisning i en sag, hvor dette ellers med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Hvis et indrejseforbud af kortere varighed vil betyde, at der kan ske udvisning, hvor dette ellers med sikkerhed er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, vil varigheden af indrejseforbuddet i alle tilfælde skulle afkortes, så der i videst muligt omfang udvises, når dette ikke med sikkerhed er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 29.

Det følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at indgreb i udlændingens ret til privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, som indgrebet skal varetage. Proportionalitetsvurderingen foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer og er i almindelighed afgørende for, om udvisning af en kriminel udlænding vil være forenelig med EMRK artikel 8.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det videre, at det af Menneskerettighedsdomstolens praksis kan udledes, at Domstolen som et af de elementer, der indgår i vurderingen af, hvorvidt en udvisning er i strid med EMRK artikel 8, lægger vægt på, om indrejseforbuddet er meddelt for bestandig eller tidsbegrænset.

Videre fremgår det, at varigheden af et indrejseforbud som det helt klare udgangspunkt ikke i sig selv medfører, at udvisning vil være uproportional. Der kan dog forekomme sager, hvor det forhold, at en udvisning ledsages af et indrejseforbud af en bestemt varighed, eksempelvis for bestandig, er udslagsgivende for, at udvisning findes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at det helt klare udgangspunkt vil være, at indrejseforbuddets varighed fastsættes automatisk på baggrund af den idømte frihedsstraf. Det er alene i tilfælde, hvor varigheden af et indrejseforbud vil have selvstændig og afgørende betydning for, om udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at der kan meddeles indrejseforbud af kortere varighed. Det forudsættes således, at denne mulighed kun anvendes i de tilfælde, hvor et indrejseforbud meddelt af den i § 32, stk. 2 og 3, nævnte varighed, er af afgørende betydning for, om udvisning vil være i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Endelig fremgår det af bemærkningerne, at domstolene af egen drift skal påse, om et indrejseforbud meddelt med en varighed, som der er mulighed for efter de gældende regler (udlændingelovens § 32, stk. 2 og 3), medfører, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og om dette kan imødegås ved at meddele et indrejseforbud af en kortere varighed.

8.1.4. Udlændingelovens § 32, stk. 6, om skriftlighed mv.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 6, at den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf. Der henvises til afsnit 6 om skriftlighed og vejledning.

8.1.5. Udlændingelovens § 32, stk. 7, om bortfald af indrejseforbud

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 7, at et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Udlændingelovens § 32, stk. 7, er indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.).

Bestemmelsen blev senest ændret ved lov nr. 317 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Opholdstilladelse ved pensionering til tidligere ansatte ved herværende internationale organisationer m.v.) Ved lovændringen blev bestemmelsen udvidet til også at omfattet opholdstilladelser efter § 9 q.

8.1.6. Udlændingelovens § 32, stk. 8, om ophævelse af indrejseforbud til unionsborgere mv.

Det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 8, at et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Ved vurderingen af, om indrejseforbuddet skal ophæves, skal myndighederne inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet, jf. opholdsdirektivets artikel 32, stk. 1.

Udlændingelovens § 32, stk. 8, 1. pkt., blev indsat ved lov nr. 301 af 19. april 2006 om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Fremrykket ansøgningstidspunkt i sager om humanitær opholdstilladelse, indberetningspligt ved mistanke om genopdragelsesrejser, begrænsning af adgangen til familiesammenføring for personer, der er dømt for børnebortførelse, ændrede regler om undervisning og aktivering af voksne asylansøgere m.v.).

Udlændingelovens § 32, stk. 8, 1. pkt. gennemfører opholdsdirektivets artikel 32, stk. 1, i dansk ret. Af denne bestemmelse i opholdsdirektivet følger det, at personer, der af hensyn til den offentlige

orden eller sikkerhed bliver nægtet adgang til en medlemsstats område, kan indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter udløbet af en rimelig frist afhængig af omstændighederne, dog under alle omstændigheder efter tre år regnet fra gennemførelsen af den endelige afgørelse om indrejseforbud, der er gyldigt truffet i overensstemmelse med fællesskabsretten, under påberåbelse af enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet.

Det følger herudover af opholdsdirektivets artikel 32, at den pågældende medlemsstat skal tage stilling til ansøgningen om ophævelse af indrejseforbuddet inden for en frist på seks måneder regnet fra indgivelsen. Kravet om, at den pågældende medlemsstat skal behandle en sådan ansøgning inden seks måneder, indgik ikke i den oprindelige ordlyd af § 32, stk. 8. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det dog, at bestemmelsens sammenhæng med opholdsdirektivet (artikel 32, stk. 1) betyder, at der inden for 6 måneder skal være taget stilling til, om indrejseforbuddet skal ophæves, og at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om indrejseforbuddet skal ophæves, skal inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 2808-09.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 8, blev udvidet med 2. pkt. ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at det i overensstemmelse med artikel 32, stk. 1, i opholdsdirektivet, fremgår udtrykkeligt af udlændingeloven, at der er pligt til at tage stilling til en ansøgning om ophævelse af et indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 8, inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107 som fremsat, side 39.

8.1.7. Udlændingelovens § 32, stk. 9, om indrejseforbud til personer, der er omfattet af EU og FN's lister om restriktive foranstaltninger

Efter udlændingelovens § 32, stk. 9, må en udlænding, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, ikke uden tilladelse indrejse eller opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet. Bestemmelsen omfatter således udlændinge på FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at indrejseforbuddet vil gælde, så længe udlændingen er opført på en sanktionsliste. Det bemærkedes herved, at FN og EU løbende reviderer listerne, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 5987.

Det fremgår videre, at udlændinge, der er opført på FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner indberettes som uønskede til Schengeninformationssystemet (SIS II), når SIS II-forordningen finder anvendelse. Herefter kan de udelukkes fra opholdstilladelse, afvises ved forsøg på indrejse og meddeles afslag på visum eller få inddraget et visum. Statsborgere i et EU- eller Schengenland kan ikke indberettes til SIS II, jf. SIS II-forordningens artikel 24-26, der alene vedrører tredjelandstatsborgere. Der kan derfor være tilfælde, hvor en person, der er opført på en af FN's eller EU's sanktionslister, er statsborger i et EU- eller Schengenland og derfor ikke kan indberettes til SIS II. Reglerne i udlændingeloven, der udelukker personer, som er indberettet som uønskede i Schengeninformationssystemet, finder derfor ikke anvendelse på en sådan person.

Det fremgår endvidere, at Rigspolitiet skal opdatere eventuelle EU- og Schengenstatsborgere på sanktionslisterne i Kriminalregistret (KR) med det relevante indrejseforbud, hvis de nødvendige fødselsdata foreligger, idet EU- og Schengenstatsborgere ikke kan opdateres i SIS II.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det videre, at indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen slettes fra sanktionslisten eller af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet. Selve opførelsen på en sådan sanktionsliste medfører, at de pågældende udlændinge har indrejseforbud i Danmark. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med udlændingelovens § 10, stk. 5. Som konsekvens af § 32, stk. 9, kan en udlænding, der er opført på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner, afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, ligesom udlændingen alene rent undtagelsesvist kan få visum.

8.1.8. Udlændingelovens § 32, stk. 10, om indrejseforbud til visse religiøse forkyndere

Efter udlændingelovens § 32, stk. 10, må en udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet. Bestemmelsen omfatter således udlændinge på den nationale liste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse.

Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at indrejseforbuddet for udlændinge på den nationale sanktionsliste svarer til indrejseforbuddet for udlændinge på FN's og EU's sanktionslister.

Selve optagelsen på den nationale sanktionsliste medfører, at de pågældende udlændinge har indrejseforbud i Danmark, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 48 som fremsat, side 19.

Videre fremgår det, at en udlænding, der er optaget på den nationale sanktionsliste, skal afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, ligesom udlændingen kun rent undtagelsesvist kan få visum. En udlænding kan endvidere straffes efter udlændingelovens § 59 b for forsætligt eller uagtsomt at indrejse i strid med indrejseforbuddet, ligesom udlændingen som udgangspunkt kan udvises efter udlændingelovens § 25 b eller § 24, nr. 2.

Det fremgår endvidere, at en udlænding på den nationale sanktionsliste, der måtte blive udvist fra landet, i den forbindelse vil skulle meddeles et nyt indrejseforbud.

8.1.9. Udlændingelovens § 32, stk. 11, om ophævelse af indrejseforbud som følge af udvisning efter § 25 b

Det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 11, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, kan ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Et indrejseforbud kan navnlig ophæves efter § 32, stk. 11, 1. pkt., af humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Bestemmelsen vil helt undtagelsesvist også kunne anvendes i forhold til situationer, hvor der opstår en humanitær katastrofe i et tredjeland, som f.eks. jordskælv eller væbnede konflikter, der medfører en stor tilstrømning af fordrevne personer, og hvor de almindelige procedurer for ophævelse af indrejseforbud i forhold til personer fra dette land, vil tage for lang tid og ikke være mulig at gennemføre.

Udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt., er indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at medlemsstaterne efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, 3. pkt., kan undlade at udstede eller kan ophæve eller suspendere et indrejseforbud i individuelle tilfælde af humanitære grunde. Efter direktivets artikel 11, stk. 3, 4. pkt., kan medlemsstaterne ophæve eller suspendere et indrejseforbud i individuelle tilfælde eller i kategorier af tilfælde af andre grunde, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107 som fremsat, side 20.

Bestemmelsen gennemfører udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, 3. og 4. pkt., for så vidt angår muligheden for at ophæve et indrejseforbud.

Samtidig med indsættelsen af udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt., blev udlændingelovens § 25 b, stk. 2, indsat. Det følger af § 25 b, stk. 2, at det kan undlades at udvise tredjelandstatsborgeren, hvis særlige grunde taler herimod.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 11, at de grunde, der taler for at undlade at udvise med indrejseforbud efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, også vil kunne tale for efterfølgende at ophæve indrejseforbuddet. Det vil navnlig være af humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der kan således være tale om tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren pludselig er blevet meget alvorlig syg, eventuelt hospitalsindlagt, og derfor ikke har kunnet udrejse i overensstemmelse med udrejsefristen, eller tilfælde, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, bl.a. hensynet til familiens enhed, gør, at en tredjelandstatsborger ikke bør meddeles et indrejseforbud trods overskridelse af en udrejsefrist eller pålæg om at udrejse straks.

Andre særlige grunde til ikke at udvise tredjelandstatsborgeren kan være, at tredjelandstatsborgeren samarbejder med politiet om udrejsen, og overskridelse af udrejsefristen således ikke skyldes forhold hos udlændingen. Hvis tredjelandstatsborgeren senere ikke længere ønsker at samarbejde om udrejsen, skal Udlændingestyrelsen træffe afgørelse om udvisning med indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler herimod. Hvis en tredjelandstatsborger over for politiet tilkendegiver, at han eller hun ikke længere ønsker at medvirke til udsendelsen, indstiller politiet således til Udlændingestyrelsen, at den pågældende udvises med indrejseforbud. Når Udlændingestyrelsen i et sådant tilfælde udviser tredjelandstatsborgeren med indrejseforbud, vil en efterfølgende tilkendegivelse fra tredjelandstatsborgeren om på ny at ville samarbejde om udrejsen ikke berettige til en ophævelse af indrejseforbuddet.

Endelig kan der være tilfælde, hvor det på grund af tredjelandstatsborgerens alder, f.eks. hvor der er tale om en uledsaget mindreårig, undlades at træffe afgørelse om udvisning.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, 4. pkt., kan medlemsstaterne også suspendere et indrejseforbud. Dette vil i dansk ret ske ved meddelelse af et visum, jf. udlændingelovens § 3 a. Visummet begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 a.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, 4. pkt., kan medlemsstaterne ophæve et indrejseforbud – ikke blot i individuelle tilfælde – men også i visse kategorier af tilfælde. Bestemmelsen sigter mod en situation, hvor der opstår en humanitær katastrofe i et tredjeland, som f.eks. jordskælv eller væbnede konflikter, der medfører en stor tilstrømning af fordrevne personer, og hvor de almindelige

procedurer for ophævelse af indrejseforbud i forhold til personer fra dette land, vil tage for lang tid og ikke være mulig at gennemføre. Udlændingelovens § 32, stk. 11, vil helt undtagelsesvist også kunne anvendes i forhold til sådanne kategorier af tilfælde.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 11, er blevet udvidet med 2. pkt. ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt., hvorefter et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b alene kan ophæves i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ikke fuldt ud gennemfører direktivets artikel 11, stk. 3, 1. pkt., jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 131 som fremsat, side 9-10.

Bestemmelsen blev derfor ændret, således at et indrejseforbud også kan ophæves, hvis udlændingen kan påvise, at vedkommende har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Indrejseforbud meddeles i forbindelse med udvisning efter § 25 b, stk. 2, hvis en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er meddelt i forbindelse med et afslag på opholdstilladelse. Udvisning med indrejseforbud i den situation kommer således på tale, hvis politiet i forbindelse med udrejsekontrol konstaterer, at udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med den frist for frivillig udrejse, som er meddelt udlændingen. Anvendelse af bestemmelsen vil ikke kunne komme på tale i sådanne tilfælde, da udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist.

Det fremgår videre, at adgangen til at ophæve et indrejseforbud ikke vil have betydning i de tilfælde, hvor udrejsefristen er fastsat til straks, idet bestemmelsen alene vedrører tilfælde, hvor udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Det fremgår herudover, at bestemmelsen på den baggrund vurderes at ville have begrænset praktisk betydning.

Det følger af justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 14 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) (L 131), at det alene er i sager, hvor udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en meddelt udrejsefrist, og hvor udvisningen – og dermed indrejseforbuddet – derfor er meddelt på et forkert grundlag, at der kan ske ophævelse af et indrejseforbud efter § 32, stk. 11.

8.1.10. Udlændingelovens § 32, stk. 12, om indrejseforbud til fremmedkrigere

Efter udlændingelovens § 32, stk. 12, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i § 32, stk. 12, 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Bestemmelsen er indsat ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.).

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det, at henset til de tungtvejende sikkerhedshensyn, der ligger bag § 21 b, stk. 1, meddeles indrejseforbuddet som altovervejende udgangspunkt for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 99 som fremsat, side 22f.

Det fremgår endvidere, at der i forlængelse heraf kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Der skal således ved fastsættelsen af indrejseforbuddets længde i forbindelse med bortfald efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, tages hensyn til alle relevante forhold i den enkelte sag.

Videre fremgår det af justitsministerens svar af 27. januar 2015 til spørgsmål nr. 18 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.) (L 99), at det forventes, at der kun helt undtagelsesvis vil være grundlag for at fastsætte et indrejseforbud af kortere varighed. Når det skal afgøres, om der er grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud, skal hensynet til udlændingens personlige forhold, herunder udlændingens familieforhold og tilknytning i øvrigt til Danmark, afvejes over for de forhold, som har ført til, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der vil således f.eks. kunne være tale om helt særlige tilfælde, hvor udlændingens tilknytning til Danmark på den ene side og de forhold, som har begrundet bortfald, på den anden side efter en konkret vurdering fører til, at det ikke vil være proportionalt at meddele den pågældende et indrejseforbud for bestandig.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår det videre, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at der er truffet en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal underrette Rigspolitiet, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 99 som fremsat, side 37.

Underretningen til Rigspolitiet skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for, at indrejseforbuddet kan registreres og håndhæves. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis det efterfølgende efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne tilfælde skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i KR. Dette gælder tilsvarende i situationer, hvor Udlændingenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. Indrejseforbuddet slettes ligeledes i KR, hvis en klage over bortfald har eller tillægges opsættende virkning. Fører klagen til, at indrejseforbuddet opretholdes, registreres indrejseforbuddet på ny i KR.

8.1.11. Udsendelsesdirektivets bestemmelser om indrejseforbud

Udsendelsesdirektivet har til formål at fastsætte fælles standarder og procedurer for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som er generelle principper i fællesskabsretten og folkeretten, herunder beskyttelse af flygtninge og menneskeretlige forpligtelser.

Hverken Det Forenede Kongerige eller Irland deltager i anvendelsen af udsendelsesdirektivet. For så vidt angår Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein fremgår det af udsendelsesdirektivets præambel, at udsendelsesdirektivet udgør en delvis udvikling af Schengenreglerne, som omhandlet i Schengen-associeringsaftalerne med de pågældende lande. Ifølge de procedurer, der er fastsat i associeringsaftalerne, gælder de rettigheder og forpligtelser, der følger af udsendelsesdirektivet, også for Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein og for forbindelserne mellem Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein og de medlemsstater i Fællesskabet, som udsendelsesdirektivet er rettet til. Medlemsstaterne til udsendelsesdirektivet udgøres således af EU-landene (undtaget Det Forenede Kongerige og Irland) og de schengenassocierede lande: Norge, Liechtenstein, Island og Schweiz.

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 2, at udsendelsesdirektivet finder anvendelse på tredjelandstatsborgere, som opholder sig ulovligt på en medlemsstats område. En tredjelandstatsborger er efter direktivet en udlænding, der ikke er statsborger i et EU-land, EØS-land eller Schweiz, og som ikke har rettigheder som følge af EU's regler om fri bevægelighed, jf. artikel 3, nr. 1.

Medlemsstaterne kan efter udsendelsesdirektivets artikel 2, litra a og b, beslutte ikke at anvende direktivet på tredjelandstatsborgere, som kan afvises ved indreisen, eller som er udvist på grund af kriminalitet.

Med udsendelsesdirektivet forpligtes medlemsstaterne til at træffe afgørelse om tilbagesendelse vedrørende tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, der opholder sig i medlemsstaterne, jf. artikel 6, stk. 1. En afgørelse om tilbagesendelse defineres som en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandstatsborgers ophold er ulovligt, og

som pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage til oprindelseslandet, et transitland eller et andet tredjeland, jf. udsendelsesdirektivets artikel 3, nr. 4.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 2, at hvis tredjelandstatsborgeren har en gyldig opholdstilladelse eller anden tilladelse, som giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat, skal tredjelandstatsborgeren anmodes om straks at begive sig til denne anden medlemsstats område. Efterkommer den pågældende ikke dette krav, kan der træffes afgørelse om tilbagesendelse til oprindelseslandet, et transitland eller et andet tredjeland.

Medlemsstaterne kan når som helst af menneskelige, humanitære eller andre grunde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlade at træffe afgørelse om tilbagesendelse og i stedet tildele tredjelandstatsborgeren, som opholder sig ulovligt på deres område, en selvstændig opholdstilladelse, jf. udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 4.

Har tredjelandstatsborgeren en verserende sag om forlængelse af en opholdstilladelse, kan medlemsstaterne undlade at træffe afgørelse om tilbagesendelse, indtil ansøgningen er færdigbehandlet, jf. udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 5.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 6, kan medlemsstaterne træffe én samlet afgørelse om ophør af lovligt ophold, tilbagesendelse, udsendelse og eventuelt om indrejseforbud. Inden der træffes afgørelse om tilbagesendelse af en uledsaget mindreårig, skal der under behørig hensyntagen til barnets tarv ydes bistand fra relevante organer, som ikke er de myndigheder, der er ansvarlige for den tvangsmæssige tilbagesendelse, jf. udsendelsesdirektivet artikel 10.

Udsendelsesdirektivet foreskriver i artikel 7, at en afgørelse om tilbagesendelse skal indeholde en passende frist for frivillig udrejse på mellem 7 og 30 dage. Medlemsstaterne skal, hvis det er nødvendigt, forlænge denne frist i en passende periode under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag såsom opholdets varighed, eventuelle skolesøgende børn og eventuelle andre familiemæssige og sociale tilknytninger.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 7, stk. 4, at udrejsefristen kan fastsættes til straks, hvis der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, hvis en ansøgning om lovligt ophold er afslået som værende åbenbart grundløs eller svigagtig, eller hvis den pågældende udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed. Medlemsstaterne skal forlænge en udrejsefrist i en passende periode, hvor det er nødvendigt af hensyn til de særlige forhold i den enkelte sag. Hvis medlemsstaterne beslutter at forlænge en udrejsefrist, skal medlemsstaterne meddele tredjelandstatsborgeren en skriftlig bekræftelse herpå, jf. artikel 14, stk. 2.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1, at afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud, når der ikke fastsættes en frist for frivillig udrejse, eller hvis pligten til at udrejse ikke er efterkommet. Det betyder, at en tredjelandstatsborger skal meddeles et indrejseforbud, hvis

den pågældende i forbindelse med en afgørelse om tilbagesendelse er blevet pålagt at udrejse straks eller ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen. I andre tilfælde kan afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud. Indrejseforbuddet skal efter udsendelsesdirektivets artikel 3, nr. 6, forbyde indrejse i og ophold på alle medlemsstaternes område.

Afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om indrejseforbud skal efter udsendelsesdirektivets artikel 12, stk. 1, affattes skriftligt og angive de faktiske og retlige grunde samt oplyse om de retsmidler, der er til rådighed. Oplysningerne om de faktiske grunde kan begrænses, hvis den nationale lovgivning tillader en sådan begrænsning.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, skal varigheden af et indrejseforbud fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag og må i princippet ikke overstige fem år. Varigheden af indrejseforbuddet kan dog overstige fem år, hvis tredjelandstatsborgeren udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, overvejer medlemsstaterne at ophæve eller suspendere et indrejseforbud, når en tredjelandstatsborger, der er genstand for et indrejseforbud, kan påvise, at vedkommende har forladt en medlemsstats område i fuld overensstemmelse med afgørelsen om tilbagesendelse.

Medlemsstaterne kan unklade at meddele eller kan ophæve et indrejseforbud i individuelle tilfælde af humanitære grunde. Medlemsstaterne kan endvidere ophæve eller suspendere et indrejseforbud i individuelle tilfælde eller i visse kategorier af tilfælde af andre grunde, jf. udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 4, skal en medlemsstat, der påtænker at udstede en opholdstilladelse til en tredjelandstatsborger, der har et indrejseforbud udstedt af en anden medlemsstat, først konsultere den medlemsstat, der har udstedt indrejseforbuddet, jf. artikel 25 i Schengenkonventionen.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 12, at medlemsstaterne efter anmodning skal tilvejebringe en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelser vedrørende tilbagesendelse og indrejseforbud på et sprog, som tredjelandstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Medlemsstaterne kan dog beslutte, at dette ikke gælder for tredjelandstatsborgere, der er indrejst ulovligt på en medlemsstats område, og som ikke efterfølgende har fået opholdstilladelse eller ret til ophold i denne medlemsstat. Medlemsstaterne kan i stedet vælge, at tilbagesendelsesafgørelsen i forhold til disse personer i stedet udfærdiges ved hjælp af en standardformular. Standardformularen skal udleveres sammen med en informationsskrivelse, der redegør for formularens vigtigste elementer, og som skal foreligge på mindst fem sprog.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 18 til udsendelsesdirektivet, at medlemsstaterne hurtigt bør have adgang til oplysninger om andre medlemsstaters afgørelser om indrejseforbud. Denne udveksling af oplysninger bør finde sted i overensstemmelse med Schengeninformationssystemet.

8.1.12. Gennemførelse af udsendelsesdirektivets bestemmelser om indrejseforbud

Udsendelsesdirektivet udgør en udbygning af Schengenreglerne. Det er omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Danmark har imidlertid tilsluttet sig udsendelsesdirektivet på mellemstatsligt grundlag i medfør af artikel 4 i Protokol nr. 22 om Danmarks stilling (den såkaldte Schengentechnikalitet).

Udsendelsesdirektivet blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), ved lov nr. 516 om ændring af udlændingeloven af 26. maj 2014 (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) og ved lov nr. 318 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven (Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud m.v.).

Der blev ved gennemførelsen af udsendelsesdirektivet foretaget en række afgrænsninger af udsendelsesdirektivets anvendelsesområde, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 107, som fremsat, side 8-9.

Direktivet finder anvendelse på tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstatens område, jf. artikel 2, stk. 1.

Det fremgår således af direktivets artikel 2, stk. 2, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende direktivet på tredjelandstatsborgere, som:

- a) er genstand for nægtelse af indrejse i medfør af artikel 13 i Schengenrænsekodeksen, eller som pågribes eller standses af de kompetente myndigheder i forbindelse med ulovlig overskridelse af en medlemsstats ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen, og som ikke efterfølgende har opnået tilladelse eller ret til ophold i den pågældende medlemsstat,
- b) er genstand for tilbagesendelse som en strafferetlig sanktion eller som følge af en strafferetlig sanktion i henhold til national ret, eller som er genstand for udleveringsprocedurer.

Bestemmelsen i a) skal forstås således, at der skal være tale om en umiddelbar forbindelse mellem grænseoverskridelsen og pågribelsen.

Det fremgår herudover af lovforslagets bemærkninger, at: ”De tilfælde, der vil kunne undtages fra direktivets anvendelsesområde efter artikel 2, stk. 2, litra a, er tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger afvises efter udlændingelovens § 28, og tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger pågribes eller standses i umiddelbar tilknytning til en ulovlig overskridelse af Danmarks ydre grænser, uden efterfølgende at få meddelt opholdstilladelse eller ret i øvrigt til at opholde sig her i landet, og hvor Udlændingestyrelsen udviser den pågældende efter udlændingelovens § 25 b på grund af ulovligt ophold”.

Det fremgår videre, at der i afvisningssager ikke fastsættes en udrejsefrist, og at klage over en afgørelse om afvisning ikke giver udlændingen ret til at indrejse i landet. Hvis direktivet anvendes på sådanne tilfælde, vil det ikke være muligt at opretholde disse regler. Derfor ønskede regeringen ikke at anvende direktivet på sager om afvisning. Udvisningsbestemmelsen i § 25 b anvendes både i forhold til personer, der pågribes umiddelbart efter grænseoverskridelsen, og i forhold til personer, som først pågribes på et senere tidspunkt. Afgørelser efter § 25 b i forhold til sidstnævnte gruppe kan ikke undtages fra direktivets anvendelsesområde. Af administrative hensyn og for at sikre så enkel en sagsbehandling som mulig blev det derfor besluttet, at alle afgørelser efter § 25 b omfattes af direktivets regler.

Det fremgår herudover, at ved udvisning i forbindelse med kriminalitet, jf. udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, og § 25 c vil udlændingen altid blive meddelt et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1. Efter direktivet kan dette undlades. Endvidere følger det af udlændingeloven, jf. § 33, stk. 9, at udrejsefristen i sådanne sager fastsættes til straks. Hvis direktivet anvendes på disse sager, vil dette ikke i alle tilfælde kunne opretholdes. Regeringen fandt derfor ikke, at direktivet skulle anvendes i sager vedrørende udvisning på grund af kriminalitet. Som følge heraf skulle direktivet heller ikke anvendes på sager, der behandles efter udlændingelovens § 49 a. De regler, der implementerer direktivet, vil herefter ikke gælde i forhold til tredjelandstatsborgere, som afvises efter udlændingelovens § 28 eller udvises på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c.

Herudover fremgår det, at direktivets regler ikke anvendes i forbindelse med udsendelsen, hvis der tidligere er truffet en afgørelse vedrørende udlændingen, som er omfattet af direktivets anvendelsesområde, men den pågældende nu er udvist på grund af kriminalitet. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis en udlænding meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, og udlændingen herefter udvises som følge af kriminalitet. Fra det tidspunkt, hvor udlændingen udvises på grund af kriminalitet, finder de foreslåede bestemmelser, der skal gennemføre direktivet ikke anvendelse. Det gælder bl.a. § 30 a om Folketingets Ombudsmands tilsyn med udsendelser.

Direktivets regler finder herudover ikke anvendelse i forhold til afgørelser om udlevering med henblik på retsforfølgning i et andet land.

Der er ved siden af udsendelsesdirektivet fastsat regler om tilbageførsel og overførsel af asylansøgere til et andet Dublin-land i den såkaldte Dublinforordning (Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003). Dublin-landene omfatter EU-landene, Island, Norge og Schweiz.

Dublinforordningen skal sikre, at en asylansøgning, der indgives i et af Dublin-landene, behandles af ét og kun et af landene. Forordningen indeholder således nogle kriterier for hvilket Dublin-land, der er ansvarligt for at behandle en indgiven asylansøgning. Forordningen skal forhindre, at en asylansøger får behandlet sin ansøgning i flere Dublin-lande samtidig, og at en asylansøger bliver kastebold mellem landene, fordi ingen vil påtage sig ansvaret for at behandle ansøgningen. Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at et andet Dublin-land på grundlag af Dublinforordningen er ansvarlig for en asylansøgning, vil dette land normalt blive bedt om at overtage ansvaret for ansøgningen. Hvis det pågældende land påtager sig ansvaret, vil asylansøgeren blive overført/tilbageført til landet og få sin asylansøgning behandlet/færdigbehandlet der.

Udlændingelovens § 29 a indeholder regler om overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen.

Direktivet omtaler ikke forholdet til Dublinforordningen. Det indeholder således ikke retningslinjer for, hvilke regler der har forrang i en situation, hvor der både er mulighed for at anvende direktivets regler og Dublinforordningens regler.

Det afgørende efter Dublinforordningen er, at en asylansøger får sin asylansøgning behandlet fuldt ud i ét af Dublin-landene. Hvis tredjelandstatsborgeren er asylansøger i en medlemsstat, men opholder sig ulovligt i en anden medlemsstat, kan den anden medlemsstat således vælge enten at sende asylansøgeren tilbage til den første medlemsstat efter Dublinforordningens regler eller selv at påtage sig ansvaret for en fuldstændig behandling af den pågældendes asylansøgning.

En forpligtelse for medlemsstaterne – i alle tilfælde, hvor der skal ske overførsel eller tilbageførsel efter Dublinforordningen – til også at træffe en tilbagesendelsesafgørelse efter direktivets regler vil kunne fratage Dublinforordningens regler den tilsigtede virkning, bl.a. fordi de to regelsæt indeholder forskellige processuelle regler m.v. Det er derfor mest hensigtsmæssigt, at direktivets regler ikke finder anvendelse i de situationer, hvor en medlemsstat vælger at overføre eller tilbageføre tredjelandstatsborgeren efter Dublinforordningen.

Det fremgår herefter, at de regler, der implementerer direktivet, herefter ikke finder anvendelse i situationer, hvor udlændingemyndighederne vælger at overføre eller tilbageføre tredjelandstatsborgeren efter udlændingelovens § 29 a, men alene i de situationer, hvor udlændingemyndighederne i stedet vælger selv at foretage den fulde behandling af tredjelandstatsborgerens asylansøgning.

8.1.13. Indrejseforbud i sager omfattet af opholdsdirektivets regler om fri bevægelighed

Udlændingelovens bestemmelser om udvisning og indrejseforbud gælder som udgangspunkt også for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed. EU-reglerne sætter imidlertid grænser for medlemsstaternes adgang til at udvise og meddele indrejseforbud til unionsborgere og deres familiemedlemmer.

EU-rettens almindelige forrang er afspejlet i udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter de begrænsninger, der følger af loven, kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Hvad angår *kriterierne for udvisning* fastslår udlændingelovens § 26 b nærmere, at udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, alene kan udvises i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet) indeholder regler, som beskytter unionsborgere, der udøver retten til fri bevægelighed, og deres familiemedlemmer imod udvisning. Direktivet er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 318 af 27. marts 2019 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).

De nærmere regler om medlemsstaternes mulighed for at udvise udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, følger af opholdsdirektivets kapitel VI, artikel 27-33. Efter disse regler, kan udvisning alene ske af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, hvilket f.eks. kan være tilfældet, når udvisningen sker på grund af kriminalitet. Det følger modsætningsvis af direktivets artikel 15, stk. 3, samt forudsætningsvis af direktivets artikel 32, at en udlænding, der udvises af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, kan pålægges et indrejseforbud.

Opholdsdirektivets artikel 15, stk. 1, fastslår, at de proceduremæssige garantier om bl.a. skriftlighed og adgang til domstolsprøvelse, der ifølge direktivets artikel 30 og 31 gælder, når en værtsmedlemsstat træffer afgørelse om udvisning af unionsborgere og deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, *finder tilsvarende anvendelse*, når en værtsmedlemsstat *af andre grunde* pålægger en unionsborger eller et familiemedlem at udrejse af landet. Dette kan f.eks. være tilfældet, når en værtsmedlemsstat konstaterer, at en unionsborger eller et familiemedlem ikke (eller ikke længere) opfylder de betingelser for ophold, som gælder efter henholdsvis direktivets artikel 6 (om ret til ophold i *indtil tre måneder*) og 7 (om ret til ophold i *mere end tre måneder*). Det følger af opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, at værtsmedlemsstaten *ikke* må lade en sådan afgørelse ledsage af et *indrejseforbud*.

EU-Domstolen har den 10. september 2019 i sin dom i den præjudicielle sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland, fastslået, at forbuddet mod at fastsætte et indrejseforbud, jf. artikel 15, stk. 3, også gælder, når et tredjelandsfamiliemedlem pålægges at udrejse af en medlemsstat, fordi

betingelserne for ophold ikke længere er opfyldt – f.eks. fordi den unionsborger, hvoraf den pågældende afledte en ret til ophold, ikke længere opholder sig i landet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet orienterede den 12. november 2019 Folketinget om Chenchooliah-dommens konsekvenser for dansk ret ved notatet ”Juridisk vurdering af EU-Domstolens dom i den præjudicielle sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland (Chenchooliah-dommen), og orientering om ændring af praksis for meddelelse af indrejseforbud til unionsborgere, som udvises administrativt for ulovligt ophold” (UUI alm. del, saml. 2019-20, bilag 16).

Det anføres i notatets afsnit 4, s. 5 f., at Chenchooliah-dommen efter Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets opfattelse *ikke* betyder, at der *aldrig* vil kunne træffes afgørelse om udvisning med indrejseforbud for tredjelandsstatsborgere, der én gang har været omfattet af opholdsdirektivet. I den forbindelse anføres det, at det efter ministeriernes opfattelse er naturligt at antage, at der skal være *en vis sammenhæng* mellem den udøvelse af fri bevægelighed, der begrundede den opholdsret, som ikke længere består, og den afgørelse om udvisning, som myndighederne træffer. Det anføres dog også, at det med EU-Domstolens dom må anses for fastslået, at medlemsstaterne – i udvisningssituationer berørt af dommen – ikke kan betinge anvendelsen af de proceduremæssige garantier efter artikel 15, jf. artikel 30 og 31, af en snæver tidsmæssig sammenhæng mellem opholdsrettens ophør og afgørelsen om udvisning.

Er der imidlertid f.eks. tale om, at den tredjelandsstatsborger, hvis EU-opholdsret er konstateret ophørt af myndighederne, efterfølgende fysisk faktisk har afbrudt sit (nu) ulovlige ophold i værtsmedlemsstaten ved at *udrejse varigt* (i hvilken forbindelse den pågældende typisk vil have opgivet sin bopæl), anføres det i notatet, at dette efter Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets opfattelse efter en konkret og individuel vurdering må antages at kunne føre til, at vedkommende ikke er omfattet af opholdsdirektivets artikel 15 i en (fremtidig) udvisningssituation.

Det anføres endvidere, at det samme efter Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets opfattelse må gælde, hvis en udvisningsafgørelse efter artikel 15 *er effektueret ved tredjelandsstatsborgerens fysiske udrejse af Unionen* efter værtsmedlemsstatens udsendelsesforanstaltning, og vedkommende vender tilbage uden at have et lovligt opholdsgrundlag og derfor befinder sig i en ny udvisningssituation.

8.2. Ministeriets overvejelser

Udlændingelovens § 32 blev nyaffattet i 1998. Siden da har der været adskillige lovændringer, som har justeret, præciseret og ændret den oprindelige bestemmelse og dennes opbygning. Bestemmelsen derfor bl.a. flere gentagelser af definitionen af et indrejseforbud, ligesom reglerne om varigheden af indrejseforbud findes i flere af bestemmelsens stykker.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det vil bidrage til et bedre overblik over bestemmelsen, hvis de enkelte regler i udlændingelovens § 32, stk. 1, grupperes og

systematiseres på ny, og overflødige regler udgår. Det er endvidere vurderingen, at det kan bidrage til forenkling af bestemmelserne vedrørende fastsættelse af et indrejseforbud samt skabe mere klarhed over reglerne om udvisning og indrejseforbud, hvis virkningen af en udvisningsafgørelse udgår af udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt., og i stedet indsættes som en selvstændig bestemmelse i udlændingelovens kapitel 4 om udvisning. Herefter vil udlændingelovens § 32 alene indeholde bestemmelser om indrejseforbud.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at bestemmelsen bør nyaffattes, således at bestemmelsen bliver mere lettilgængelig. Ved en sådan nyaffattelse vil der hovedsageligt være tale om en videreførelse af gældende ret.

Tredjelandssstatsborgere, der udvises administrativt, skal som udgangspunkt meddeles et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets regler. Et sådant indrejseforbud indebærer, at den pågældende ikke må indrejse og opholde sig på medlemsstaternes område i en nærmere angivet periode. Medlemsstaternes område udgøres på nuværende tidspunkt af EU-landene (undtaget Det Forenede Kongerige og Irland) samt de Schengenassocierede lande: Norge, Liechtenstein, Island og Schweiz. Indrejseforbuddet skal regnes fra den dato, hvor den pågældende udlænding faktisk har forladt medlemsstaternes område.

Det bemærkes, at udsendelsesdirektivets regler ikke finder anvendelse i forbindelse med en afgørelse om udlevering med henblik på retsforfølgning i et andet land. Udsendelsesdirektivet finder heller ikke anvendelse i situationer, hvor udlændingemyndighederne vælger at overføre eller tilbageføre tredjelandssstatsborgeren efter udlændingelovens § 29 a, men alene i de situationer, hvor udlændingemyndighederne i stedet vælger selv at foretage den fulde behandling af tredjelandssstatsborgerens asylansøgning.

Størstedelen af de indrejseforbud, der i dag meddeles, er til tredjelandssstatsborgere, og skal behandles i overensstemmelse med udsendelsesdirektivets regler. Det fremgår ikke tydeligt af de gældende bestemmelser, at indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets regler indebærer, at den pågældende ikke må indrejse og opholde sig på medlemsstaternes område. Det fremgår herudover ikke, at indrejseforbuddet skal regnes fra den dato, hvor den pågældende udlænding faktisk har forladt medlemsstaternes område. Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at de relevante bestemmelser bør justeres.

Udlændinge- og Integrationsministeriet er herudover blevet opmærksom på, som ligeledes oplyst over for Folketinget ved brev af 6. september 2019, at der – i forbindelse med den ændring af udlændingeloven, der blev foretaget ved lov nr. 318 af 25. april 2018 – er sket en utilstrækkelig gennemførelse af udsendelsesdirektivet i forhold til beregning af indrejseforbud. I forbindelse med ændringen blev der således ved en fejl ikke taget højde for, at virkningen af et indrejseforbud ifølge udsendelsesdirektivet som fortolket af EU-Domstolen skulle beregnes fra tidspunktet for udrejsen fra medlemsstaternes område og ikke blot fra udrejsen fra den enkelte medlemsstat. Det er på den

baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den relevante bestemmelse bør justeres.

På baggrund af Rådets henstilling af 15. februar 2018 er det Udlændinge- og Integrationsministeriet vurdering, at det forhold, at det som led i beslutningen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og dermed som led i beslutning om meddelelse af et indrejseforbud, dels skal vurderes, om særlige grunde taler herimod, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, dels skal vurderes, om udvisningen må antages at virke særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, indebærer, at der er givet de danske myndigheder en for bred margin til at vurdere, om der skal pålægges en tredjelandstatsborger et indrejseforbud.

For at sikre en mere direkte implementering af udsendelsesdirektivet, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at et indrejseforbud ikke bør være afhængig af en forudgående udvisning, men i stedet bør meddeles som direkte konsekvens af, at en tredjelandstatsborger pålægges at udrejse af landet straks eller ikke er udrejst i overensstemmelse med udrejsefristen.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der vil blive tale om en lettelse af sagsbehandlingen, ligesom flere forventes at blive pålagt et indrejseforbud, idet indrejseforbuddet vil blive meddelt i umiddelbar forbindelse med fastsættelse af udrejsefristen til straks eller umiddelbart i forlængelse af konstateringen af, at en udrejsefrist er overtrådt. Der skal således ikke længere ske en yderligere vurdering af, om der er særlige grunde, der taler imod udvisning og meddelelse af indrejseforbud.

Det er samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at også udvisning af en udlænding, som er tredjelandstatsborger, som sker i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, stk. 1, kan være omfattet af udsendelsesdirektivets anvendelsesområde, og at dette bør afspejles direkte i en nyaffattelse af udlændingelovens § 32.

En udlænding, der udvises efter udlændingelovens §§ 22-24, og som er idømt en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, vil kunne meddeles et indrejseforbud for 12 år efter udlændingelovens gældende § 32, stk. 2, nr. 3, *eller* et indrejseforbud for bestandigt efter udlændingelovens gældende § 32, stk. 2, nr. 4. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at overlappet mellem bestemmelsernes anvendelsesområde beror på en fejl.

Et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 kan meddeles af kortere varighed, end hvad ellers følger af § 32, stk. 2 og 3, hvis resultatet ellers vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 3. pkt. Udlændingelovens §§ 22-24 indeholder de almindelige bestemmelser om udvisning af kriminelle udlændinge.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 5, 2. pkt., at der kan meddeles et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1 (udlændinge, der er til fare for statens sikkerhed), eller § 25, nr. 2 (når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed) af kortere varighed end bestandigt, hvis et indrejseforbud for bestandigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 12, er der ligeledes adgang til at meddele et indrejseforbud af kortere varighed end bestandigt, hvis et indrejseforbud for bestandigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingelovens § 32, stk. 12, drejer sig om personer, hvis opholdsret eller opholdstilladelse er bortfaldet efter 21 b, som følge af at de opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at de under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der, henset til karakteren af de aktiviteter, der er baggrunden for afgørelser efter udlændingelovens §§ 21 b og 25, ikke bør være lempeligere adgang til i sådanne situationer at meddele et indrejseforbud af kortere varighed end bestandigt, end adgangen til at meddele et indrejseforbud af kortere varighed i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24.

Hvad angår den særlige retsstilling, der med hensyn til muligheden for at fastsætte indrejseforbud i forbindelse med afgørelser om udvisning i visse tilfælde gælder for *udlændinge omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed*, jf. afsnit 8.1.13 ovenfor, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at det – herunder i lyset af Chenchooliah-dommen, som ligeledes er omtalt ovenfor (afsnit 8.1.13) – kan være hensigtsmæssigt *at tydeliggøre*, at meddelelse af indrejseforbud i forhold til denne persongruppe forudsætter, at udlændingen er *udvist* af hensyn til *den offentlige orden, sikkerhed og sundhed*. Ministeriet henviser i den forbindelse til almindelige retssikkerhedsbetragtninger og administrative hensyn.

Endelig er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at bestemmelserne om bortfald og ophævelse af et indrejseforbud med fordel kan samles i en bestemmelse. I forbindelse hermed er det ministeriets opfattelse, at bestemmelsen om ophævelse af et indrejseforbud for personer omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, med fordel kan formuleres mere direktivnært. Der vil alene være tale om en tydeliggørelse af, hvad der allerede gælder i dag.

8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændingelovens § 32, stk. 1-5 og 7-12 nyaffattes som ny § 32 stk. 1-8, og at udlændingelovens § 32, stk. 6, ophæves.

Formålet med nyaffattelsen er først og fremmest at gøre loven mere overskuelig og lettere at læse ved at systematisere § 32 efter indhold, således at bestemmelserne om meddelelse af indrejseforbud

samles i § 32, stk. 1-3, reglerne om indrejseforbuds varighed samles i § 32, stk. 4 og 5, reglerne om, hvornår indrejseforbud skal regnes fra samles i § 32, stk. 6, reglerne om ophævelse af indrejseforbud samles i § 32, stk. 7, og reglerne om bortfald af indrejseforbud samles i udlændingelovens § 32, stk. 8.

I forlængelse heraf foreslås det endvidere, at virkningen af en udvisning i relation til retten til ophold i Danmark udgår af udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt., og i stedet indsættes i udlændingelovens kapitel 4 om udvisning. Herefter vil udlændingelovens § 32 alene indeholde bestemmelser vedrørende indrejseforbud. Formålet med den foreslåede ændring er at skabe mere klarhed mellem reglerne om udvisning og indrejseforbud i udlændingeloven. Endvidere vil bestemmelsen blive sprogligt forenklet, ligesom det vil blive præciseret, at alle typer af opholdsgrundlag bortfalder, når en udlænding udvises. Der er således ikke tilsigtet materielle ændringer af indholdet af gældende ret.

Idet hovedformålet med nyaffattelsen er at gøre loven lettere at læse, videreføres gældende ret som det klare udgangspunkt ved nyaffattelsen.

Det foreslås herudover at præcisere udlændingelovens § 32, stk. 1, således, at det tydeliggøres, at indrejseforbud gælder for det område, som er fastsat i afgørelsen. På samme måde justeres bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 12 (den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 5), således at det fremgår, at indrejseforbud gælder for det område, som er fastsat i afgørelsen. Den foreslåede ændring indebærer, at der kan meddeles indrejseforbud, der er geografisk afgrænset til enten Danmark eller til medlemsstaterne til udsendelsesdirektivet.

Der skal som hidtil meddeles et indrejseforbud, der forbyder indrejse og ophold i Danmark til udlændinge, der er udvist som følge af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, og § 25 c. Et indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 3-5, vil skulle forbyde indrejse og ophold i Danmark. Er udlændingen tredjelandstatsborger og befinder sig i Danmark, vil den pågældende dog være omfattet af udsendelsesdirektivets regler, hvorfor indrejseforbuddet skal gælde for medlemsstaternes område.

Et indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, vil skulle forbyde indrejse og ophold på medlemsstaternes område.

Der foreslås herudover enkelte ændringer af ren sproglig karakter.

Det foreslås således, at ordlyden af udlændingelovens § 32, stk. 1, undergår en sproglig forenkling, således at der fremover skal meddeles et indrejseforbud til en udlænding, der er udvist. Der er med ændringen ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret. En udlænding, der er udvist, vil således fortsat omfatte udvisninger ved dom, kendelse og beslutning (administrativ udvisning).

Efter den gældende § 32, stk. 1, medfører en udvisning, at den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Et indrejseforbud efter den gældende udlændingelovs § 32, stk. 9, 10 og 12, medfører derimod efter ordlyden af bestemmelserne, at den pågældende ikke uden tilladelse må indrejse og opholde sig her i landet. Med henblik på gøre loven mere letlæselig foreslås det, at indrejseforbud fremover defineres ensartet, jf. forslaget til § 32, stk. 1. Et indrejseforbud efter den foreslåede bestemmelse vil i alle tilfælde indebære, at den pågældende ikke på ny må indrejse og opholde sig på det relevante område. Der er ikke tilsigtet indholdsmæssige ændringer med denne del af lovændringen.

Det foreslås herudover at justere bestemmelserne om indrejseforbuds virkningstidspunkt, således at indrejseforbuddet skal regnes fra den dato, hvor den pågældende udrejser eller udsendes fra det område, indrejseforbuddet vedrører. Det betyder, at et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets regler skal regnes fra den dato, hvor den pågældende forlader medlemsstaternes område. Et indrejseforbud, der forbyder indrejse og ophold i Danmark, skal regnes fra den dato, hvor den pågældende forlader Danmark.

Det foreslås endvidere, at den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, ophæves, og erstattes af en ny bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, således at et indrejseforbud for udlændinge, der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, ikke fremover også forudsætter en udvisning.

Det foreslås derfor, at der som udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter udlændinge, der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, systematisk vil blive pålagt et indrejseforbud. Det betyder, at den myndighed der fastsætter en udrejsefrist til straks samtidig skal træffe afgørelse om indrejseforbud. Det betyder også, at de situationer, hvor en fastsat udrejsefrist er tilsidesat af udlændingen, skal der træffes afgørelse om indrejseforbud. En sådan afgørelse skal som udgangspunkt træffes af den myndighed, som konstaterer, at der er tale om ulovligt ophold efter udløbet af en fastsat udrejsefrist. Konstateres dette imidlertid f.eks. i forbindelse med en klagesagsbehandling af Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet må spørgsmålet om afgørelse om indrejseforbud imidlertid henvises til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Den foreslåede ændring vil indebære, at en afgørelse om, at en udlænding, for hvem udrejsefristen fastsættes til straks samt udlændinge, der ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, medfører, at den pågældende systematisk får et indrejseforbud af den myndighed, der enten fastsætter udrejsefristen eller konstaterer, at der er tale om ulovligt ophold efter udløbet af en tidligere fastsat udrejsefrist.

Det foreslås, at det i et selvstændigt stykke i udlændingelovens § 32 (stk. 2) tydeliggøres, at der alene fastsættes indrejseforbud i forhold til udlændinge omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Den foreslåede bestemmelse vil udelukkende tydeliggøre den retsstilling, der med hensyn til udvisning henholdsvis

med og uden indrejseforbud i forvejen gælder for udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, idet der ikke er tilsigtet nogen ændring i forhold til, hvad der allerede følger af EU-reglerne.

Det foreslås derudover at fjerne det overlap, der efter gældende ret er mellem anvendelsesområdet for udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 3 og 4.

Det foreslås samtidig at ophæve udlændingelovens § 32, stk. 6. Forslaget indebærer, at politiet ikke længere skal udlevere en skriftlig begrundet meddelelse om indrejseforbuddet, og om strafansvaret for overtrædelse heraf, når politiet drager omsorg for udlændingens udrejse.

Baggrunden for forslaget er, at der allerede gives en begrundelse for et meddelt indrejseforbud i forbindelse med meddelelsen af afgørelsen, dommen eller kendelsen, hvorved udlændingen udvises med indrejseforbud. Udlændingelovens § 32, stk. 6, opfylder derfor ikke længere det oprindelige formål om at give udlændingen en begrundelse for et meddelt indrejseforbud. Der henvises til afsnit 6.

Det foreslås herudover at ophæve udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., hvorefter et indrejseforbud kan tidsbegrænses. Varigheden af indrejseforbud som følge af udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25, § 25 a, § 25 b og § 25 c, er i dag reguleret i udlændingelovens § 32, stk. 2-5. Bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., har således ikke længere et selvstændigt indhold.

Med henblik på at sikre, at Danmark fuldt ud gennemfører udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, foreslås det herudover at udvide den gældende adgang i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, til i visse tilfælde at undlade at meddele et indrejseforbud. Det foreslås således, at der i § 32, stk. 3, indføres en generel adgang til i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, at undlade at meddele indrejseforbud, medmindre den pågældende er udvist som følge af kriminalitet.

De gældende bestemmelser i udlændingelovens § 32, stk. 5, 2. pkt., og stk. 12, 3. pkt., foreslås herudover ændret således, at der kun kan meddeles indrejseforbud af kortere varighed end bestandigt, hvis det betyder, at indrejseforbud ellers med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Med forslaget vil der skulle foretages den samme vurdering efter udlændingelovens § 32, stk. 5, 2. pkt., og stk. 12, 3. pkt., som efter den gældende § 32, stk. 5, 3. pkt.

Endelig foreslås det, at bestemmelserne, der vedrører bortfald og ophævelse af et indrejseforbud samles i en bestemmelse, jf. den foreslåede § 32, stk. 7. Med henblik på at tydeliggøre hvad, der allerede gælder i dag for personer omfattet af EU-reglerne, lægges der med den foreslåede § 32, stk. 7, 1. og 2. pkt. op til en mere direktivnær gennemførelse af opholdsdirektivets artikel 32, stk. 1. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 25.

9. Betingelser for administrativ frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt.

9.1. Gældende ret

9.1.1. Udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at politiet så vidt muligt skal bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt mv.) ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Det henhører under politiet at træffe beslutning om iværksættelse af en administrativ frihedsberøvelse med henblik på udsendelse. En udlænding, der er frihedsberøvet, skal dog, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37.

Det beror på en konkret vurdering, om der er grundlag for frihedsberøvelse, eller om mindre indgribende foranstaltninger kan anses for tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse. Det er ikke i udlændingeloven nærmere reguleret, hvilke forhold der kan lægges vægt på i forbindelse med beslutning om frihedsberøvelse.

Det fremgår af Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 62 som fremsat, side 17, at der i vurderingen af, om der kan ske frihedsberøvelse, kan indgå en række forskellige forhold vedrørende udlændingens personlige forhold og sagens omstændigheder i øvrigt. Det kan bl.a. indgå, om udlændingen hidtil har overholdt en pålagt meldepligt, om udlændingen tidligere har været forsvundet, om udlændingen hidtil har samarbejdet om fastlæggelse af nationalitet og identitet og i øvrigt bidraget til oplysning af sagens behandling, og om der i øvrigt foreligger forhold, der nødvendiggør frihedsberøvelsen. Det kan også indgå, om udlændingen har overtrådt et indrejseforbud eller har begået kriminalitet, ligesom der kan lægges vægt på, om udlændingen har været genstand for en udsendelsesafgørelse i et andet land. Det kan endvidere indgå, at udlændingen ikke er udrejst inden for den fastsatte udrejsefrist. Det forhold, at udlændingens identitet og nationalitet er fastlagt, er ikke til hinder for frihedsberøvelse, hvis der i øvrigt er omstændigheder, der peger på, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, L 62 som fremsat, side 27.

9.1.2. Udsendelsesdirektivet

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 1, at medmindre andre tilstrækkelige og mindre indgribende foranstaltninger kan anvendes effektivt i det konkrete tilfælde, må medlemsstaterne kun frihedsberøve en tredjelandsstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, for at forberede en tilbagesendelse og/eller gennemføre en udsendelse, og at dette navnlig kan ske, når der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller når den pågældende tredjelandsborger undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Bestemmelsen indeholder ikke en udtømmende opregning af de situationer, der kan begrunde en frihedsberøvelse.

Enhver frihedsberøvelse skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med nødvendig omhu. Derudover kan der kun ske frihedsberøvelse, når der er reel udsigt til udsendelse.

Ifølge udsendelsesdirektivets artikel 3, stk. 7, betyder ”risiko for, at den pågældende vil forsvinde”: tilstedeværelsen i den enkelte sag af grunde, baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at formode, at en tredjelandsstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, vil forsvinde.

9.1.3. Rådets henstilling

Rådet har i sin gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 henstillet, at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at der fastsættes objektive kriterier for, hvornår der er risiko for, at en tredjelandsstatsborger forsvinder.

9.2. Ministeriets overvejelser

Som følge af Rådets henstilling om, at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at der (i loven) fastsættes objektive kriterier for, hvornår der er risiko for, at en tredjelandsstatsborger forsvinder, foreslås det, at der fastsættes sådanne kriterier eksplicit i udlændingelovens § 36.

Det er herefter Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at udlændingelovens regler om administrativ frihedsberøvelse bør ændres, således at det direkte i bestemmelsen og svarende til udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 1, litra a og b, fastsættes at det ved beslutning om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., navnlig skal indgå, om der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller at den pågældende tredjelandsborger undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 9, finder anvendelse for alle udlændinge og uanset om frihedsberøvelsen omfatter udlændinge, der er omfattet af udsendelsesdirektivet, eller omfatter

udviste kriminelle, som frihedsberøves med henblik på udsendelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt. Opregningen af objektive kriterier er ikke udtømmende.

Formålet med forslaget er således at kodificere en eksisterende forpligtelse i overensstemmelse med udsendelsesdirektivets ordlyd.

9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det som et nyt stykke 9 i udlændingelovens § 36 fastsættes, at det ved beslutning om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., navnlig vil skulle indgå, om der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller om den pågældende tredjelandstatsborger undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Den foreslåede bestemmelse vil alene omfatte frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., dvs. frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på afvisning, udvisning eller udsendelse. Det tilsigtes ikke med den foreslåede ændring at ændre praksis for, hvornår der kan ske frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt. De kriterier, der nu foreslås indført, forudsættes allerede i dag at skulle indgå med særlig vægt i en beslutning om administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., men der vil ikke være tale om en udtømmende opregning af de grunde, der kan begrunde en administrativ frihedsberøvelse. Der vil fortsat kunne lægges vægt på andre forhold i den konkrete sag. Det er endvidere tilstrækkeligt, at ét af de to nævnte kriterier er opfyldt, for at der kan ske frihedsberøvelse, såfremt betingelserne i øvrigt er opfyldt.

De overordnede kriterier for, hvornår der er risiko for, at en udlænding forsvinder foreslås at svare til de kriterier, der fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 2, 6. pkt., om betingelser for at fastsætte en udrejsefrist til straks. Det vil således være den samme vurdering af spørgsmålet om risiko for forsvinding, der kan føre til, at udrejsefristen fastsættes til straks, og til, at der kan ske administrativ frihedsberøvelse med henblik på udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, vil således foreligge, når udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen, og når udlændingen ikke medvirker under eller lægger hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

10. Betingelser for administrativ frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt.

10.1. Gældende ret

10.1.1. Udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., at politiet kan træffe bestemmelse om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., gennemfører den del af artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen), hvorefter en udlænding kan frihedsberøves for at sikre overførselsprocedurerne efter forordningen, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder.

Det beror på en konkret vurdering, om der er grundlag for frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt.

Det fremgår af lovbemærkningerne, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 7 som fremsat, side 17, at der i vurderingen af, hvorvidt der foreligger en væsentlig risiko for forsvinden, skal lægges særligt vægt på, om den pågældende udlænding har søgt asyl i flere andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, før indgivelse af asylansøgning i Danmark, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere skal der lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig, eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel.

Herudover skal der lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.) til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b.

Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en andet medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Det forhold alene, at udlændingen er genstand for en afgørelse om afvisning eller overførsel, er ikke tilstrækkeligt til at begrunde en frihedsberøvelse.

10.1.2. Dublinforordningen

Det fremgår af Dublinforordningens artikel 28, stk. 2, at medlemsstaterne kan frihedsberøve en person, hvis der er væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Ifølge Dublinforordningens artikel 2, litra n, betyder ”risiko for, at den pågældende forsvinder”: tilstedeværelse i den enkelte sag af grunde, der er baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at tro, at en ansøger eller en tredjelandstatsborger eller statsløs, der er genstand for en tilbagesendelsesprocedure vil forsvinde.

10.2. Ministeriets overvejelser

Som følge af Rådets henstilling af 15. februar 2018 – som beskrevet ovenfor i afsnit 9 – hvor Danmark anbefales at ændre udlændingeloven for at sikre, at der (i loven) fastsættes objektive kriterier for, hvornår der er risiko for, at en tredjelandstatsborger forsvinder i forhold til udsendelsesdirektivets artikel 3, stk. 7, og udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, som beskrevet ovenfor, at der fastsættes sådanne kriterier eksplicit i udlændingelovens § 36, jf. lovforslagets § 1, nr. 43. De objektive kriterier fremgår i dag af lovbemærkningerne.

Dublinforordningens artikel 2, litra n, er stort set enslydende med udsendelsesdirektivets artikel 3, stk. 7. Begge bestemmelser fastslår således, at der skal foreligge objektive, lovfæstede kriterier, der kan fastslå, om der er ”risiko for, at den pågældende vil forsvinde”.

Det er på den baggrund ministeriets ønske at skabe en ensartethed mellem § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., således at de objektive kriterier, der skal indgå i vurderingen også efter § 36, stk. 1, 2. pkt., indskrives direkte i udlændingeloven. De objektive kriterier fremgår i dag af lovbemærkningerne.

EU-Domstolen har ved dom af 15. marts 2017 i sagen C-528/15, Al Chodor, behandlet et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt Den Tjekkiske Republik havde hjemmel til at frihedsberøve tre udlændinge efter reglerne i Dublinforordningen med det formål at undgå, at de pågældende udlændinge ville forsvinde, og dermed sikre overførsel i henhold til Dublinforordningen, henset til at de tjekkiske myndigheder ikke ved lov havde fastsat objektive kriterier for at vurdere, om der er væsentlig risiko for, at en udenlandsk statsborger vil forsvinde. EU-Domstolen fastslog, at Dublinforordningens artikel 2, litra n, sammenholdt med artikel 28, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelserne pålægger medlemsstaterne at fastsætte de objektive kriterier i en bindende

almengyldig bestemmelse, og at manglen på en sådan bestemmelse medfører, at Dublinforordningens artikel 28, stk. 2, ikke finder anvendelse.

Ved kendelse af 12. november 2019 har Højesteret endvidere taget nærmere stilling til spørgsmålet om, hvorvidt kravet om objektive, lovfæstede kriterier i Dublinforordningens artikel 2, litra n, er opfyldt i henhold til dansk lovgivning. Højesteret har i den forbindelse bemærket, at det er nærmere beskrevet i forarbejderne til udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., hvilke kriterier, der indgår i vurderingen af, om der er væsentlig risiko for, at en udlænding vil forsvinde. Højesteret har således fundet, at bestemmelsen derved opfylder kravet i Dublinforordningens artikel 2, litra n, som fortolket i Al Chodor-dommen.

Det følger desuden af dansk retstradition, at der til en lov udarbejdes lovbemærkninger, som supplerings- og fortolkningsbidrag til lovens ordlyd med henblik på at præcisere lovgivers intentioner. Lovforslagets bemærkninger udgør således en integreret del af et lovforslag, og ved vedtagelsen af et lovforslag tilslutter Folketingets flertal sig således også bemærkningerne til lovforslaget. En lov fortolkes derfor i henhold til dens forarbejder.

Det er således Udlændige- og Integrationsministeriets vurdering, at der ved indførelsen af bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., herunder forarbejderne dertil, ses at være et afgrænset anvendelsesområde for frihedsberøvelse og dermed en defineret forudsigelig anvendelse. Der er således i dag udtrykkelig hjemmel til at frihedsberøve en udlænding efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt.

10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det som et nyt stykke i udlændingelovens § 36 fastsættes, hvilke kriterier, der skal lægges vægt på, når det vurderes, om der er ”risiko for, at den pågældende forsvinder” i forhold til frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt.

Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., skal der særligt lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, før indgivelse af asylansøgning her i landet, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet EU-land.

Endvidere skal der lægges vægt på, om udlændingen antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet, eller udlændingen i øvrigt opholder sig ulovligt her i landet, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig, eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel.

Herudover skal der lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes

tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b.

Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Den foreslåede bestemmelse vil alene omfatte frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., dvs. frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a. Der tilsigtes ikke med den foreslåede ændring at ændre praksis for, hvornår der kan ske frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt. De objektive kriterier, der skal tillægges vægt ved vurderingen af, om en udlænding kan frihedsberøves administrativt, fremgår således allerede i dag af bemærkningerne til udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt.

Formålet med forslaget er derfor alene at kodificere de objektive kriterier i overensstemmelse med ordlyden i Dublinforordningens artikel 2, litra n, og dermed skabe ensartethed mellem § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt.

11. Betingelser for motivationsfremmende frihedsberøvelse efter § 36, stk. 5

11.1. Gældende ret

11.1.1. Udlændingeloven

Hvis politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelsen af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt, jf. udlændingelovens § 40, stk. 6, 1. pkt.

Drager politiet omsorg for udlændingens udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, skal politiet efter udlændingelovens § 36, stk. 5, så vidt muligt frihedsberøve en udlænding med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Det er en betingelse for frihedsberøvelsen, at der er udsigt til, at udlændingen kan udsendes tvangsmæssigt, eller at politiet kan anvise en frivillig hjemrejserute.

Formålet med bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 5, er, at politiet ved målrettet frihedsberøvelse kan motivere udlændingen til at opfylde en helt konkret oplysnings- eller handlepligt, som påhviler udlændingen, og som denne nægter at efterkomme.

Det betyder, at frihedsberøvelsen skal ophøre, når udlændingen afgiver de nødvendige oplysninger eller udfører den nødvendige handling. Da der er tale om en motivationsfremmende foranstaltning, er det en betingelse for fortsat opretholdelse af frihedsberøvelsen, at politiet regelmæssigt indskærper udlændingens pligt til at medvirke, at politiet klart angiver, hvilke oplysninger udlændingen skal give, eller hvilke handlinger udlændingen skal udføre, og at udlændingen på trods heraf nægter at medvirke hertil.

11.1.2. Udsendelsesdirektivet

Det fremgår af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 1, at medlemsstaterne, medmindre andre tilstrækkelige og mindre indgribende foranstaltninger kan anvendes effektivt i det konkrete tilfælde, kun må frihedsberøve en tredjelandstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, for at forberede en tilbagesendelse og/eller gennemføre en udsendelse, navnlig når der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller når den pågældende tredjelandstatsborger undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Bestemmelsen indebærer således, at en tredjelandstatsborger, der skal udsendes, kan frihedsberøves med henblik på at motivere tredjelandstatsborgeren til at samarbejde om udsendelsen, medmindre mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige.

11.1.3. Rådets henstilling

Rådet har i henstillingen anbefalet Danmark, at udlændingelovens § 36, stk. 5, ændres, således at motivationsfremmende frihedsberøvelse kun kan anvendes, såfremt mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige og kan anvendes effektivt i forbindelse med tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold.

11.2. Ministeriets overvejelser

På baggrund af Rådets henstilling, er det Udlændinge- og Integrationsministeriet opfattelse, at bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 5, bør ændres, således at det fremgår, at motivationsfremmende frihedsberøvelse alene kan anvendes, såfremt det er vurderet, at mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre, at den pågældende udlænding medvirker til at afgive de nødvendige oplysninger til udrejsen eller til at fremskaffe de nødvendige rejsedokumenter og visum og til udrejsen i øvrigt.

11.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det fastsættes i udlændingelovens § 36, stk. 5, at der alene vil kunne ske administrativ frihedsberøvelse, såfremt mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anses for tilstrækkelige til at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger eller medvirker til udrejsen.

Mindre indgribende foranstaltninger vil omfatte de foranstaltninger, der kan iværksættes efter udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.), efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., (pålæg om opholdspligt på et udrejsecenter) og efter udlændingelovens § 42 a, stk. 14 (kostpengeordningen). Det er ikke en betingelse, at de mindre indgribende foranstaltninger har været iværksat over for den enkelte udlænding, såfremt det på baggrund af oplysninger om udlændingens hidtidige adfærd mv. kan lægges til grund, at iværksættelse af de nævnte foranstaltninger ikke kan antages at motivere udlændingen til at medvirke.

12. Kvoteflygtninge

12.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 8, stk. 1 (kvoteflygtninge), gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1. Efter bestemmelsens stk. 2, gives der – ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde – efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Vurderingen af, hvorvidt en udlænding skal tilbydes genbosætning i Danmark efter udlændingelovens § 8, foretages, mens udlændingen befinder sig i udlandet.

Efter udlændingelovens § 32 a skal et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelse om bortfald af en sådan opholdstilladelse tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Når en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, 2 eller 3, eller § 8, stk. 1 eller 2, nægtes forlænget, træffes der i praksis i dag samtidig afgørelse efter udlændingelovens § 32 a om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

I praksis fortolkes udlændingelovens § 32 a dermed således, at afgørelser om afslag på opholdstilladelse både omfatter afgørelser om afslag på en førstegangsansøgning og afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, 2 eller 3, eller § 8, stk. 1 eller 2.

Det skyldes, at der også i sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter de nævnte bestemmelser er behov for at fastlægge, hvorvidt en udlænding kan udsendes, hvis denne

ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31, fordi den pågældende udlænding er indrejst her i landet.

Af udlændingelovens § 32 b følger, at en afgørelse om at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 34, stk. 4, bestemmer politiet, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, med henblik på løbende at sikre at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted (meldepligt).

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge (opholdspligt).

Der er i udlændingelovens § 42 a, stk. 15, fastsat nærmere regler om nedsættelse eller ophør af udbetaling af kontante ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet uden et lovligt opholdsgrundlag. Efter bestemmelsen skal Udlændingestyrelsen bestemme, at blandt andet en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2, ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden vederlagsfri bespisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet af en eller flere af de i bestemmelsens nr. 1-7 nævnte grunde til ophør eller nedsættelse af kontante ydelser.

12.2. Ministeriets overvejelser

Sager om genbosætning efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2 forelægges for Udlændingestyrelsen, mens udlændingen opholder sig uden for Danmark, og vurderingen af, hvorvidt en udlænding skal tilbydes genbosætning i Danmark efter udlændingelovens § 8, foretages, mens udlændingen befinder sig i udlandet.

Idet en udlænding, der ikke tilbydes genbosætning i Danmark efter udlændingelovens § 8, ikke opholder sig her i landet, er der efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke behov for at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes af landet.

På den baggrund er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at henvisningen til § 8, stk. 1 og 2, kan udgå af en række bestemmelser.

Dog er det i sager, hvor en asyltilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, 2 eller 3, eller § 8, stk. 1 eller 2, nægtes forlænget, også fremover nødvendigt at træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31. Det skyldes, at udlændingen i disse tilfælde er indrejst her i landet.

På den baggrund er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det bør fremgår direkte af ordlyden af udlændingelovens § 32 a, at der ved afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter de nævnte bestemmelser også skal træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

12.3. Den foreslåede ordning

En udlænding, der ikke tilbydes genbosætning i Danmark efter udlændingelovens § 8, stk. 1 og 2, har ikke haft ophold her i landet. På den baggrund foreslås det, at udlændinge, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 8, stk. 1 og 2, udgår af bestemmelserne i udlændingelovens § 32 a, § 32 b, § 34, stk. 4, § 42 a, stk. 8, og § 42 a, stk. 15.

Forslaget betyder, at det præciseres, at der, når en udlænding, der opholder sig i udlandet, ikke tilbydes genbosætning i Danmark, ikke skal træffes afgørelse om, hvortil udlændingen kan udsendes. Forslaget betyder endvidere, at det præciseres, at udlændinge, der ikke tilbydes genbosætning i Danmark, ikke skal omfattes af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, og endelig betyder forslaget, at udlændingen, der ikke tilbydes genbosætning i Danmark, udgår af bestemmelsen i udlændingelovens § 42 a, stk. 15, om adgang til kontante ydelser.

Forslaget lovfæster endvidere gældende praksis, hvorefter Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i forbindelse med afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, 2 eller 3, eller § 8, stk. 1 eller 2, samtidig træffer afgørelse efter udlændingelovens § 32 a om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Fremover vil det således fremgå direkte af ordlyden af udlændingelovens § 32 a, at der i afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, 2 eller 3, og i afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3, eller § 8, stk. 1 eller 2, samtidig træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Forslaget ændrer ikke på kriterierne for, hvornår en opholdstilladelse meddelt efter de nævnte bestemmelser nægtes forlænget.

De foreslåede ændringer har til formål at bringe udlændingeloven i overensstemmelse med de faktiske omstændigheder, der gør sig gældende.

13. Forslag om at indføre en bagatelgrænse for tilbagebetaling, når der er betalt for meget i gebyr ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, dansk indfødsret mv.

13.1. Gældende ret

13.1.1. Udlændingelovens regler om gebyr

Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 5 og 10, fastlægger, i hvilke tilfælde der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse, ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse og tidsubegrænset opholdstilladelse, ansøgninger om genoptagelse af sager om opholdstilladelse, klage over afgørelser i sådanne sager samt ansøgning om genoptagelse af en klagesag. Videre er ansøgninger om virksomhedscertificering og klager over afslag herpå gebyrpålagte efter udlændingelovens § 9 h, stk. 3 og 5.

Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, regulerer, hvilke typer af ansøgninger om opholdstilladelse der er gebyrpålagte. Det drejer sig om ansøgninger om familiesammenføring og ansøgninger om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, studie, au-pair ophold mv.

Gebyrerne efter § 9 h, stk. 1 og 5, skal betales senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 3, skal der senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om virksomhedscertificering efter § 9 a, stk. 17, og forlængelse af en sådan certificering betales et gebyr. Der skal endvidere betales et gebyr for at klage over afslag på virksomhedscertificering og forlængelse heraf, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5.

Yderligere skal der efter udlændingelovens § 9 h, stk. 10, betales et gebyr for at indgive ansøgning om genoptagelse af en sag, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet efter § 21 a om au pair-ophold, for at klage over en sådan afgørelse og for at indgive ansøgning om genoptagelse af en sådan klagesag. Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelse af ansøgningen om genoptagelse eller klagen.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter og regulerer gebyrerne efter udlændingelovens § 9 h, stk. 2 og 3, og efter stk. 14, fastsætter udlændinge- og integrationsministeren regler om

indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer. Sådanne regler er senest fastsat ved bekendtgørelse nr. 1637 af 14. december 2018 om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer for at indgive ansøgninger og klager på områderne vedrørende familiesammenføring, tidsubegrænset opholdstilladelse og religiøse forkyndere m.v. og bekendtgørelse nr. 586 af 7. maj 2019 om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer for at indgive ansøgninger og klager på studie- og erhvervsområdet.

Gebyrerne efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1 og 3, er fastsat, således at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations og Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og certificering samt forlængelse af opholdstilladelse og certificering. Gebyrerne for at ansøge om genoptagelse og for at klage, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5 og 10, er fastsat ved lov og er således ikke omkostningsbestemte.

Gebyr, der er betalt i forbindelse med en ansøgning om genoptagelse eller en klage, tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes, eller hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 6 og 11.

Endvidere tilbagebetales gebyret fratrukket et beløb på 750 kr. (2012-niveau), hvis en ansøgning afvises på andet grundlag end manglede gebyrbetaling, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 7.

Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet tilbagebetaler gebyret i situationer, hvor der ikke indgives en ansøgning eller klage, eller hvis en ansøger eller klager er kommet til at betale gebyret flere gange. Hvis en ansøger eller klager har betalt for meget i gebyr, tilbagebetales det beløb, der er betalt for meget.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser, bortset fra bl.a. afgørelser nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., omhandler afvisning af ansøgninger som følge af, at udlændingen ikke senest samtidig med indgivelse af ansøgningen har betalt det fastsatte gebyr, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. (2016-niveau), eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 2, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser kan, bortset fra bl.a. de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., påklages til Udlændingenævnet.

Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning af ansøgninger som følge af manglende gebyrbetaling kan således ikke påklages.

13.1.2. Indfødsretslovens regler om gebyr

Det følger af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., at der ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation for ansøgere, der er fyldt 18 år, skal betales et gebyr på 3.800 kr., at der ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret skal betales et gebyr på 1.200 kr., og at der ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret skal betales et gebyr på 1.100 kr. Gebyret betales for at finansiere udgifter forbundet med sagsbehandlingen af ansøgningen.

Det følger endvidere af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 3. pkt., at der ikke skal betales gebyr for børn, der er omfattet af forældres erklæring eller ansøgning om dansk indfødsret, jf. § 5 og § 6, stk. 2.

Herudover følger det af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 4. pkt., at der kun skal betales gebyr en gang for ansøgning om naturalisation, en gang for ansøgning om bevis for dansk indfødsret, en gang for ansøgning om bevarelse af dansk indfødsret og en gang for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret.

Ifølge indfødsretslovens § 12, stk. 1, 5. pkt., påhviler det ansøgeren og den erklærende at dokumentere, at eventuelle gebyrer tidligere er betalt.

Gebyrerne betales ikke tilbage, hvis ansøgningen ikke imødekommes, eller hvis erklæringen afvises, jf. indfødsretslovens § 12, stk. 1, 6. pkt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet tilbagebetaler herudover som udgangspunkt ikke gebyret i situationer, hvor ansøgeren efter at have indgivet sin ansøgning og betalt gebyr ved indgivelsen ønsker at trække sin ansøgning tilbage og få tilbagebetalt gebyret. Ministeriet tilbagebetaler dog gebyret i de situationer, hvor der endnu ikke er foretaget sagsbehandling (herunder registrering og screening) af nogen art i sagen, eller der i øvrigt vurderes at være undskyldelige omstændigheder, som tilsiger, at gebyret tilbagebetales. Et eksempel herpå kan være en situation, hvor en ansøger er kommet til at betale gebyret flere gange i forbindelse med sin ansøgning. Hvis en ansøger har betalt for meget i gebyr, tilbagebetales det beløb, der er betalt for meget.

13.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er mange udenlandske ansøgere og klager, der betaler gebyrer til Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet fra udlandet. Alt afhængig af formidlingen af gebyrbetalingen i hjemlandet er der forskellige administrationsgebyrer og valutakurser, som kan medføre, at ansøgeren eller klageren betaler mere end det gebyr, der efter reglerne skal betales.

Dette medfører, at udlændingemyndighederne bruger administrative ressourcer på tilbagebetaling, og det sker relativt ofte, at der betales et beløb, der er højere end det gebyr, der skal betales, og ofte skal der tilbagebetales meget små beløb.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der administrativt bruges for mange ressourcer på at tilbagebetale småbeløb, og at en fornuftig administration kræver en rimelig balance mellem udgifterne ved tilbagebetaling og størrelsen af de beløb, der skal betales tilbage.

Det foreslås derfor at indføre en bagatelgrænse, således at mindre beløb, der er betalt for meget i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse, ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse og tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, ikke vil skulle tilbagebetales. Det samme foreslås med hensyn til ansøgninger om genoptagelse og klage over afgørelser i sådanne sager, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5 og 10, og for ansøgninger om virksomhedscertificering, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 3, samt klage over afslag på virksomhedscertificering og afslag på forlængelse heraf, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5.

Tilsvarende foreslås det at indføre en bagatelgrænse på indfødsretsområdet, således at mindre beløb, der er betalt for meget i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret samt ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, jf. indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke vil skulle tilbagebetales. Det bemærkes, at der som udgangspunkt anvendes en digital ansøgningsløsning i sager om naturalisation, hvorfor der sjældent bliver indbetalt et forkert gebyr i disse sager, men at det er ministeriets opfattelse, at der ud fra en helhedsbetragtning bør gælde samme regler for tilbagebetaling på hele udlændingeområdet.

Det foreslås, at bagatelgrænsen fastsættes til 30 kr.

Ved den skønsmæssige fastsættelse af bagatelgrænsen er der taget udgangspunkt i de direkte gennemsnitlige omkostninger forbundet med en tilbagebetaling for Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet. Der er i de direkte forbundne omkostninger ikke medregnet lønudgifter og øvrige administrative udgifter.

De beløb, som er under bagatelgrænsen på 30 kr., og som derfor ikke vil skulle tilbagebetales, vil indgå som en del af den samlede gebyrøkonomi hos Udlændinge- og Integrationsministeriet. Disse yderligere gebyrindtægter som følge af bagatelgrænsen forventes at være yderst begrænsede.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, og § 2, nr. 2.

I tilknytning til forslaget om at indføre en bagatelgrænse foreslås det, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter den foreslåede bestemmelse

i udlændingelovens § 9 h, stk. 14, om ikke at tilbagebetale et for meget betalt beløb af højst 30 kr., ikke skal kunne påklages. Der henvises herved til lovforslagets afsnit 17.2.

14. Præcisering af praksis for betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret

14.1. Gældende ret

Det følger af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., at der ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation for ansøgere, der er fyldt 18 år, skal betales et gebyr på 3.800 kr., at der ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret skal betales et gebyr på 1.200 kr., og at der ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret skal betales et gebyr på 1.100 kr. Gebyret betales for at finansiere udgifter forbundet med sagsbehandlingen af ansøgningen.

Det følger endvidere af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 3. pkt., at der ikke skal betales gebyr for børn, der er omfattet af forældres erklæring eller ansøgning om dansk indfødsret, jf. § 5 og § 6, stk. 2.

Herudover følger det af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 4. pkt., at der kun skal betales gebyr en gang for ansøgning om naturalisation, en gang for ansøgning om bevis for dansk indfødsret, en gang for ansøgning om bevarelse af dansk indfødsret og en gang for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret.

Den tidligere bemyndigelse i indfødsretslovens § 12, stk. 1, 3. pkt., til justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om gebyrets betaling og undtagelser herfra blev ophævet ved lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), og reglerne om betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret blev ændret til alene at fremgå direkte af indfødsretsloven.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 44 som fremsat, side 25, bl.a., at gebyret betales til den myndighed, hvortil ansøgningen indgives, eller erklæringen afgives.

Praksis er dog, at gebyr for ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret og gebyr for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret alle betales direkte til Udlændinge- og Integrationsministeriet, også i tilfælde hvor en ansøgning indgives til f.eks. en dansk repræsentation i udlandet.

14.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at det præciseres i indfødsretsloven, at gebyr for ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret og gebyr for afgivelse

af erklæring om dansk indfødsret betales til Udlændinge- og Integrationsministeriet, således at loven er i overensstemmelse med praksis.

Der foreslås ikke ændringer i gebyrets størrelse.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1.

15. Kodificering af praksis for nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse i sager om ægtefællesammenføring

15.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 9, stk. 4, 1. pkt., skal ægtefællesammenføring normalt betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 10 år stiller økonomisk sikkerhed for 100.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren.

Beløbet i § 9, stk. 4, 1. pkt., er angivet i 2018-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4, 3. pkt.

Kravet om økonomisk sikkerhed stilles ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler imod, at kravet stilles.

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 36-38, at kommunalbestyrelsen efter anmodning kan nedsætte den økonomiske sikkerhed med 20.000 kr., når den ægtefællesammenførte har bestået en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Den økonomiske sikkerhed kan nedsættes med yderligere 10.000 kr., når udlændingen har bestået en danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Danskprøverne skal bestås inden for visse frister. Endelig kan den økonomiske sikkerhed nedsættes med yderligere 10.000 kr., når udlændingen har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne.

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 39, at nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse alene kan ske i et sådan omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 60.000 kr.

Beløbene i § 9, stk. 36-39, er angivet i 2018-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 42.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om at nedsætte den økonomiske sikkerhed efter § 9, stk. 36-38, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed, jf. udlændingelovens § 48 g.

I praksis tager Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om ægtefællesammenføring stilling til, om den herboende skal stille økonomisk sikkerhed for 100.000 kr. eller for et beløb, der svarer til det beløb, som den økonomiske sikkerhed kan nedsættes til, fordi

ansøgeren allerede på ansøgningstidspunktet har bestået en eller flere danskprøver, der kan begrunde nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter udlændingelovens § 9, stk. 36-38.

Udlændingestyrelsen orienterer ved brev den herboende ægtefælle om, hvilket beløb der skal stilles sikkerhed for, og vejleder i den forbindelse om reglerne om muligheden for nedsættelse. Kopi af brevet sendes til kommunen, der således er orienteret om, hvis ansøgeren har bestået danskprøver og i givet fald, hvilke danskprøver ansøgeren har bestået.

15.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at Udlændingestyrelsens praksis, hvorefter styrelsen i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om ægtefællesammenføring tager stilling til, om den økonomiske sikkerhed skal stilles for et lavere beløb, fordi ansøgeren allerede har bestået de danskprøver, som kan begrunde, at kommunen nedsætter den økonomiske sikkerhed efter § 9, stk. 36-38, bør kodificeres i udlændingeloven.

Det foreslås derfor at fastsætte i udlændingelovens § 9, stk. 4, 2. pkt., at den økonomiske sikkerhed ikke skal stilles for 100.000 kr., hvis ansøgeren har bestået de danskprøver, der er nævnt i § 9, stk. 36-38, men i stedet for et beløb, der svarer til det beløb, som kommunen kan nedsætte den økonomiske sikkerhed til, hvis ansøgeren har bestået sådanne danskprøver.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at Udlændingestyrelsens beslutning om, for hvilket beløb den økonomiske sikkerhed skal stilles, ikke kan anses for en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men derimod er et sagsskridt, der derfor ikke kan påklages særskilt.

16. Præcisering af at danskbonus ikke anses som hjælp efter integrationsloven i udlændingelovens forstand

16.1. Gældende ret

16.1.1. Udlændingelovens regler om selvforsørgelseskravet i forbindelse med familiesammenføring og tidsbegrænset opholdstilladelse

Modtagelse af hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven har betydning for muligheden for at opnå og bevare en familiesammenføringstilladelse. Det har også betydning for muligheden for at opnå tidsbegrænset opholdstilladelse.

Det følger således af udlændingelovens § 9, stk. 5, at opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring og familiesammenføring til en samlever) normalt skal betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at opholdstilladelse normalt også skal betinges af,

at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ægtefællesammenføring og familiesammenføring til en samlever er således normalt betinget af, at den herboende i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse til den ansøgende ægtefælle eller samlever ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at begge ægtefæller eller samleverne ikke modtager sådan hjælp, indtil den familiesammenførte opnår tidsubegrænset opholdstilladelse.

Endvidere kan ægtefællesammenføring og familiesammenføring til en samlever til herboende udlændinge, der ikke er nordiske statsborgere eller flygtninge, normalt kun gives, hvis den herboende ikke i de sidste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 4.

Opholdstilladelse til en samlever skal efter udlændingelovens § 9, stk. 3, betinges af, at den herboende påtager sig at forsørge ansøgeren, og opholdstilladelse til børn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil barnet meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 9, stk. 19. Endvidere skal opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge barnet, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil barnet meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 24.

Det fremgår af de nævnte bestemmelser, at hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor, ikke er omfattet. Sådan hjælp er således ikke til hinder for meddelelse af opholdstilladelse.

Hvis en opholdstilladelse er betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og der senere ydes ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten, medmindre hjælpen er ydet efter, at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag, jf. udlændingelovens § 9, stk. 26.

Endvidere følger det af udlændingelovens § 9, stk. 4, at opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring og familiesammenføring til en samlever), normalt skal betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 10 år stiller økonomisk sikkerhed for 102.000 kr. (2019-niveau) til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren.

Hvis en opholdstilladelse er betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, og der senere ydes ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen, medmindre hjælpen er ydet efter, at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag, jf. udlændingelovens § 9, stk. 27.

Modtagelse af hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven har som nævnt også betydning for muligheden for at bevare en familiesammenføringstilladelse og for at opnå tidsbegrænset opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse således inddrages bl.a., når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 19, stk. 1, nr. 4. Det samme gælder, hvis opholdstilladelsen ikke er betinget heraf, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger, og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 19, stk. 1, nr. 5.

Tidsbegrænset opholdstilladelse er normalt betinget af, at udlændingen ikke i de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, jf. § 11, stk. 13 og 17.

16.1.2. Danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven

Ved lov nr. 1000 af 30. august 2015 om ændring af lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, integrationsloven og forskellige andre love (Indførelse af en integrationsydelse, ændring af reglerne om ret til uddannelses- og kontanthjælp m.v.) blev der indført et dansktillæg, der senere er omlagt til en danskbonus, jf. nedenfor.

Bestemmelsen om dansktillæg, der kunne ydes uden tidsbegrænsning, var indeholdt i § 22, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik. Efter bestemmelsen kunne kommunen efter ansøgning yde et tillæg til en person, der modtog hjælp efter stk. 2, dvs. integrationsydelse, eller § 27 a, 2. pkt., dvs. brøkførtidspension til personer med under 7 ud af 8 års ophold her i landet, og som havde bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller FVU læsning trin 2, jf. lov om forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne, eller tilsvarende eller højere prøve i dansk. Personer, der er lægeligt diagnosticeret med en langvarig

fysisk, psykisk, sensorisk eller intellektuel funktionsnedsættelse, var efter § 22, stk. 6, undtaget fra ordningen.

Bestemmelsen om integrationsydelse og dansktillæg i § 22 i lov om aktiv socialpolitik trådte i kraft den 1. september 2015. En person, der modtog dansktillæg efter denne bestemmelse, var pr. definition integrationsydelsesmodtager, og dansktillægget var alene et tillæg til den forsørgelsesydelse, som personen modtog i forvejen.

Ved lov nr. 320 af 25. april 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik, integrationsloven, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og ligningsloven (Nedsættelse af integrationsydelse og omlægning af dansktillæg) blev dansktillægget efter § 22, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik omlagt til en danskbonus, der kan ydes tidsbegrænset. Desuden blev der indført en danskbonus for personer, der ikke modtager integrationsydelse mv., men er omfattet af § 22 i integrationsloven. Baggrunden er, at også udlændinge, der kan forsørge sig selv, bør belønnes for at lære dansk. Dermed er der et direkte økonomisk incitament til at lære dansk for selvforsørgende flygtninge, familiesammenførte udlændinge til flygtninge og andre familiesammenførte udlændinge, der ikke kan få danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik.

Lovændringen betød, at en udlænding, der er omfattet af § 2, stk. 2-4, i integrationsloven og ikke modtager hjælp efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, og som har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. eller FVU læsning trin 2, jf. lov om forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne, eller tilsvarende eller højere prøve i dansk, efter ansøgning kan modtage en danskbonus, som udbetales som et skattefrit engangsbeløb på 6.242 kr. (2019-niveau), jf. integrationslovens § 22, stk. 1.

En udlænding kan kun modtage danskbonus én gang, og en udlænding, der tidligere har opnået ret til dansktillæg eller danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik, kan ikke modtage danskbonus, jf. § 22, stk. 2, i integrationsloven. En person anses for at have modtaget dansktillæg eller danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik, hvis ansøgeren har opnået ret til dansktillæg eller danskbonus én gang, uanset med hvilket beløb dansktillægget eller danskbonussen er udbetalt og uanset, hvor mange måneder der er udbetalt dansktillæg eller danskbonus for.

Ved orienteringsbrev af 7. juni 2018, der er sendt til samtlige kommuner, har Udlændinge- og Integrationsministeriet oplyst, at bl.a. udlændingelovens § 9, stk. 5, rejser spørgsmålet, om udbetaling af danskbonus efter integrationsloven kan være til hinder for f.eks. ægtefællesammenføring, men at danskbonus, der er udbetalt efter integrationsloven, er at betragte som en præmie for gennemført danskuddannelse, hvorfor en udlænding, der har fået udbetalt danskbonus efter integrationsloven, ikke har modtaget hjælp efter integrationsloven i udlændingelovens forstand.

Det betyder bl.a. også, at modtagelse af danskbonus efter integrationsloven ikke er omfattet af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 eller 5, eller udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, og således

ikke kan begrunde afslag på forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse og heller ikke kan begrunde afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse.

Endvidere betyder det bl.a., at et beløb svarende til danskbonusen ikke kan inddrives i et beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed efter udlændingelovens § 9, stk. 4, i forbindelse med ægtefællesammenføring, jf. § 9, stk. 27.

16.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udlændingeloven indeholder en række bestemmelser, hvorefter modtagelse af hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven har betydning for muligheden for at opnå og bevare en familiesammenføringstilladelse og for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Der er endvidere fastsat regler om, at der i visse tilfælde skal kræves betaling for hjælpen eller ske tvangsinddrivelse, når der er ydet sådan hjælp.

Disse regler har et integrationsmæssigt sigte. Udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet, skal være i beskæftigelse. De skal ikke modtage offentlig forsørgeshjælp, men være selvforsørgende, og det gælder også familiesammenførte udlændinge. Selvforsørgelse har derfor også betydning for muligheden for at kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den danskbonus, der kan udbetales efter integrationsloven, kan udbetales til udlændinge, der ikke modtager hjælp til forsørgelse efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, og som har bestået en danskprøve på et vist niveau. Danskbonusen er således ikke hjælp til forsørgelse, men kan betragtes som en præmie eller belønning, og sigtet med bonusen er, at den skal være et økonomisk incitament til at lære dansk.

Danskbonusen kan derfor ikke anses for at være hjælp efter integrationsloven i udlændingelovens forstand.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at det bør præciseres i udlændingeloven, at danskbonus, der ydes efter integrationslovens § 22 til udlændinge, der ikke modtager hjælp efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, og som har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. eller FVU læsning trin 2, jf. lov om forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne, eller tilsvarende eller højere prøve i dansk, ikke anses som hjælp efter integrationsloven.

Herved vil det direkte fremgå af udlændingeloven, at modtagelse af danskbonus ikke har betydning for muligheden for at opnå og bevare en familiesammenføringstilladelse eller for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det vil endvidere fremgå, at der ikke kan kræves betaling for et beløb, der er udbetalt i danskbonus, jf. udlændingelovens § 9, stk. 26, eller ske tvangsinddrivelse for et beløb svarende til danskbonusen i det beløb, der er stillet som økonomisk sikkerhed i

forbindelse med ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en samlever, jf. udlændingelovens § 9, stk. 27.

Udbetaling af danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik ydes kun til udlændinge, der modtager hjælp til forsørgelse, og er derfor ikke omfattet af forslaget.

17. Forslag til forenkling af kompetence- og klagereglerne og overførsel af klageadgang fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet

17.1. Gældende ret

I udlændingelovens kapitel 8 er der fastsat kompetence- og klageregler vedrørende afgørelser på udlændingeområdet.

Udlændingelovens § 46 a angiver, hvilke afgørelser der kan påklages og hvortil.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet i 1. instans, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, bortset fra Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. -3. pkt. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b.

Udlændingelovens udgangspunkt er således, at Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Langt de fleste afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen kan dog ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det følger af andre bestemmelser, at afgørelserne i stedet enten kan påklages til Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet, eller at klageadgangen er afskåret.

En lang række af Udlændingestyrelsens afgørelser på opholdsområdet kan således påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b. Størstedelen af Udlændingestyrelsens afgørelser på asylområdet kan påklages til Flygtningenævnet eller anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a.

De afgørelsestyper på opholdsområdet, der kan påklages til Udlændingenævnet efter udlændingelovens § 52 b, er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 63.

Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse på grund af manglende vedlæggelse af dokumenter eller manglende oplysninger og som følge af manglende gebyrbetaling, afgørelser om optagelse på sanktionslisten over udenlandske religiøse forkyndere, afgørelser om, hvorvidt afviste asylansøgere kan udsendes, afgørelser om frist for udrejse,

afgørelser om anvisning om indkvartering, opholdspligt og flyttepåbud og afgørelser i sager om udbetaling af kontante ydelser til asylsøgere, kan ikke påklages.

Endvidere kan Udlændingestyrelsens afgørelser i 2. instans vedrørende klage over indkvarteringsoperatørernes afgørelser om aktivering og undervisning mv. af asylansøgere m.fl. samt afgørelser om behandling af asylsager i åbenbart grundløs-proceduren ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, og at de af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser, der er omfattet af udlændingelovens § 52 b, stk. 2, 4 og 5, kan påklages til Udlændingenævnet.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr efter udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og afgørelser om frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, kan, ligesom Udlændingestyrelsens afgørelser i disse sager, ikke påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, 2. pkt.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 3, kan Udlændingestyrelsens beslutning om, at uledsagede asylansøgere er tilstrækkelig modne til at gennemgå en asylsagsprocedure, ikke påklages. Heller ikke Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om, at udlændingemyndigheden ikke skal afholde de udgifter, som en udlænding har haft i forbindelse med tilvejebringelse af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven, kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. § 46 a, stk. 4.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 5, kan udlændinge- og integrationsministeren træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, dvs. Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans, og for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2, dvs. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser i første instans.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 46, stk. 6, 9 og 10, at en række andre afgørelser heller ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. Det drejer sig om Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser om bl.a. afslag på forhåndsgodkendelse eller akkreditering af virksomheder efter udlændingelovens § 4 d, Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om at udstede et varsel til en udenlandsk studerende, som har arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for vedkommendes arbejdstilladelse, og Udlændingestyrelsens afgørelser om at spærre dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister.

Endelig følger det af udlændingelovens § 46 a, stk. 7, at Udlændingestyrelsen er klageinstans i forhold til de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser om afslag, annullering og inddragelser af et visum. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for sådanne afgørelser, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 8.

17.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af afsnit 17.1, er det udgangspunktet efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at afgørelser, som er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, men at der er en lang række undtagelser hertil, idet bestemmelsen udtrykkeligt angiver, hvilke afgørelser der ikke kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Bl.a. fremgår det, at afgørelser, som kan påklages til Udlændingenævnet efter udlændingelovens § 52 b, ikke kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1-5, indeholder en udtømmende opremsning af de typer af afgørelser, som træffes af enten Udlændingestyrelsen eller af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og som kan påklages til Udlændingenævnet. Siden oprettelsen af Udlændingenævnet den 1. januar 2013 er bestemmelsen flere gange blevet udvidet, idet der løbende er blevet overført nye typer af klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

I dag behandler Udlændingenævnet langt de fleste klager på opholdsområdet, herunder klager over afgørelser om familiesammenføring, tidsubegrænset opholdstilladelse, visum og administrativ ud- og afvisning truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, og klager over afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, studie og au pair ophold truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 1. instans, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2.

Udlændinge- og Integrationsministeriet behandler således i dag kun få konkrete klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse i 1. instans, og behandler, bortset fra sager om ophold mv. i Grønland og på Færøerne, slet ikke konkrete klagesager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse i 1. instans.

Udlændingelovens udgangspunkt om, at Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, er således ikke længere retvisende.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at det bør afspejles i udlændingeloven, at udgangspunktet er, at Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans kan påklages til Udlændingenævnet, og ikke til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Dette svarer også til, hvad der gælder efter udlændingelovens § 46 a, stk. 2, om klageadgangen for afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder samtidig, at strukturen i udlændingelovens § 46 a bør ændres således, at bestemmelsen bliver mere overskuelig.

På den baggrund foreslås det at nyaffatte udlændingelovens § 46 a, så det fremgår, at udgangspunktet er, at afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan påklages til Udlændingenævnet. I den forbindelse foreslås det at ophæve udlændingelovens § 52 b, således at bestemmelsens indhold i stedet indgår i den nyaffattede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a.

De afgørelsestyper, som hidtil ikke har kunnet påklages, vil fortsat ikke kunne påklages. Det foreslås at samle disse afgørelsestyper i et nyt stykke i udlændingelovens § 46 a.

I forbindelse med forslaget om at nyaffatte udlændingelovens § 46 a foreslås det, at en række sagsområder, hvor Udlændinge- og Integrationsministeriet i dag er klageinstans i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelser, overføres til Udlændingenævnet. Det vil følge af den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 1.

Det vil bl.a. betyde, at klagefristen på 8 uger, der gælder i forbindelse med indgivelse af en klage til Udlændingenævnet, også vil finde anvendelse i forbindelse med klage over afgørelser på de sagsområder, der foreslås overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

De sagsområder, der foreslås overført til Udlændingenævnet, er bl.a. klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om dispensation fra en garantierklæring om forsørgerpligt i tilfælde, hvor der er meddelt opholdstilladelse til forældre over 60 år efter tidligere gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5, og § 9, stk. 2, nr. 1, og hvor den herboende person er pålagt at yde betaling for hjælp til forsørgelse, der ydes til den familiesammenførte.

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev kompetencen til at behandle klager over afslag på opholdstilladelse på baggrund af associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet (associeringsaftalekomplekset) overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Det foreslås, at alle klager, der vedrører afgørelser om opholdstilladelse på baggrund af associeringsaftalekomplekset, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet, herunder klager vedrørende vilkår, der fastsættes i forbindelse med en positiv afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse. Det betyder, at klagesagsbehandlingen vedrørende alle afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af associeringsaftalekomplekset, herunder også afgørelser vedrørende optjening af rettigheder optjent efter artikel 6 og 7, samles i Udlændingenævnet.

Endvidere foreslås klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om visum meddelt med mindre gunstigere vilkår end det, der oprindeligt blev ansøgt om, overført til Udlændingenævnet i forbindelse med nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Det betyder, at al klagesagsbehandling på visumområdet efter §§ 4-4 c er samlet i Udlændingenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afslag på og inddragelse af tilladelse til beskæftigelse til asylansøgere efter udlændingelovens § 14 a foreslås også overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Udlændingelovens § 14 a giver under nærmere betingelser og vilkår mulighed for, at udlændinge, som har ansøgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. Klagesager vedrørende fradrag i kontante ydelser ved asylansøgers lønindkomst, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 14, foreslås tillige overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Herudover foreslås klagesager efter udlændingelovens § 42 i, dvs. sager om statens erstatningsansvar i forhold til skade, som asylansøgere forvolder på andre eller andres ejendele, og klagesager vedrørende indkvartering i egenfinansieret bolig og privat indkvartering efter udlændingelovens §§ 42 k og 42 l også overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, indebærer også, at klagesager, der vedrører Udlændingestyrelsens forsørgelse efter § 42 a, samles i Udlændingenævnet. Dette er bl.a. sager om Udlændingestyrelsens afslag på kaution i sociale sager og sundhedssager, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, Udlændingestyrelsens pålæg af forsørgelse til en ægtefælle eller forældre, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nr. 2 og 5, og klager over afslag på ansøgninger om midlertidig indkvartering efter overgivelsesdatoen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. integrationslovens § 12, stk. 3.

Endelig indebærer den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingenævnet skal behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

Eventuelle andre sagstyper, som Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering måtte træffe afgørelse i, vil også skulle påklages til Udlændingenævnet efter den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens 46 a, stk. 1, medmindre det fremgår af andre bestemmelser, at en anden myndighed er klageinstans, eller at klageadgangen er afskåret.

Det bemærkes, at det følger af lovforslaget, at bemyndigelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 46 a, stk. 5, ikke vil blive videreført. Efter bestemmelsen kan udlændinge- og integrationsministeren træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2. Bestemmelsen er

oprindeligt indsat ved lov nr. 34 af 18. januar 1995 om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., udlændingeloven og lov om social bistand (behandling af asylansøgninger fra personer fra det tidligere Jugoslavien med midlertidig opholdstilladelse m.v.), jf. Folketingstidende 1994-95, tillæg C, side 223-224, og er siden konsekvensændret, herunder senest ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg C, L 87 som vedtaget, dvs. før Udlændingenævnets oprettelse og på et tidspunkt, hvor ministeriet var klageinstans. Endvidere er bestemmelsen aldrig blevet udnyttet. Det indgår derfor i lovforslaget, at bestemmelsen ikke videreføres.

18. Forslag om overførsel af klageadgang fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet

18.1. Gældende ret

Flygtningenævnet behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

18.1.1. Opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år

Udlændingestyrelsen træffer i 1. instans afgørelse om, hvorvidt en mindreårig asylansøger skal anses for uledsaget, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1, og således er omfattet af persongruppen i udlændingelovens § 9 c, stk. 3. Denne afgørelse træffes på grundlag af en konkret vurdering af den pågældendes personlige forhold, herunder navnlig tilknytningen til en eventuel ledsager.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, kan der gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation, 1) hvis der ud fra udlændingens personlige forhold er særlige grunde - navnlig udlændingens modenhed - til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, eller 2) hvis en uledsaget mindreårig, der er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, er blevet meddelt endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7 (asyl). Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53, stk. 1, nr. 7. Påklages et afslag på

opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at afslaget er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 13. Flygtningenævnet kan efter omstændighederne, hvis der foreligger helt særlige omstændigheder, tillægge en klage, der er indgivet efter udløbet af de 7 dage, opsættende virkning.

Meddeler Udlændingestyrelsen opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, tidsbegrænses opholdstilladelsen og gives før udlændingens fyldte 15. år højst indtil det fyldte 15. år og efter udlændingens fyldte 15. år for højst 1 år ad gangen, dog ikke længere end til den dato, hvor udlændingen fylder 18 år, jf. § 16, stk. 16, i bekendtgørelse nr. 587 af 7. maj 2019 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen).

Ved en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, tager Udlændingestyrelsen ved hver forlængelse af opholdstilladelsen efter det fyldte 15. år fornyet stilling til bl.a., om den mindreårige er blevet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Er den mindreårige blevet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, og meddeles vedkommende efterfølgende afslag på asyl, vil Udlændingestyrelsen træffe afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen efter § 9 c, stk. 3, nr. 1. Udlændingestyrelsen tager herefter stilling til, om betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, er opfyldt. Herved sikres, at der altid er taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Vurderer Udlændingestyrelsen derimod, at en uledsaget mindreårig fortsat ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan opholdstilladelsen meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, forlænges, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Ansøger en uledsaget mindreårig, der har fået afslag på asyl, om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, vurderer Udlændingestyrelsen om betingelserne for at få forlænget opholdstilladelsen er opfyldt.

Er betingelserne for at få forlænget en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, ikke længere opfyldt, vil tilladelsen blive nægtet forlænget eller inddraget.

En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, vil kunne inddrages, hvis grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller hvis tilladelsen f.eks. er opnået ved svig.

En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, kan bortfalde, hvis f.eks. en uledsaget mindreårig forlader Danmark for en længere periode eller opgiver sin bopæl i Danmark.

Kompetencen til at behandle klager over afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, blev overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet ved lov nr. 188 af 25. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og

Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), jf. Folketingstidende 2016-17, Tillæg C, L 108 som vedtaget.

Klager over nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, blev dog ikke samtidig hermed overført til Flygtningenævnet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet er derfor fortsat klageinstans i sådanne sager, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Det bemærkes, at Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, ikke kan påklages, jf. § 46 a, stk. 3

18.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i dag klagekompetence i sager om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2. Der er tale om sager, der knytter sig til eller har lighed med de klagesager om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, som Flygtningenævnet behandler. Det er derfor nærliggende, at Flygtningenævnet også er klageinstans for afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af sådanne opholdstilladelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det hensigtsmæssigt at overføre disse klagesager fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, der behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som allerede i dag behandler klager over afslag på afgørelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2. Det foreslås derfor, at Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, fremover skal kunne påklages til Flygtningenævnet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 67.

Det foreslås samtidig, at såfremt Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, påklages inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt, har klagen opsættende virkning, hvilket betyder, at den pågældende udlænding har ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Dette svarer til, hvad der i dag gælder for klager over afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Der indføres således mulighed for, at en klage over afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan tillægges opsættende virkning. Flygtningenævnet kan efter omstændighederne, hvis der

foreligger helt særlige omstændigheder, tillægge en klage, der er indgivet efter udløbet af de 7 dage, opsættende virkning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 36.

19. Afskæring af klageadgang i visse sager

19.1. Gældende ret

19.1.1. Afgørelser om beregning af opholdsperioder

Udlændingelovens § 27 regulerer beregningen af en udlændings lovlige ophold her i landet i forbindelse med vurderingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, bortfald af opholdstilladelse og udvisning.

Efter § 27, stk. 1, regnes de i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Efter § 27, stk. 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Det fremgår af § 27, stk. 3, at beregningen afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Efter § 27, stk. 4, anses ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, ikke for lovligt ophold, og efter § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået en frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 27 om, fra hvilket tidspunkt en opholdstilladelse skal regnes, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser herom ikke kan påklages, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, modsætningsvist, og § 46 a, stk. 2, 1. pkt.

19.1.2. Afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse på grund af udløb af pas eller rejselegitimation.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 1, 2. pkt., at en opholdstilladelse kan tidsbegrænses. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold kan efter ansøgning forlænges, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19 og § 19 a, stk. 2, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt.

Nærmere regler om varigheden af de forskellige typer opholdstilladelser er fastsat i udlændingebekendtgørelsens § 16, og efter udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1, udstedes en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f, 9 i-9 n og 9 p og 9 q som hovedregel således, at tilladelsen udløber senest 3 måneder før udløbet af udlændingens pas eller tilbagerejsetilladelsen til det land, der har udstedt udlændingens rejsedokument. Har udlændingen fast ophold i et andet land end hjemlandet, udstedes opholdstilladelsen under de vilkår, som er anført i § 17, stk. 1, 1. pkt., og således at den udløber senest 3 måneder før udløbet af tilbagerejsetilladelsen til bopælslandet.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 3, kan Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i særlige tilfælde fravige stk. 1. Gyldigheden af udlændingens pas skal i så fald være længere end den meddelte opholdstilladelse og gøre det muligt for udlændingen at rejse tilbage til udstederlandet inden udløbet af passet.

Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration tager i forbindelse med en afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 a, 9 c, stk. 1, 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller § 9 q og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter en af de nævnte bestemmelser stilling til, om opholdstilladelsens varighed skal afkortes som følge af rejselegitimationens udløb.

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, mens Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser herom ikke kan påklages, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, modsætningsvist, og § 46 a, stk. 2, 1. pkt.

19.1.3. Afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 2.2. pkt.

Det følger af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 1. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Udlændingestyrelsen efter udlændingeloven eller udlændingebekendtgørelsen, skal indgives ved anvendelse af et ansøgningskema eller en digital ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at udlændinge- og integrationsministeren i den forbindelse kan fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde.

Bemyndigelsesbestemmelserne i udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 1. og 2. pkt., er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 250 af 14. marts 2019 om obligatorisk brug af ansøgningskemaer eller digital selvbetjening ved indgivelse af ansøgning til Udlændingestyrelsen. Af bekendtgørelsens § 2, stk. 1, fremgår det, hvilke ansøgninger der skal indgives ved anvendelse af den digitale ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed, og af § 3, stk. 1, fremgår det, at ansøgninger, der ikke indgives ved digital selvbetjening, kan afvises af Udlændingestyrelsen, medmindre andet følger af EU-retten.

Det følger tilsvarende af udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 1. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter udlændingeloven eller udlændingebekendtgørelsen, skal indgives ved anvendelse af en digital ansøgningsløsning, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration stiller til rådighed (digital selvbetjening). Af udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 2. pkt., fremgår det, at udlændinge og integrationsministeren i den forbindelse kan fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde.

Bemyndigelsesbestemmelserne i udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 1. og 2. pkt., er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 584 af 7. maj 2019 om brug af obligatorisk selvbetjening for indgivelse af ansøgning til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i henhold til udlændingeloven. Af bekendtgørelsens § 2, stk. 1, fremgår det, hvilke ansøgninger der skal indgives ved anvendelse af den digitale ansøgningsløsning, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration stiller til rådighed, og af § 3, stk. 1, fremgår det, at ansøgninger, der ikke indgives ved digital selvbetjening, kan afvises af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, medmindre andet følger af EU-retten.

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1. pkt., at der ikke er klageadgang over Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 2. pkt.

Af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, fremgår det, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter udlændingeloven ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, og at styrelsens afgørelser, bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3 (visse afgørelser om afvisning af ansøgning ved manglende gebyrindbetaling) og § 33 (afgørelser om fastsættelse af udrejsefrist og opsættende virkning), kan påklages til Udlændingenævnet. Der er ikke klageadgang til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 2. pkt., jf. herved udlændingelovens § 52 b, stk. 2, modsætningsvist. Klageadgangen over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afvisningsafgørelser truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 2. pkt., er således, som det gælder for Udlændingestyrelsens afgørelser, afskåret, men dette fremgår i dag kun indirekte af udlændingelovens § 46 a, stk. 2.

Udlændingelovens § 9 g, stk. 1 og 2, blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 1618 af 26. december 2013. Det fremgår af lovbemærkningerne, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 11 som fremsat, side 10, at klageadgangen over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afvisningsafgørelser truffet efter regler fastsat i medfør af henholdsvis udlændingelovens § 9 g, stk. 1 og 2, blev foreslået afskåret. Ved en fejl var det dog kun adgangen til at klage over Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 2. pkt., der specifikt blev afskåret ved lov nr. 1618 af 26. december 2013, jf. herved udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1. pkt.

19.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af afsnit 19.1.1 og 19.1.2, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om beregning efter udlændingelovens § 27 og pasafkortning efter udlændingebekendtgørelsens § 17 ikke påklages til hverken Udlændingenævnet eller Udlændinge- og Integrationsministeriet, mens Udlændingestyrelsens afgørelser herom kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser ligesom Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke skal kunne påklages.

Endvidere foreslås det, at det tydeliggøres, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 2. pkt., ikke kan påklages, jf. afsnit 19.1.3.

Endelig foreslås det, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om ikke at tilbagebetale et for meget betalt beløb af højst 30 kr. efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 14, jf. lovforslagets afsnit 13.2 og bemærkningerne til § 1, nr. 8, ikke skal kunne påklages. Det bemærkes i den forbindelse, at der i dag ikke er adgang til at klage over styrelsernes afgørelser om afvisning af ansøgninger efter udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., som følge af manglende gebyrbetaling.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at afskæring af klageadgangen i de nævnte sagstyper ikke giver anledning til betænkeligheder for den enkeltes retssikkerhed. Udlændinge- og Integrationsministeriet har herved lagt vægt på, at der er tale om afgørelser, der træffes af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter helt generelle og objektive kriterier, der er umiddelbart konstaterbare.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 59.

20. Fastsættelse af skærpet bødeniveau for transportøransvar

20.1. Gældende ret

20.1.1. Udlændingeloven

Det fremgår af udlændingelovens § 59 a, stk. 1, at den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselogitimation og visum, jf. § 39.

Transportøransvaret blev indsat ved lov nr. 686 af 17. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven. Bestemmelsen blev sat i kraft pr. 1. januar 1989 ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988. Baggrunden for indførelsen af bestemmelsen var bl.a., at det havde vist sig, at et meget stort antal asylansøgere var indrejst via Københavns Lufthavn enten uden at være i besiddelse af fornødent visum eller med falske danske visa stemplet i passene.

Både juridiske personer og fysiske personer kan pålægges strafansvar efter bestemmelsen. Transportvirksomheders strafansvar følger af udlændingelovens § 61, hvorefter der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, sammenholdt med udlændingelovens § 59 a, mens de almindelige tilregnelserkrav, dvs. forsæt og uagtsomhed, jf. straffelovens § 19, gælder for fysiske personer.

Det følger af bemærkningerne til lov nr. 686 af 17. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven, jf. Folketingstidende 1986-87, Tillæg A, sp. 13, at det ikke er tanken, at bestemmelsen tænkes anvendt i alle tilfælde, hvor en person er indrejst uden fornøden tilladelse. Tiltale bør i almindelighed alene rejses, hvis der foreligger gentagne overtrædelser. Bestemmelsen tænkes f.eks. således ikke anvendt i enkeltstående tilfælde, hvor en asylansøger er indrejst i Danmark direkte fra hjemlandet eller fra et andet land, hvor han eller hun er udsat for en asylbegrundende forfølgelse som nævnt i flygtningekonventionen.

For så vidt angår bødeniveauet fremgår det af bemærkningerne til lov nr. 686 af 17. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven, at det under hensyn til formålet med bestemmelsen og de situationer, hvor den tænkes anvendt, bør sættes temmelig højt, jf. Folketingstidende 1986-87, tillæg A, spalte 13. En bøde i tilfælde af gentagne overtrædelser bør således ikke være mindre end 8.000-10.000 kr. pr. person.

Det følger af udlændingelovens § 59 a, stk. 2, at transportøransvaret som udgangspunkt ikke gælder, hvis udlændingen indrejser fra et Schengenland. Indføres der midlertidig grænsekontrol ved en indre grænse, kan transportører dog pålægges strafansvar i medfør af § 59 a, stk. 1, hvis de bringer udlændinge uden fornøden rejselogitimation og visum fra et Schengenland over den pågældende grænse hvor der er indført midlertidig grænsekontrol. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2015-16, tillæg A, afsnit 2.1.1-2.1.2 samt bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

20.1.2. *Direktiv 2001/51/EF*

Ved brev af 31. oktober 2001 til Rådet meddelte Danmark, at Danmark i henhold til den dagældende artikel 5 (nu artikel 4) i Protokollen om Danmarks stilling havde truffet afgørelse om at gennemføre direktiv 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 i dansk ret, og at bestemmelserne ville finde anvendelse for Danmark med virkning fra datoen for meddelelsens afgivelse.

Det følger af artikel 4, stk. 1, i direktivet, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at sanktioner, der finder anvendelse over for transportvirksomheder i henhold til artikel 26, stk. 2 og 3 (transportøransvar), i Schengenkonventionen, har en afskrækkende virkning, er effektive og står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og at:

- a) enten maksimumsbeløbet for de gældende sanktioner ikke er under 5.000 EUR eller tilsvarende national valuta til den vekselkurs, der er offentliggjort i EF-Tidende den 10. august 2001, pr. person, der befordres, eller
- b) minimumsbeløbet for sådanne sanktioner ikke er under 3.000 EUR eller tilsvarende national valuta til den vekselkurs, der er offentliggjort i EF-Tidende den 10. august 2001, pr. person, der befordres, eller
- c) maksimumsbeløbet for sanktionen fastsat forud for hver overtrædelse ikke er under 500.000 EUR eller tilsvarende national valuta til den vekselkurs, der er offentliggjort i EF-Tidende den 10. august 2001, uanset hvor mange personer der befordres.

20.2. Ministeriets overvejelser

Rådet har i sin gennemførelsesafgørelse af 29. januar 2018 om afhjælpning af de mangler, der blev konstateret ved evalueringen i 2017 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne på området om forvaltning af de ydre grænser, bl.a. henstillet til, at Danmark øger beløbsstørrelsen af de økonomiske sanktioner, der finder anvendelse over for transportvirksomheder, således at sanktionen bringes i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985.

På den baggrund er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at bødeniveauet for overtrædelse af bestemmelsen om transportøransvar for transportvirksomheder skærpes. Samtidig er det vurderingen, at den hidtidige anvendelse for så vidt angår transportvirksomheder, hvorefter der alene rejses tiltale i gentagelsestilfælde, ændres, så der fremover altid rejses tiltale overfor transportvirksomheder i tilfælde, hvor en transportvirksomhed medtager passagerer til Danmark, og de pågældende passagerer ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, og den pågældende virksomheds kontrol har eller burde have afsløret, at de pågældende rejsende ikke havde fornøden rejselegitimation og visum.

Vedrørende bødeniveauet lægger direktiv 2001/51/EF op til, at medlemsstaterne kan vælge imellem tre forskellige ordninger i forhold til implementeringen af direktivet i national lovgivning.

Den første ordning er en maksimumsordning, hvor der fastsættes et maksimumbeløb pr. person, der befordres. Den anden ordning er en minimumsordning, hvor der fastsættes et minimumsbeløb pr. person, der befordres. Den tredje og sidste ordning er en maksimumsordning, men den adskiller sig fra den første ordning, idet maksimumbeløbet gælder pr. overtrædelse af transportøransvaret og ikke pr. person, der befordres.

Bødefastsættelsen i Danmark har hidtil været knyttet op på en minimumsordning, jf. bemærkningerne til lov nr. 686 af 17. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven, hvor der er fastsat et minimumsbeløb pr. person, der befordres (minimum 8.000-10.000 kr. pr. person), for overtrædelse af transportøransvaret.

20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at skærpe bødeniveauet for transportvirksomheder, samt at den hidtidige anvendelse for så vidt angår transportvirksomheder, hvorefter der alene skal rejses tiltale i gentagelsestilfælde, ændres, så der fremover altid skal rejses tiltale overfor transportvirksomheder i tilfælde, hvor en transportvirksomhed medtager passagerer til Danmark, og de pågældende passagerer ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, og den pågældende virksomheds kontrol har eller burde have afsløret, at de pågældende rejsende ikke havde fornøden rejselegitimation og visum.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at angive et skærpet bødeniveau for overtrædelse af transportøransvaret for transportvirksomheder samt at sikre, at der altid rejses tiltale overfor transportvirksomheder, så transportøransvaret i medfør af udlændingelovens § 59 a bringes i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/51/EF.

Det skærpede bødeniveau foreslås fastsat ud fra artikel 4, stk. 1, litra b, i direktiv 2001/51/EF, og det foreslås således, at bødeniveauet minimum fastsættes til 3.000 EUR pr. person, der befordres, omregnet til danske kroner til den vekselkurs, der er offentliggjort i EF-Tidende den 10. august 2001, svarende til 22.500 kr. (afrundet). Der vil således være tale om absolut kumulation.

Den foreslåede ændring medfører således, at bøden for overtrædelse af transportøransvaret for transportvirksomheder i udlændingelovens § 59 a, stk. 1, skal stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen, at bødeniveauet i udgangspunktet skal sættes højt for at have en afskrækkende virkning, og at en tilkendt bøde skal fastsættes til 22.500 kr. eller derover pr. udlænding, der befordres.

Fastsættelsen af bøden beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne bødeniveau vil kunne fraviges, dog således at domstolene

altid skal fastsætte bøden til 22.500 kr. eller derover pr. udlænding, der befordres, og at bøden har en afskrækkende virkning, er effektiv og står i rimeligt forhold til overtrædelsen. Er overtrædelsen således begået forsætligt, eller er der ved overtrædelsen opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for transportvirksomheden, vil dette være en skærpende omstændighed. Hvis der foreligger skærpende omstændigheder i det konkrete tilfælde, vil bødens størrelse som udgangspunkt skulle afspejle dette i opadgående retning. Desuden vil princippet om absolut kumulation som udgangspunkt også gælde i sådanne tilfælde, hvor der foreligger skærpende omstændigheder.

For så vidt angår fysiske personers overtrædelse af bestemmelsen om transportøransvar foretages ingen ændringer af bødeniveauets størrelse eller anvendelse.

Den foreslåede skærpelse af bødeniveauet vil finde anvendelse på overtrædelser begået efter lovens ikrafttræden, jf. bemærkninger til lovforslagets § 8.

21. Præcisering i forhold til Dublinforordningens terminologi

21.1. ”Medlemsstat”

21.1.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer (Dublinforordningen), er omfattet af det danske forbehold om retlige og indre anliggender (retsforbeholdet), og Dublinforordningen er dermed ikke i sig selv bindende for eller direkte gældende i Danmark. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale herom. Dublinforordningen er gennemført i dansk ret i udlændingelovens § 29 a.

Det fremgår af udlændingelovens § 29 a, at en udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

21.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I den nuværende formulering af udlændingelovens § 29 a kan en udlænding afvises eller overføres til et andet EU-land.

Der foreslås en sproglig præcisering af § 29 a, stk. 1, med henblik på at skabe overensstemmelse med den terminologi, der anvendes i Dublinforordningen. Det foreslås derfor, at erstatte »et andet EU-land« med »en anden medlemsstat«.

Der er ikke herved tilsigtet nogen ændring i anvendelsen af bestemmelsen.

21.2. ”Overtage eller tilbagetage”

21.2.1. *Gældende ret*

Det fremgår af udlændingelovens § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen, jf. udlændingelovens § 29 a, stk. 1. Der er tale om den situation, hvor en asylansøger befinder sig i Danmark, og Danmark overfører en asylansøger til et andet EU-land i henhold til reglerne i Dublinforordningen (udgående procedure).

Det fremgår af udlændingelovens § 48 b, at såfremt et andet EU-land anmoder Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen. Der er tale om den situation, hvor en asylansøger befinder sig i en anden medlemsstat, og denne medlemsstat anmoder Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage den pågældende i henhold til reglerne i Dublinforordningen (indgående procedure).

Formålet med reglerne i Dublinforordningen er at fastsætte et fælles system, hvor der er fastlagt bindende regler og en klar og brugbar metode, der er baseret på objektive og retfærdige kriterier for både medlemsstaterne og de pågældende personer, til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, som er indgivet i en af medlemsstaterne og dermed forhindre ”forum shopping”. Grundprincippet er, at kun én medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, uanset hvilken medlemsstat ansøgningen er indgivet i.

Det fremgår af Dublinforordningens artikel 22, stk. 1, om besvarelse af en anmodning om overtagelse, at den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen.

Af Dublinforordningens artikel 25, stk. 1, om besvarelse af en anmodning om tilbagetagelse, fremgår det, at den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og tager stilling til anmodningen om tilbagetagelse af den pågældende så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest en måned efter den dato, hvor den modtog anmodningen. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, sættes tidsfristen til to uger.

Det fremgår af Dublinforordningens artikel 26, stk. 1, om meddelelse af en afgørelse om overførsel, at når den anmodede medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse.

Af Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, om effektive retsmidler, fremgår det, at ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c eller d, har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel. Det følger af Dublinforordningens artikel 27, stk. 3, at der med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes, i medlemsstaternes nationale lovgivning skal fastsættes nærmere regler for personens ret til at blive på statens område under behandlingen af klagesagen.

Retten til sådanne effektive retsmidler blev implementeret i dansk ret med lov nr. 1619 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven (Gennemførelse af den reviderede Dublinforordning af 26. juni 2013) ved, at klager over overtagelse eller tilbagetagelse kan påklages til Flygtningenævnet, samt at en påklage af afgørelse om overførsel efter Dublinforordningen i alle tilfælde tillægges opsættende virkning.

Når Udlændingestyrelsen modtager en anmodning fra en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter Dublinforordningen (indgående procedure), vurderer styrelsen, om Danmark er ansvarlig efter Dublinforordningens ansvarskriterier eller reglerne om tilbagetagelse. Er Danmark ikke ansvarlig, vurderer Udlændingestyrelsen, om Danmark alligevel ønsker at modtage udlændingen, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (humanitærklausulen), som omhandler overtagelse af en ansøger af humanitære årsager med henblik på at sammenføre familierelationer, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn. Denne vurdering foretages ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag. Anvendelse af humanitærklausulen kræver samtykke fra de pågældende. Humanitærklausulen anvendes snævert i Danmark både ved indgående og udgående anmodninger.

Udlændingestyrelsens besvarelse af anmodningen indeholder alene en henvisning til Dublinforordningen og den relevante artikel.

Efter artikel 5, stk. 1, om negative svar i Kommissionens gennemførelsesforordning (EF) nr. 1560/2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (gennemførelsesforordningen), skal den anmodende medlemsstat, når denne efter kontrol ikke mener, at det på grundlag af de foreliggende oplysninger kan fastslås, at den er ansvarlig, begrunde det negative svar, som sendes til den anmodende medlemsstat, fuldt ud, og der skal gives detaljerede oplysninger om grundene til afslaget.

Efter gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, kan den anmodende medlemsstat, når den mener, at det afslag, den har modtaget, hviler på en fejlagtig bedømmelse, eller når den har yderligere beviser at fremføre, anmode om en fornyet behandling af anmodningen. Denne mulighed

skal udnyttes inden for tre uger efter modtagelsen af det negative svar. Den anmodede medlemsstat skal bestræbe sig på at svare inden for to uger.

Afviser Udlændingestyrelsen en anmodning fra en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter Dublinforordningen, giver styrelsen den anmodende medlemsstat meddelelse herom i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 1, og styrelsen lukker herefter sagen.

Accepterer Udlændingestyrelsen anmodningen fra en anden medlemsstat, giver styrelsen den anmodende medlemsstat meddelelse herom i overensstemmelse med gennemførelsesforordningens artikel 6 om positive svar, og styrelsen lukker herefter sagen. Det vil herefter være op til den anmodende medlemsstat at træffe afgørelse om at overføre udlændingen til Danmark og at effektuere afgørelsen. Efter Udlændingestyrelsens meddelelse om at acceptere anmodningen har styrelsen således ikke indflydelse på, om udlændingen rent faktisk bliver overført til Danmark.

21.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af formuleringen af udlændingelovens § 48 b, at et andet EU-land kan anmode Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.

Der foreslås sproglige præciseringer af udlændingelovens § 48 b med henblik på at skabe overensstemmelse med den terminologi, der anvendes i Dublinforordningen. Det foreslås således, at »EU-land« erstattes med »medlemsstat« og at »modtage« udgår af bestemmelsen. Derudover ses ordet »modtage« ikke at have et selvstændigt indhold, der ikke allerede er indeholdt i de to andre udtryk »overtage« og »tilbagetage« i bestemmelsen.

Det bemærkes, at der ikke herved er tilsigtet nogen ændring i anvendelsen af bestemmelsen.

Det fremgår herudover af formuleringen af udlændingelovens § 48 b, at Udlændingestyrelsen snarest muligt ”træffer afgørelse” vedrørende en anmodning om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a.

Det overordnede formål med reglerne i Dublinforordningen er at fastsætte kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne og dermed forhindre muligheden for ”forum shopping”. Formålet med bestemmelsen i § 48 b er, at fastsætte regler for medlemsstaterne i forbindelse med, at de anvender procedurerne for overtagelse og tilbagetagelse af udlændinge efter reglerne i Dublinforordningen.

Det fremgår af den danske sprogversion af Dublinforordningens artikel 22, stk. 1, at den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal ”tage stilling til” anmodningen om

overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen. Mens forordningens artikel 26, stk. 1, fastslår, at den anmodede medlemsstat meddeler en accept om overtagelse eller tilbagetagelse ved ”afgørelse”.

En gennemgang af andre sprogversioner af Dublinforordningen viser, at f.eks. den franske, tyske og nederlandske version også sprogligt sonderer imellem ”en afgørelse” i Dublinforordningens artikel 26, stk. 1, og ”tage stilling til” en anmodning i Dublinforordningens artikel 22, stk. 1. Der er således, som i den danske version, sprogligt anvendt forskellige begreber.

Den engelske version anvender det samme begreb ”decision” både i artikel 22, stk. 1, og artikel 26, stk. 1, hvilket dog kan tilskrives det forhold, at begrebet dækker bredere – både afgørelse og beslutning – end det danske begreb afgørelse.

Der ses således at være en sproglig differentiering af begrebsanvendelsen i den danske version og en række andre sproglige versioner af forordningens artikel 22, stk. 1, og 26, stk. 1, som bestyrker, at den anmodede medlemsstat alene skal ”tages stilling” og ikke træffes afgørelse ved en anmodning om overtagelse fra en anmodende medlemsstat. Når der i Dublinforordningen gives udlændinge ret til at blive på en medlemsstats område, hvis en afgørelse om overførsel påklages, er der således tale om den anmodende medlemsstats afgørelse om overførsel, efter at anmodningen herom er accepteret af Danmark.

Dertil kommer, at det fremgår af ordlyden i artikel 27, stk. 1, at det er de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel, der kan påklages. Sammenholdt med 19. betragtning til forordning 604/2013 – hvoraf det fremgår, at der for at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat – må det lægges til grund, at det efter Dublinforordningen alene er afgørelsen om overførsel, som træffes af den anmodende medlemsstat (udgående procedure), der kan påklages af udlændingen.

Når en medlemsstat skal tage stilling til en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, er der således tale om mellemstatslige forhandlinger om de implicerede medlemsstaters indbyrdes ansvar for at efterleve reglerne i Dublinforordningen og de bagvedliggende formål. Bestemmelsen i udlændingelovens § 48 b i kapitel 8 om kompetence- og klageregler tjener i den forbindelse det formål at fastslå, at det i Danmark er Udlændingestyrelsen, der er tillagt denne kompetence til at forhandle med andre medlemsstater om sager efter Dublinforordningen (indgående procedure).

Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår derfor, at ordlyden af § 48 b præciseres, så det tydeligt fremgår, at der i den indgående procedure ikke er tale om en afgørelse i den forstand, at den rettes mod udlændingen som adressat og træffes i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven om bl.a. partshøring, begrundelse og klagevejledning, men at Danmark ved en anmodning fra en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage en udlænding snarest muligt tager stilling til og besvarer anmodningen om, hvorvidt Danmark vil imødekomme den.

Denne retsopfattelse synes tillige at kunne spores i Den Europæiske Unions domstols (EU-Domstolen) dom i C-647/16 Adil Hassan om, hvorvidt artikel 26, stk. 1, om meddelelse af en afgørelse om overførsel, er til hinder for, at den anmodende medlemsstat kan træffe afgørelse om overførsel, før den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret denne anmodning, og hvor EU-Domstolen samtidigt udtalte sig om rækkevidden af effektive retsmidler i Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, i en sådan situation.

EU-Domstolen fandt, at artikel 26, stk. 1, er til hinder for, at den anmodende medlemsstat kan træffe afgørelse om overførsel, før den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret denne anmodning og udtalte samtidigt, at rækkevidden af retten til effektive retsmidler i modsat fald ville kunne blive indskrænket, da afgørelsen kun ville være baseret på beviselementer og indicier indsamlet af den anmodende medlemsstat og ikke på dem fra den anmodede medlemsstat, såsom indholdet af begrundelserne for at acceptere anmodningen. Domstolen udtalte endvidere, at oplysningerne fra den anmodede medlemsstat er af særlig betydning i forbindelse med klager eller indbringelser for en domstol eller et domstolslignende organ af en afgørelse om overførsel, der er truffet efter en overtagelsesprocedure, eftersom den anmodede medlemsstat på en udtømmende måde skal kontrollere, om den på baggrund af de i Dublinforordningens fastsatte kriterier er ansvarlig og desuden tage hensyn til de oplysninger, som ikke nødvendigvis er kendt for den anmodende medlemsstat. Dertil kommer, at en sådan afgørelse om overførsel, før der er kommet svar fra den anmodede medlemsstat, ville udsætte den pågældende for en risiko for at blive overført til denne medlemsstat, allerede før den i princippet havde givet sin accept hertil – og der er ingen bestemmelse i Dublinforordningen, som fastsætter regler for en udsættelse af en gennemførelse af en afgørelse om overførsel.

Af dommen kan det således udledes, at oplysningerne fra den anmodede medlemsstat er af særlig betydning, da de vil skulle indgå i en evt. klage over afgørelsen om overførsel, der træffes efter overtagelsesproceduren, altså efter de mellemstatslige forhandlinger om, hvem der er ansvarlig for at behandle den pågældendes asylsag.

Der synes således både i Dublinforordningen og i ovennævnte dom at være indlagt en forudsætning om, at den afgørelse, der i medfør af artikel 27, stk. 1, er ret til effektive retsmidler imod, er afgørelsen om overførsel – som træffes af den anmodende medlemsstat efter den udgående procedure.

Der kan endvidere henvises til EU-Domstolen dom i C-63/15, Ghezelbash, som omhandler rækkevidden af artikel 27 i Dublinforordningen. Sagen omhandler, hvorvidt en asylansøger har ret til effektive retsmidler mod anvendelsen af kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig i en situation, hvor udlændingen først efter en Dublin-anmodning er blevet fremsat og accepteret, bliver konfronteret med denne anmodning, og udlændingen efter anmodningen om overtagelse er blevet imødekommet, fremlægger beviser, der kan føre til den konklusion, at det ikke er den anmodede medlemsstat men den anmodende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen

af asylansøgningen, og den anmodende medlemsstat hverken undersøger disse dokumenter eller forelægger dem for den anmodende medlemsstat.

I dommen konkluderes det, at en ansøger inden for rammerne af Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, kan få prøvet en afgørelse om overførsel og i den forbindelse påberåbe sig en fejlagtig anvendelse af et ansvarlighedskriterium i Dublinforordningen – konkret at ansøgeren kunne opponere mod rigtigheden af den anmodende medlemsstats accept som led i klagen over den anmodende medlemsstats afgørelse om overførsel.

EU-Domstolen slår dermed fast, at den anmodende medlemsstat i forbindelse med en klage over afgørelsen om overførsel, jf. Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, har pligt til at inddrage ansøgerens anbringender, også selvom den anmodende medlemsstat havde accepteret overførslen.

Det er således den anmodende medlemsstat, der træffer afgørelse om overførsel, og det er denne afgørelse fra den anmodende medlemsstat, der efter Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, skal kunne påklages, jf. også udlændingelovens § 48 a, stk. 1 og 2, når det er Danmark, der anmoder om overtagelse eller tilbagetagelse og dermed bliver den anmodende medlemsstat (udgående procedure). Det ses også at harmonere med reglerne om de fælles fastlagte kriterier for medlemsstaterne i forhold til at give en ansøger ret til at blive på medlemsstatens område, hvis en afgørelse om overførsel påklages.

I praksis administrerer Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med ordlyden i Dublinforordningens artikel 22, stk. 1, og artikel 25, stk. 1. Det betyder, at når Udlændingestyrelsen modtager en anmodning fra en anden medlemsstat, om at overtage eller tilbagetage en ansøger vurderer styrelsen anmodningen efter de gældende regler i Dublinforordningen, og hvis det vurderes, at Danmark ikke er ansvarlig efter Dublinforordningens ansvarskriterier eller reglerne om tilbagetagelse, meddeler styrelsen dette til den anmodende medlemsstat efter reglerne i gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 1, og styrelsen lukker herefter sagen.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 48 b præciseres, således at ordlyden af den danske lovtekst harmonerer med ordlyden af Dublinforordningen. Det foreslås således, at ordlyden præciseres, således at det fremgår, at såfremt en anden medlemsstat anmoder Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.

Det bemærkes, at der ikke herved er tilsigtet nogen ændring i den praktiske anvendelse af bestemmelsen.

22. Udvidelse af Udlændingeinformationsportalen til at omfatte afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven

22.1. Gældende ret

22.1.1. Udlændingeinformationsportalen (UIP'en)

Udlændingeinformationsportalen (UIP'en) er en internetportal, der muliggør udveksling af informationer om udlændinge fra en række systemer mellem myndigheder på udlændingeområdet, centeroperatører og arbejdsmarkedsråd m.fl., og er således den portal, som kommunen konsulterer i forbindelse med sagsbehandlingen af konkrete sager om udlændinge.

Udlændingestyrelsen administrerer UIP. UIP er den samlede og strategiske portal for udveksling af information om udlændinge i Danmark og giver i dag adgang til Udlændinge Informations Systemet (UIS), Indkvartering- og Ydelsesberegningssystemet (IBS). UIS udstiller oplysninger fra udlændingemyndighedernes systemer og registre og giver elektronisk adgang til personoplysninger (navn, CPR-nummer, udlændingenummer, personid, adresse, nationalitet mv.), oplysninger om afgørelser (herunder evt. klagedato, indrejseforbud og udrejsefrist mv.), oplysninger om ind- og udrejser samt oplysninger om indgivne ansøgninger. IBS indeholder oplysninger om indkvarterede asylansøgere, deres opholdssted og beregning og udbetaling af ydelser til denne gruppe.

UIP'en indeholder ikke oplysninger om afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

22.1.2. Repatrieringslovens krav om tilbagebetaling af modtagen repatrieringsstøtte i tilfælde af fortrudt repatriering m.v.

Det følger af repatrieringslovens § 9, at der skal ske tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. En udlænding regnes som repatrieret fra den dato, personen er registreret som udrejst i CPR-registret, og de 2 år skal således regnes fra denne dato.

Det samme gør sig gældende, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Det følger videre af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen endvidere skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. For så vidt angår opkrævning af den modtagne hjælp til repatriering, følger det af repatrieringslovens § 9, at § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Kommunalbestyrelsens afgørelse om bevilling af hjælp til repatriering indeholder oplysninger om, hvornår der kan stilles krav om tilbagebetaling.

Det er udlændingens aktuelle bopælskommune efter genindrejse, der skal rejse krav om tilbagebetaling af hjælp efter repatrieringslovens § 9, uagtet at det ikke var samme kommune, der udbetalte repatrieringsstøtten ved udrejsen. Kommunalbestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med et evt. tilbagebetalingskrav skal ske i overensstemmelse med retssikkerhedsloven, forvaltningsloven og databeskyttelsesforordningens bestemmelser om indhentelse og afgivelse af oplysninger mellem kommuner.

Kommunerne har i forbindelse med deres behandling af udlændingesager adgang til opslag i UIP'en. Ved opslag i UIP'en kan kommunalbestyrelsen alene konstatere, hvis en udlænding har anvendt fortrydelsesretten jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2. Af UIP'en vil der fremgå dato for afgørelsen om, at den tidligere opholdstilladelse ikke er bortfaldet, udfald af afgørelsen samt efter hvilken paragraf, der er truffet afgørelse. Det bemærkes, at der dog både kan ske repatriering med eller uden støtte efter repatrieringsloven, f.eks. hvis en udlænding er i besiddelse af egne midler til repatriering, og fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a kan således anvendes, både når der er sket repatriering med støtte efter repatrieringsloven, og når der er sket repatriering uden støtte. UIP'ens oplysning om, at en udlænding har anvendt fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, er således ikke ensbetydende med, at der er ydet hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse på ny og dermed ikke har benyttet sig af fortrydelsesretten, vil det ikke fremgå af UIP'en, at der har været foretaget et repatrieringsforsøg. Kommunerne kan i denne situation derfor ikke via et opslag i UIP'en konstatere, om der er tale om en udlænding, der med økonomisk støtte har forsøgt at repatriere til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Kommunen vil i denne situation kunne rette henvendelse til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen udsøger oplysninger om eventuel støttet repatriering i den konkrete sag.

I de tilfælde, hvor udlændingen tager ophold i den samme bopælskommune, som vedkommende boede i inden udrejsen, vil kommunen herudover selv være i besiddelse af de relevante sagsakter, der viser, om der er tale om en udlænding, der tidligere har repatrieret med støtte efter repatrieringsloven. Det vil dermed være muligt for kommunen via et opslag i UIP'en at få oplyst startdatoen for indgivelsen af den nye ansøgning om opholdstilladelse, og dermed om der er indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for 2 år efter udrejsen, jf. repatrieringslovens § 9. Kommunalbestyrelsen kan derved blive bekendt med, at den skal rejse et tilbagebetalingskrav.

Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse på ny, ved tilbagevenden til Danmark tager ophold i en anden kommune end den tidligere bopælskommune, er den aktuelle bopælskommune imidlertid ikke i besiddelse af de relevante sagsakter, hvoraf det fremgår, at der er foretaget et repatrieringsforsøg med støtte i medfør af repatrieringsloven. I en sådan situation vil det alene være i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen på anden vis, f.eks. ved henvendelse i den konkrete sag til

Udlændingestyrelsen, bliver bekendt med, at udlændingen er repatrieret med støtte i medfør af repatrieringsloven, at der kan rejses et tilbagebetalingskrav.

En central registrering af oplysninger om personer, der er repatrieret med støtte i medfør af repatrieringsloven, findes pt. alene i udlændingemyndighedernes elektroniske sags- og dokumenthåndteringssystem (ESDH), som er et internt sagsbehandlingssystem, som kommunerne ikke har adgang til. Registreringen i ESDH sker på baggrund af kommunal indberetning, jf. repatrieringslovens § 15. Der er tale om indberetning af navn, cpr-nummer, oplysninger om afgørelser om repatriering, herunder om hvornår kommunen har truffet afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7 samt forventet udrejsedato.

Denne indberetning og registrering medfører behandling af personoplysninger, som omfattes af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger m.v. (databeskyttelsesforordningen). Kravet om indberetning i repatrieringslovens § 15 blev i forbindelse med lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) vurderet at være i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningen.

Sammenfattende betyder det, at kommunalbestyrelsen i alle tilfælde, hvor en udlænding vender tilbage til Danmark, enten i medfør af fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, eller med et nyt opholdsgrundlag – og hvor kommunen ikke selv har sagsbehandlet repatrieringssagen – skal være opmærksom på, at den pågældende kan have modtaget hjælp til repatriering, og derfor skal foretage en konkret henvendelse til Udlændingestyrelsen for at få oplysning om, hvorvidt denne person har modtaget hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det bemærkes, at tilbagebetalingskravet i repatrieringslovens § 9 også omfatter danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. UIP'en omfatter ikke oplysninger om danske statsborgere. Det påhviler den kommune, som har ydet repatrieringsstøtte til en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, at påse, at den pågældende under overholdelse af fristerne i repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, har ansøgt om ubetinget løsning fra sit danske statsborgerskab. Hvis det ikke er tilfældet, skal kommunen rejse krav om tilbagebetaling af den modtagne repatrieringsstøtte.

22.2. Ministeriets overvejelser

Udlændingeinformationsportalen (UIP) er kommunernes naturlige indgang til at indhente oplysninger om en udlændings opholdsgrundlag, indkvartering og modtagelse af ydelser, som er

nødvendige for kommunens virksomhed eller påkrævet i en sag, som kommunen skal træffe afgørelse i.

Oplysning om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven er imidlertid ikke en del af UIP, idet udlændingelovens § 44 a ikke indeholder hjemmel til, at oplysninger om afgørelser efter repatrieringsloven indgår i UIP'en.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt, at der etableres hjemmel til, at kommuner kan indhente oplysninger om modtagelse af hjælp til repatriering efter repatrieringsloven ved opslag i UIP'en. Det vil kunne styrke og gøre administrationen af repatrieringslovens bestemmelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering mere effektiv.

22.3. Den foreslåede ordning

Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, jf. repatrieringslovens § 7. Med henblik på at sikre en effektiv adgang for kommunerne til relevante oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om der skal stilles krav om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9, foreslås det, at udlændingelovens § 44 a, stk. 2, 1 pkt., ændres, således at det fremgår, at oplysninger om modtagelse af hjælp til repatriering efter repatrieringsloven fremover også indgår i UIP'en.

Ændringen medfører således, at UIP'en fremover også omfatter oplysninger om personer, der har modtaget hjælp efter repatrieringsloven.

Det betyder, at de myndigheder og private organisationer, herunder kommuner, der i medfør af udlændingelovens § 44 a, stk. 2, 3. pkt., har adgang til UIP'en, får adgang til at indhente oplysninger direkte i UIP'en om afgørelser om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det følger af udlændingelovens § 44 a, stk. 3, at myndigheder og private organisationer, der har adgang til UIP'en, uden udlændingens samtykke kan indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndigheden eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Med ændringsforslaget vil kommunalbestyrelsen således i tilfælde, hvor en udlænding vender tilbage til Danmark efter et ophold i udlandet, have effektiv adgang til at kontrollere, om den pågældende har modtaget hjælp til repatriering, og om der således skal træffes afgørelse om tilbagebetaling af modtaget hjælp efter repatrieringslovens § 9. Det bemærkes dog, at UIP'en ikke indeholder oplysninger om en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget støtte til repatriering og i den forbindelse er løst fra sit danske statsborgerskab. I tilfælde, hvor en tidligere dansk statsborger genindrejser i Danmark, vil kommunen derfor som hidtil skulle foretage en konkret henvendelse til Udlændingestyrelsen for at få oplysning om, hvorvidt denne person har

modtaget hjælp til repatriering efter repatrieringsloven, og om der er belæg for at rejse et krav om tilbagebetaling.

Den foreslåede ændring styrker endvidere udmøntningen af et initiativ fra Aftale om en styrket indsats mod socialt bedrageri af 7. november 2010, der blev indgået som led i finanslovsaftalen for 2011, hvorefter der skal etableres en central registrering af afgørelser om støtte til repatriering efter repatrieringslovens § 7, idet initiativet giver adgang til en effektiv kontrol gennem opslag i UIP'en, frem for, at kommunen i den konkrete sag skal rette henvendelse til Udlændingestyrelsen med henblik på at indhente oplysninger om eventuel repatriering.

23. Justeringer af integrationsloven

23.1. Præcisering af, hvilket program uledsagede mindreårige omfattet af integrationsloven kan tilbydes

23.1.1. Gældende ret

Alle nyankomne flygtninge, familiesammenførte udlændinge til flygtninge og andre familiesammenførte udlændinge, jf. integrationslovens § 2, stk. 2-4, skal have et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, jf. integrationslovens § 16. Der er endvidere mulighed for, at en kommune kan tilbyde et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram til en mindreårig, uledsaget flygtning, jf. integrationslovens § 16, stk. 9.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev der indført nye benævnelser af det tidligere integrationsprogram, som ændrede navn til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet for alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, jf. integrationslovens § 16, stk. 1. For andre familiesammenførte ændrede programmet benævnelse til introduktionsprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 2. Alle, der tidligere modtog et integrationsprogram, vil derfor fremover modtage enten selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram. De nye benævnelser trådte i kraft den 1. juli 2019.

23.1.2. Ministeriets overvejelser

I forbindelse med ændringen af benævnelsen af integrationsprogrammet til henholdsvis selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet blev der ikke foretaget den heraf følgende konsekvensrettelse af integrationslovens § 16, stk. 9, som vedrører det program, som kommunalbestyrelsen kan tilbyde mindreårige, uledsagede flygtninge. Det fremgår således i dag af integrationsloven, at en uledsaget mindreårig flygtning kan tilbydes enten et

selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram, selv om en mindreårig, uledsaget flygtning betragtes som en flygtning i integrationslovens forstand, og derfor alene kan tilbydes et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 1, jf. § 2, stk. 2.

23.1.3. Den foreslåede ordning

Med henblik på at foretage den manglende konsekvensrettelse af ordlyden i integrationslovens § 16, stk. 9, foreslås det, at det i integrationslovens § 16, stk. 9, præciseres, at mindreårige, uledsagede flygtninge kan få tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram. Der er således tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 174 af 27. februar 2019.

23.2. Præcisering af færre og enkle proceskrav til selvforsørgede, der er omfattet af reglerne om program og kontrakt efter integrationsloven

23.2.1. Gældende ret

Integrationsloven indeholder i § 20 bestemmelser om opfølgning på den kontrakt, som indgås mellem en udlænding og kommunen. Kontrakten udarbejdes i medfør af integrationslovens § 19 og indeholder bl.a. en beskrivelse af det selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram, som udlændingen modtager i medfør af integrationslovens § 16. Det følger af integrationslovens § 20, stk. 1, 1. pkt., at kommunen har pligt til at følge op på en udlændings kontrakt, indtil udlændingen har opfyldt de mål, som er fastsat eller aftalt i kontrakten. Det fremgår endvidere af § 20, stk. 1, 4. pkt., at for udlændinge omfattet af § 16, stk. 3, skal opfølgning alene ske efter behov.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev de nye benævnelser af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet og introduktionsprogram (det tidligere integrationsprogram) indført. Det betød, at der samtidig blev indsat nye stykker i integrationslovens § 16. Som en konsekvens heraf blev bestemmelsen i § 16, stk. 3, der vedrører indholdet af programmet for gruppen af selvforsørgede, til stk. 4. Disse ændringer trådte i kraft den 1. juli 2019.

Ved lov nr. 551 af 7. maj 2019 om ændring af lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v., lov om aktiv socialpolitik, lov om sygedagpenge, integrationsloven og forskellige andre love (Konsekvenser af aftale om en forenklet beskæftigelsesindsats m.v.) blev det præciseret i integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., at opfølgning på kontrakten for gruppen af selvforsørgede alene skulle ske efter behov. I den forbindelse blev der i bestemmelsen ikke foretaget den nødvendige konsekvensrettelse af henvisningen til programmet for de selvforsørgede i integrationslovens § 16 som følge af lov nr. 174 af 27. februar 2019, og der henvises derfor i

integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., som affattet ved § 26, nr. 6 i lov nr. 551 af 7. maj 2019, til § 16, stk. 3, frem for til stk. 4. Ændringerne trådte i kraft den 1. januar 2020.

23.2.2. Ministeriets overvejelser

Bestemmelsen i integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., om præcisering af færre og enkle proceskrav til selvforsørgede, som affattet ved lov nr. 551 af 7. maj 2019, der trådte i kraft den 1. januar 2020, henviser til integrationslovens § 16, stk. 3, frem for til den rette bestemmelse i § 16, stk. 4.

23.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås på den baggrund, at integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., præciseres, således at der henvises til integrationslovens § 16, stk. 4, vedrørende selvforsørgede udlændinge, som ikke er berettiget til at modtage selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Det betyder, at kommunalbestyrelsen for denne målgruppe alene skal foretage opfølgning på kontrakten, når der er behov. Der er således alene tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 174 af 27. februar 2019.

23.3. Præcisering af personkredsen, der efter ansøgning kan modtage danskbonus efter integrationsloven

23.3.1. Gældende ret

Efter § 22, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik kan personer, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejse eller overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp efter lovens §§ 22-25, efter ansøgning få ret til danskbonus i op til 6 sammenhængende måneder. Udbetaling af danskbonus forudsætter således, at ansøgeren opfylder betingelserne for at modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Ved lov nr. 320 af 25. april 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik, integrationsloven, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og ligningsloven, blev der i integrationslovens § 22 indført en danskbonus til flygtninge og familiesammenførte, der er omfattet af integrationsprogrammet (nu selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet), men som ikke modtager integrationsydelse (nu selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse). Hensynet var at sikre et direkte økonomisk incitament til at lære dansk for selvforsørgende flygtninge og familiesammenførte, der ikke modtager integrationsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, og dermed ikke har ret til danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik.

Ved affattelsen af integrationslovens § 22, stk. 1, var det således udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge, jf. den daværende § 2, stk. 2, i integrationsloven, og familiesammenførte, jf. den daværende § 2, stk. 3, i integrationsloven, der havde adgang til at ansøge om danskbonus efter integrationsloven.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev integrationslovens personkreds efter § 2 opdelt i nye kategorier, hvorefter ”familiesammenførte udlændinge” i integrationslovens § 2, stk. 3, blev udskilt i to nye hovedgrupper, således at ”familiesammenførte til flygtninge” blev en selvstændig gruppe i lovens § 2, stk. 3, og ”andre familiesammenførte udlændinge”, herunder familiesammenførte udlændinge til fastboende danske statsborgere og fastboende udlændinge, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år, blev omfattet af en ny bestemmelse i integrationslovens § 2, stk. 4. Ændringen af personkredsen i integrationslovens § 2 trådte i kraft den 1. marts 2019.

23.3.2. Ministeriets overvejelser

I forbindelse med ovennævnte lov nr. 174 af 27. februar 2019 blev der ikke foretaget de nødvendige konsekvensændringer af henvisningerne til personkredsen i integrationslovens § 22, stk. 1, til den nye inddeling af persongrupperne i lovens § 2.

Den manglende konsekvensrettelse af § 22 betyder, at der efter bestemmelsens ordlyd fortsat alene henvises til integrationslovens § 2, stk. 2 og 3, som efter lovændringen nu alene udgør persongrupperne ”flygtninge” og ”familiesammenførte til flygtninge”.

Det betyder endvidere, at ”andre familiesammenførte udlændinge”, jf. integrationslovens § 2, stk. 4, der frem til den 1. marts 2019 var omfattet af integrationslovens § 2, stk. 3, med den nyaffattede personkreds i lovens § 2 ikke længere omfattet af § 22, og dermed ikke er omfattet af den persongruppe, der efter ordlyden i § 22 har adgang til ansøgning om danskbonus efter integrationsloven.

Der har med ændringerne i medfør af lov nr. 174 af 27. februar 2019 ikke været tilsigtet en ændring af den persongruppe, der kan ansøge om danskbonus efter integrationslovens § 22, stk. 1. Udlændinge- og Integrationsministeriet har på denne baggrund ved orienteringsbrev af 9. oktober 2019 gjort opmærksom på, at hele persongruppen, der var omfattet af den tidligere affattelse af integrationslovens § 2, stk. 2 og stk. 3, og som nu er omfattet af den gældende integrationslovs § 2, stk. 2-4, herunder persongruppen ”andre familiesammenførte udlændinge”, uændret kan ansøge om danskbonus efter integrationslovens § 22, stk. 1, som før lovændringen af 1. marts 2019.

Udlændinge- og Integrationsministeriet oplyste endvidere i orienteringsbrevet, at ministeriet ville drage omsorg for ved førstkommende lejlighed at konsekvensrette ordlyden af integrationslovens § 22, stk. 2, med henblik på at bringe den i overensstemmelse med den opdeling af persongrupperne i integrationslovens § 2, der er indført med lov nr. 174 af 21. februar 2019.

23.3.3. *Den foreslåede ordning*

Det foreslås, at det i integrationslovens § 22, stk. 1, præciseres, at den personkreds, der kan ansøge om danskbonus, således udgøres af selvforsørgende flygtninge, jf. integrationslovens § 2, stk. 2, familiesammenførte til flygtninge, jf. integrationslovens § 2, stk. 3, og andre familiesammenførte, jf. integrationslovens § 2, stk. 4, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Der er således alene tale om en konsekvensrettelse af integrationslovens § 22 i lyset af den opdeling af persongrupperne integrationslovens § 2, der er indført med lov nr. 174 af 27. februar 2019.

Forslaget indebærer ikke ændringer i retstilstanden i forhold til den omfattede persongruppe.

23.4. Præcisering af adgangen til at modtage resultattilskud for udlændinge i tilfælde, hvor en udlænding består prøve i dansk

23.4.1. *Gældende ret*

Integrationslovens § 45, stk. 9, indeholder de nærmere regler for, i hvilke tilfælde staten yder resultattilskud til kommunen for udlændinge, der har fået udarbejdet en kontrakt efter integrationslovens § 19. Af bestemmelsens nr. 4. fremgår det, at staten yder et resultattilskud på 32.000 kr. for hver udlænding omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram, der har fået udarbejdet en kontrakt efter integrationslovens § 19, hvis en udlænding efter introduktionsperiodens udløb, jf. integrationslovens § 16, stk. 8, er tilbudt forlængelse af undervisningsperioden, jf. § 2, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og a) indstiller sig til prøve i dansk inden uddannelses tilbuddets ophør, dog senest 1 år efter introduktionsperiodens udløb, jf. integrationslovens § 16, stk. 8, og b) senest ved første prøvetermin herefter består prøve i dansk på det niveau, der i samarbejde med udbyderen af danskuddannelse er fastsat som mål i kontrakten, jf. integrationslovens § 19.

I forbindelse med lov nr. 705 af 8. juni 2017 om ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. og forskellige andre love (Mere virksomhedsrettet danskuddannelse til voksne udlændinge, krav om mellemkommunal aftale ved midlertidig boligplacering af flygtninge i en anden kommune m.v.), blev målgruppen for danskuddannelse, jf. §§ 2 og 2 a i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., delt op i henholdsvis integrationskursister (I-kursister), det vil sige kursister omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram i medfør af integrationslovens § 16, stk. 1, eller et introduktionsprogram i medfør af integrationslovens § 16, stk. 2, og selvforsørgende kursister (S-kursister), det vil sige kursister omfattet af et introduktionsforløb, jf. integrationslovens § 24 c, stk. 1, og der blev videre indført en differentieret adgang til forlængelse af danskuddannelsesperioden for de to kursistgrupper. § 2, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. blev ophævet i forbindelse med lovændringen. Hjemmelen til at forlænge adgangen til danskuddannelse for kursister omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram er herefter § 2 e, stk. 3, i lov

om danskuddannelse til voksne udlændinge, hvorefter kommunalbestyrelsen tilbyder I-kursister, som på grund af sygdom, barsel mv., i en periode ikke har haft mulighed for at benytte sig af tilbuddet om danskuddannelse, undervisning i en periode svarende til det tidsrum, hvor de har været afskåret fra at benytte sig af tilbuddet. Tilsvarende tilbyder kommunalbestyrelsen danskuddannelse til udlændinge, der er eller har været i ustøttet beskæftigelse på mindst 30 timer om ugen, hvis udlændingens beskæftigelse og forhold i øvrigt har indebåret, at udlændingen i en periode ikke har haft mulighed for at benytte sig af tilbuddet om danskuddannelse, jf. § 2 e, stk. 3, 2. pkt.. Ændringen trådte i kraft den 1. juli 2017.

I forbindelse med lov nr. 705 af 8. juni 2017 om ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. og forskellige andre love (Mere virksomhedsrettet danskuddannelse til voksne udlændinge, krav om mellemkommunal aftale ved midlertidig boligplacering af flygtninge i en anden kommune m.v.) blev der ikke foretaget den nødvendige konsekvensændring af henvisningen i integrationslovens § 45, stk. 9, nr. 4, som vedrører resultattilskud for udlændinge omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram, der efter at have fået forlænget deres adgang til danskuddannelse har bestået en prøve i dansk, til § 2, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

23.4.2. Ministeriets overvejelser

Den manglende konsekvensrettelse af integrationslovens § 45, stk. 9, nr. 4, i forbindelse med lov nr. 705 af 8. juni 2017 betyder, at der i integrationslovens § 45, stk. 9, nr. 4, henvises til en bestemmelse i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., som blev ophævet ved denne lov.

23.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at integrationslovens § 45, stk. 9, nr. 4, konsekvensændres således, at bestemmelsen henviser til § 2 e, stk. 3, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., hvorefter kommunalbestyrelsen tilbyder I-kursister, som på grund af sygdom, barsel mv., i en periode ikke har haft mulighed for at benytte sig af tilbuddet om danskuddannelse, danskundervisning i en periode svarende til det tidsrum, hvor de har været afskåret fra at benytte sig af tilbuddet, jf. § 2 e, stk. 3, 1. pkt. i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Tilsvarende tilbyder kommunalbestyrelsen danskuddannelse til udlændinge, der er eller har været i ustøttet beskæftigelse på mindst 30 timer om ugen, hvis udlændingens beskæftigelse og forhold i øvrigt har indebåret, at udlændingen i en periode ikke har haft mulighed for at benytte sig af tilbuddet om danskuddannelse, jf. § 2 e, stk. 3, 2. pkt., i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Der er således alene tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 705 af 08. juni 2017.

23.5. Justering af reglerne om fordeling af flygtninge til kommunerne i forbindelse med ændring af landstallet

23.5.1. *Gældende ret*

Til brug for indgåelse af aftalerne om fordelingen af flygtninge udmelder Udlændingestyrelsen hvert år senest den 1. maj et landstal, der er styrelsens skøn over det antal flygtninge, der skal boligplaceres i kommunerne i det kommende år, jf. integrationslovens § 6. Udlændingestyrelsen fastsætter samtidig det antal flygtninge, som påregnes boligplaceret inden for de enkelte regioner i det kommende år, jf. lovens § 7, stk. 1. Herefter skal kommunalbestyrelserne inden for en region søge at indgå aftaler om kommunekvoterne (aftalte kommunekvoter), jf. lovens § 8, stk. 1. Hvis en aftale om kommunekvoter ikke indgås inden den 10. september, fastsættes kvoterne af Udlændingestyrelsen inden den 30. september (fastsatte kommunekvoter), jf. § 8, stk. 3.

Fordelingen af landstallet på regionskvoter og kommunekvoter er baseret på en matematisk beregning af fordelingen af flygtninge i Danmark set i forhold til befolkningssammensætningen. Andelen af flygtninge og indvandrere med ikke-vestlig oprindelse, som allerede bor i de enkelte kommuner, indgår i beregningen. Når andelen af landstallet er udregnet pr. kommune, bliver der herefter korrigeret for antallet af familiesammenførte til flygtninge, der i kalenderåret forud for udmeldelse af landstallet, er førstegangsendrejst her i landet og bosat i kommunen. Om opgørelsesmetoden henvises til § 8 i bekendtgørelse om boligplacering af flygtninge, jf. bekendtgørelse nr. 912 af 30. august 2019.

Er den beregnede kommunekvote for den enkelte kommune negativ, fastsættes kommunekvoten for den pågældende kommune til 0 (de såkaldte 0-kommuner). Det betyder, at de pågældende kommuner ikke får tildelt nyankomne flygtninge efter de fastsatte kommunekvoter. De pågældende kommuner vil således alene modtage nye flygtninge, såfremt kommunerne har indgået aftale om en kvote efter reglerne om aftalte kommunekvoter, eller der i et konkret tilfælde foreligger særlige grunde, f.eks. nærtstående familiemæssig tilknytning.

Udlændingestyrelsen skal ændre et fastsat landstal på 8.000 eller derunder, hvis antallet af flygtninge, der skal boligplaceres i det pågældende år, skønnes at ville ændre sig med mere end 40 pct., jf. integrationslovens § 6, 2. pkt. Udlændingestyrelsen skal ændre et fastsat landstal på over 8.000, hvis antallet af flygtninge, der skal boligplaceres i det pågældende år, skønnes at ville ændre sig med mere end 25 pct., jf. integrationslovens § 6, 3. pkt.

Udlændingestyrelsen skal samtidig med udmeldelsen af et ændret landstal fastsætte nye regions- og kommunekvoter. Det følger af integrationslovens § 8, stk. 2, at ændres de fastsatte regionskvoter, fastsætter Udlændingestyrelsen for hver kommune i regionen det antal flygtninge, som påregnes boligplaceret inden for de enkelte kommuner i det indeværende eller kommende kalenderår. Ændringerne foretages ved en forholdsmæssig reduktion eller forøgelse af de til enhver tid fastsatte kommunekvoter i forhold til det ændrede landstal.

Bestemmelsen i § 8, stk. 2, blev indsat ved lov nr. 1690 af 26. december 2017 om ændring af integrationsloven og lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. om forenkling og justering af reglerne om fordeling og boligplacering af flygtninge og præcisering af personkreds for danskuddannelse m.v. Med loven blev der blandt andet indført en række justeringer af reglerne om fordeling af flygtninge med henblik på at smidiggøre og simplificere kvotefordelingsordningen med virkning fra 1. januar 2018. Kommunernes tidligere adgang til på ny at forhandle om de ændrede kommunekvoter ved en ændring af landstallet i indeværende eller det kommende år blev afskaffet, og det blev indført, at kommunekvoterne skulle reduceres eller forøges forholdsmæssigt uden genberegning via den matematiske beregningsmodel.

Da der ikke sker en genberegning af kommunekvoten, vil 0-kommuner efter de gældende regler rent matematisk forblive 0-kommuner ved en forholdsmæssig beregning. Ændres landstallet, ændrer Udlændingestyrelsen samtidig regionskvoterne og fastsætter for hver kommune i regionen det antal flygtninge, som påregnes boligplaceret inden for de enkelte kommuner i det pågældende eller kommende kalenderår.

23.5.2. Ministeriets overvejelser

Den forholdsmæssige forøgelse eller reduktion uden genberegning medfører, at de udmeldte kommunekvoter ved ændringer i landstallet skaleres proportionalt ved en forholdsmæssig beregning. Det betyder bl.a., at 0-kommuner fortsat ikke skal modtage nye flygtninge i det pågældende år i tilfælde af en forholdsmæssig forhøjelse. En eventuel ekstraordinær stigning i antallet af flygtninge i løbet af et år vil således alene ske til de kommuner, der i forvejen modtager flygtninge. Der er aktuelt 23 ”0-kommuner” i medfør af de kommunekvoter for 2020, der blev udmeldt af Udlændingestyrelsen i september 2019. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer ikke, at det er hensigtsmæssigt, at 0-kommunerne ikke kan omfattes af et ændret landstal af rent matematiske grunde, herunder særlig af hensyn til den bredest mulige fordeling af nyankomne flygtninge.

23.5.3. Den foreslåede ordning

Med henblik på at sikre en så ligelig fordeling af nyankomne flygtninge som muligt ved en ekstraordinær stigning i antallet af flygtninge i et givet år, som fører til et ændret landstal, foreslår Udlændinge- og Integrationsministeriet, at den matematiske bestemmelse om, at ændringerne af kommunekvoterne foretages ved en forholdsmæssig reduktion eller forøgelse af de til enhver tid fastsatte kommunekvoter, ophæves.

Som følge heraf vil bekendtgørelsen om boligplacering af flygtninge samtidig blive justeret, således at der indsættes bestemmelser om, at der – ved et forhøjet landstal som følge af stigninger i flygningetallet – sker en genberegning af kommunekvoterne. Ved en reduktion af landstallet vil der fortsat ske en forholdsmæssig reduktion af de til enhver tid fastsatte kommunekvoter. Den

forholdsmæssige reduktion berører således ikke en ligelig fordeling og er en fastholdelse af den gældende, enkle og forudsigelige fordeling i tilfælde af et ændret landstal i form af en reduktion.

Reglerne i bekendtgørelsen vil endvidere blive justeret, således at der ved genberegningen i tilfælde af et forhøjet landstal anvendes det samme datagrundlag for opgørelsen af befolkningssammensætningen i den enkelte kommune, som Udlændingestyrelsen anvendte ved første udmelding af landstallet (tidspunkt for, hvornår data er opgjort). En genberegning på baggrund af de tidligere anvendte datagrundlag skal medvirke til, at visiteringen af flygtninge så vidt muligt tager hensyn til befolkningsgrundlaget i den enkelte kommune, der ligger til grund for, hvor mange flygtninge, den enkelte kommune skal modtage. Det vil samtidig betyde, at reglerne er transparente og i videst mulig grad forudsigelige af hensyn til kommunernes planlægning også i tilfælde af et ændret landstal.

Med den foreslåede justering afskaffes den faste regulering i integrationsloven om forholdsmæssig fordeling ved en ændring af landstallet. Samtidig bestemmes i bekendtgørelsen, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med et eventuelt forhøjet landstal kan foretage en genberegning i stedet for en forholdsmæssig forhøjelse. Det vil betyde, at kommuner, der har en 0-kvotestørrelse, også vil kunne modtage nye flygtninge ved en forhøjelse af landstallet, hvis det følger af genberegningen af kvoterne, jf. ovenfor. Herved sikres en så ligelig fordeling mellem kommunerne som mulig.

Udlændingestyrelsen vil fortsat skulle fastsætte de nye kommunekvoter samtidig med udmeldelsen af et ændret landstal og de nye regionskvoter.

24. Opbevaring af oplysninger om kursisters deltagelse i danskundervisning

24.1. Gældende ret

Lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., indeholder i § 5, stk. 3, en bemyndigelsesregel, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udlændinges fravær fra undervisningen, herunder om registrering af deltagelse i undervisningen og om udelukkelse fra uddannelsen på grund af manglende aktiv deltagelse eller af andre grunde.

Bestemmelsen er senest udmøntet i § 19 i bekendtgørelse nr. 1766 af 27. december 2018 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Det fremgår af bekendtgørelsens § 19, stk. 1, at udbyderen registrerer tilstedeværelsen i undervisningen for kursister, der deltager i danskuddannelse, i forhold til de gennemførte, skemalagte, lærerstøttede undervisningsaktiviteter, herunder skemalagte, lærerstøttede undervisningsaktiviteter i studieværksteder, it-lokaler, sproglaboratorier, på ekskursioner mv., jf. den vejledning til indberetning af aktivitetsdata vedrørende danskundervisning til voksne udlændinge m.fl., der er udarbejdet af Udlændinge- og Integrationsministeriet (Vejledning af 2. august 2017 til indberetning af aktivitetsdata til danskundervisningsdatabasen).

Af § 19, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1766 af 27. december 2018 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. fremgår, at registreringen af kursister, jf. stk. 1, foretages løbende af udbyderen og indberettes til den henvisende myndighed én gang om måneden. Kursisten skal have mulighed for at kontrollere registreringen.

Der er ikke i danskuddannelsesloven fastsat bestemmelser om, at registreringer om deltagelse i danskuddannelse skal opbevares.

De oplysninger, der i dag registreres hos udbyderen om kursister på danskuddannelserne, omfatter stamoplysninger om kursisterne, henvisningsoplysninger, moduloplysninger, undervisningsoplysninger og prøveoplysninger for de enkelte kursister. Sprogcentre indberetter oplysninger om kursistaktivitet kvartalsvis bagudrettet til Danskuddannelsesdatabasen (herefter databasen).

Databasen ejes og administreres af Udlændinge- og Integrationsministeriet. Databasen indeholder registreringer om kursisters deltagelse tilbage til 2004. Sagsbehandlere fra kommuner og sprogcentre har adgang til udvalgte variabler fra databasen via login og adgangskode administreret af Udlændinge- og Integrationsministeriet. Oplysningerne anvendes til statistiske og analytiske formål samt administrative formål i kommunerne og sprogcentre, samt med virkning fra 1. januar 2019 til brug for ansøgninger om dansk indfødsret, jf. afsnit 24.3.

24.2. Ministeriets overvejelser

Med lov nr. 1735 af 27. december 2018 om ændring af lov om dansk indfødsret og lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. (Henlæggelse til kommunalbestyrelserne af grundlovsцерemonier, forhøjelse af gebyr for ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation og fastsættelse af nærmere regler om udlændinges fravær i undervisning i dansk m.v.) blev danskuddannelseslovens § 5, stk. 3, ændret således, at udlændinge- og integrationsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om registrering blev udvidet fra alene at omfatte kursister, der modtog ydelser efter lov om en aktiv socialpolitik eller lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., til at omfatte alle kursister. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 2019.

Formålet med ændringen var at sikre, at udlændinge i forbindelse med ansøgninger om dansk indfødsret kan indhente oplysninger om deres deltagelse i danskuddannelse og dermed kan fremlægge dokumentation for, at de har forsøgt at lære dansk. Dette er relevant for personer, der ikke kan fremlægge dokumentation for bestået prøve i Dansk 2 og 3, jf. betingelserne for at opnå dansk indfødsret, § 24 i cirkulæreskrivelse af 14. september 2018 om naturalisation.

Ændringen udsprang af indfødsretsaftale af 29. juni 2018 mellem den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, som indeholder skærpede krav til godtgørelse af, at de pågældende personer, der ikke har bestået en prøve i dansk, har forsøgt at lære dansk.

Spørgsmålet om opbevaring af registreringer blev omtalt i forarbejderne til lov nr. 1735 af 27. december 2018, men det daværende lovforslag indeholdt ikke forslag om at udvide bemyndigelsesreglen i danskuddannelseslovens § 5, stk. 3, til også at omfatte adgang til at fastsætte regler om opbevaring af registreringer.

24.3. Den foreslåede ordning

Med nærværende lovforslag foreslås det, at den i danskuddannelseslovens § 5, stk. 3, 2. pkt., fastsatte bemyndigelse udvides til også at omfatte adgang for udlændinge- og integrationsministeren til at fastsætte regler om opbevaring af registreringer af deltagelse i danskuddannelse.

Det er hensigten at anvende bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at registreringer af kursisters deltagelse i danskundervisning skal opbevares i 30 år. Bemyndigelsen vil blive udmøntet i bekendtgørelse om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Registreringerne vil blive opbevaret i danskuddannelsesdatabase, som ejes og administreres af Udlændinge og Integrationsministeriet, og som sagsbehandlere fra sprogskoler og kommuner har adgang til.

Det følger af artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (herefter: databeskyttelsesforordningen), at personoplysninger ikke må opbevares på en sådan måde, at det giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil de pågældende oplysninger behandles.

Som udgangspunkt kan en udlænding ansøge om dansk statsborgerskab efter 9 års uafbrudt ophold i landet. I praksis kan der dog gå mange år, før en udlænding søger om statsborgerskab. I lyset heraf er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det er nødvendigt for at kunne opfylde formålet om at kunne indhente dokumentation om deltagelse i danskuddannelse til brug for ansøgning om dansk indfødsret, at oplysninger om deltageraktivitet på danskuddannelsesområdet opbevares i op til 30 år. Dette er endvidere i overensstemmelse med Børne- og Undervisningsministeriets krav til opbevaring af prøveresultater, jf. bekendtgørelse nr. 343 af 8. april 2016 om prøver og eksamen i de almene og studieforbereende ungdoms- og voksenuddannelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer på den baggrund, at opbevaringen af registreringer er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens art. 5, stk. 1, litra e.

25. Ændring af planloven

25.1. Gældende ret

25.1.1. *Tidsbegrænsning af dispensationer og tilladelser efter planlovens § 5 u*

Ved lov nr. 539 af 29. april 2015 om ændring af planloven (Midlertidige opholdssteder til flygtninge) blev § 5 u om midlertidige opholdssteder til flygtninge indsat i planloven. Planlovens § 5 u, stk. 4 og 5, er efterfølgende nyaffattet ved lov nr. 1705 af 21. december 2015 om ændring af integrationsloven og lov om planlægning (Midlertidig indkvartering af flygtninge).

Planlovens § 5 u har til formål at give kommunerne mulighed for hurtigt at kunne afhjælpe et akut behov for midlertidig indkvartering af flygtninge. Bestemmelsen giver kommunerne mulighed for på visse betingelser at fravige planlovens almindelige regler om tilvejebringelse af lokalplaner, landzonetilladelse og dispensationer fra lokalplaner mv. ved bygge- eller anlægsarbejder eller ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge. Reglerne giver desuden mulighed for at etablere sådanne midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge på arealer, hvor vejledende grænseværdier for støj ikke er overholdt.

Planlovens § 5 u giver en særlig hjemmel, der gælder ved siden af planlovens almindelige regler. En kommune har derfor valgfrihed til i det enkelte tilfælde at vurdere, om de særlige regler i § 5 u om midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge skal bringes i anvendelse, eller om planlovens almindelige tilvejebringelses- og procedureregler skal følges. Kommunerne gives herved størst mulig fleksibilitet i forhold til at imødekomme de behov og ønsker, der måtte være i den pågældende kommune.

Planlovens § 5 u blev oprindeligt vedtaget som en midlertidig ordning, idet det fremgik, at ministeren skulle fremsætte forslag om revision af loven i folketingsåret 2017-18, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 539 af 29. april 2015 om ændring af planloven. Denne revisionsbestemmelse er senere ophævet med henvisning til, at kommunernes mulighed for hurtigt at kunne afhjælpe et akut opstået behov for midlertidige opholdssteder til flygtninge bør opretholdes, jf. § 2 i lov nr. 740 af 8. juni 2018 om ændring af lov om ændring af udlændingeloven, lov om ændring af lov om planlægning og udlændingeloven (Ophævelse af revisionsbestemmelser, forlængelse af udløbsbestemmelse og frist for domstolsprøvelse af frihedsberøvelse i en suspensionsperiode m.v.).

Efter planlovens § 5 u, stk. 1, kan kommunalbestyrelsen for arealer i byzone og landzone meddele dispensation fra bestemmelser i en lokalplan eller en plan mv., der er opretholdt efter planlovens § 68, stk. 2, til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge. Anvendelsen af stk. 1 har endvidere den virkning, at planlovens § 13, stk. 2, om lokalplanpligt og planlovens § 35, stk. 1, om landzonetilladelse ikke finder anvendelse. Bestemmelsen muliggør således i byzone og

landzone en fravigelse af planlovens almindelige regler om dispensation fra lokalplaner mv. og i den forbindelse tillige regler om lokalplanligt og krav om landzonetilladelse.

Efter § 5 u, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen for arealer i byzone, hvor der ikke er en lokalplan eller en plan mv. opretholdt efter planlovens § 68, stk. 2, uden tilvejebringelse af en lokalplan efter planlovens § 13, stk. 2, meddele tilladelse til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankommne flygtninge. Bestemmelsen muliggør således en fravigelse af planlovens almindelige regler om lokalplanligt i byzone, hvor der ikke er en lokalplan mv.

Efter § 5 u, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen for arealer i landzone, der ifølge kommuneplanens rammer pr. 1. januar 2015 kan overføres til byzone, eller som ligger i en landsby, uden tilvejebringelse af en lokalplan efter § 13, stk. 2, meddele tilladelse til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- og anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankommne flygtninge. Anvendelsen af bestemmelsen har endvidere den virkning, at planlovens § 35, stk. 1, om landzonetilladelse ikke finder anvendelse. Bestemmelsen muliggør således i de nærmere bestemte landzonearealer en fravigelse af planlovens almindelige regler om lokalplanligt og krav om landzonetilladelse.

Efter planlovens § 5 u, stk. 4, kan kommunalbestyrelsen ved etablering af midlertidige opholdssteder til flygtninge efter stk. 1-3 stille vilkår om etablering af afskærmningsforanstaltninger. Bestemmelsen giver kommunalbestyrelserne mulighed for at etablere midlertidige opholdssteder til flygtninge på støjbelastede arealer og for at fravige de almindelige hensyn, der ligger bag reglerne i planlovens § 15 a, stk. 1, om udlægning af støjbelastede arealer til støjfølsom anvendelse.

Efter planlovens § 5 u, stk. 5, kan erhvervsministeren i særlige tilfælde, efter ansøgning fra kommunalbestyrelsen, meddele kommunalbestyrelsen tilladelse til fritagelse for regler eller beslutninger om landsplandirektiver, jf. planlovens §§ 3 og 5 j. Bestemmelsen finder anvendelse på forhold, hvor kommunalbestyrelsen kan meddele dispensation efter stk. 1 eller tilladelse efter stk. 1-3. Bestemmelsen gør det muligt i særlige tilfælde at tillade byggeri- eller anlægsarbejder i strid med landsplandirektiv eller offentliggjort forslag til landsplandirektiv.

Efter planlovens § 5 u, stk. 6, kan kommunalbestyrelsen først meddele dispensation efter stk. 1 eller tilladelse efter stk. 1-3, når der er forløbet to uger, efter at kommunalbestyrelsen har givet skriftlig orientering om ansøgningen efter reglerne i planlovens § 20. Kommunalbestyrelsen skal således give forudgående skriftlig orientering om ansøgningen til en nærmere angivet kreds af navnlig naboer, ejere og brugere i området samt foreninger med lokalt tilhørsforhold og klageberettigede landsdækkende foreninger, der skriftligt har bedt om orientering om ansøgninger. Orienteringen skal indeholde oplysning om, at bemærkninger kan fremsendes til kommunalbestyrelsen inden to uger.

Efter planlovens § 5 u, stk. 7, skal dispensationer efter stk. 1 og tilladelser efter stk. 1-3 tidsbegrænses og kan højst gives med en varighed på fem år fra meddelelsen. Det fremgår af lovbemærkningerne, at i det omfang der skal etableres permanente boliger eller permanente opholdssteder til midlertidig indkvartering, forudsættes kommunalbestyrelsen at tilvejebringe den nødvendige planlægning efter planlovens almindelige regler herom, herunder gennem inddragelse af kommunens borgere herom, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 165 som fremsat den 18. marts 2015, side 14.

Efter planlovens § 5 u, stk. 8, skal dispensationer efter stk. 1 og tilladelse efter stk. 1 -3 offentliggøres. Offentliggørelse kan ske udelukkende digitalt. Kommunalbestyrelsen skal desuden give underretning om afgørelsen til dem, der rettidigt har fremsat bemærkninger efter at være blevet orienteret efter stk. 6.

25.1.2. Tilpasning af henvisninger til regler i integrationsloven

Planlovens § 5 u skal ses i sammenhæng med integrationslovgivningen, der fastlægger kommunernes pligt til anvisning af midlertidige opholdssteder til flygtninge. I forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse til en flygtning træffer Udlændingestyrelsen samtidig afgørelse om, hvilken kommune der har ansvaret for at anvise den pågældende flygtning et midlertidigt opholdssted.

I planlovens § 5 u, stk. 1-3, henvises til en tidligere gældende bestemmelse i integrationslovens § 12, stk. 6, om at kommunen skulle anvise flygtningen et midlertidigt opholdssted, indtil det var muligt at anvise en permanent bolig.

Det fremgår af lovbemærkningerne til planlovens § 5 u, at der ikke i integrationsloven er fastsat krav til standarden eller karakteren af det midlertidige opholdssted. Indkvarteringen skal dog være lovlig, og opholdsstedet skal være godkendt til beboelse, herunder i forhold til sikkerhed, brandforskrifter m.v. Der kan være tale om opholdssteder, der oprettes særligt med henblik på at kunne fungere som midlertidigt opholdssted, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 165 som fremsat den 18. marts 2015, side 3f.

Reglerne i integrationslovens § 12 om anvisning af midlertidige opholdssteder er efterfølgende ændret ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for ansøgere m.v.).

Bestemmelsen i integrationslovens § 12, stk. 6, som der henvises til i planlovens § 5 u, er ophævet, og kommunalbestyrelsens pligt til at anvise midlertidige opholdssteder er i dag reguleret i integrationslovens § 12, stk. 1. Kommunen har herefter alene en pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted og er ikke længere forpligtet til at anvise en flygtning en permanent bolig efter

integrationslovens regler. Der skal anvises et midlertidigt opholdssted, indtil flygtningen selv finder en bolig eller kommunen anviser en bolig. Det gælder også de flygtninge, hvis introduktionsperiode er ophørt og som fortsat er boligsøgende. Det fremgår af lovbemærkningerne til integrationslovens § 12, stk. 1, at der er tale om en videreførelse af de gældende regler om, hvad der forstås ved midlertidigt opholdssted, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 140 som fremsat den 15. januar 2019, side 108.

25.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

25.2.1. *Tidsbegrænsning af dispensationer og tilladelser efter planlovens § 5 u*

Flere kommuner har rettet henvendelse til erhvervsministeren, udlændinge- og integrationsministeren og boligministeren med ønsker om at kunne forlænge varigheden af nogle af de midlertidige opholdssteder til flygtninge, der er etableret på grundlag af reglerne i § 5 u. Kommunerne peger bl.a. på, at det efter omstændighederne kan være forbundet med store omkostninger at sikre de nødvendige opholdssteder eller boliger til flygtninge efter udløbet af de 5 år. KL har i den sammenhæng også oplyst, at det kan medføre væsentlige kommunale udgifter, hvis der skal etableres nye midlertidige opholdssteder til flygtningene.

Det vurderes bl.a. på den baggrund, at kommunerne skal gives mere fleksible rammer for fortsat at kunne sikre midlertidige opholdssteder til flygtninge. Det foreslås således, at kommunalbestyrelsen gives mulighed for at forlænge varigheden af dispensationer og tilladelser til midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. planlovens § 5 u, med op til 2 år.

De foreslåede regler vil give mulighed for, at midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge kan have en samlet varighed på maksimalt 7 år på grundlag af reglerne i § 5 u. I det omfang der skal etableres permanente boliger eller permanente opholdssteder til midlertidig indkvartering, forudsættes kommunalbestyrelsen at tilvejebringe den nødvendige planlægning efter planlovens almindelige herom.

Muligheden for at forlænge varigheden af dispensationer eller tilladelser efter § 5 u forventes f.eks. at kunne være relevant i tilfælde, hvor kommunen har brug for mere tid til at etablere og tilvejebringe grundlag for andre opholdssteder efter planlovens almindelige regler, eller hvor der ikke forventes at være det samme behov for opholdssteder i kommunen efter et par år. Det forudsættes, at der vil være tale om at forlænge varigheden af fungerende opholdssteder, som efter kommunalbestyrelsens samlede vurdering af relevante planlægningsmæssige hensyn bør opretholdes i en yderligere tidsbegrænset periode, jf. også forslagets §, stk. 2.

Kommunalbestyrelsen vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper forud for en afgørelse om at forlænge varigheden efter de foreslåede regler skulle oplyse den enkelte sag og inddrage og afveje relevante planlægningsmæssige hensyn. I vurderingen vil f.eks. kunne indgå de hidtidige erfaringer med det midlertidige opholdssted, aktuelle og forventede behov for

midlertidige opholdssteder eller for permanente opholdssteder til midlertidig indkvartering. Det vil være et krav, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelsen om at forlænge varigheden af dispensationen eller tilladelsen forholder sig til, hvorledes eventuelle behov for indkvartering af flygtninge forventes imødekommet på længere sigt, idet der ikke efter reglerne i planlovens § 5 u er mulighed for yderligere at forlænge varigheden af de pågældende opholdssteder. Det vil således skulle fremgå af kommunens afgørelse om at forlænge varigheden af dispensationen eller tilladelsen med op til 2 år, om kommunalbestyrelsen aktuelt forventer at etablere et plangrundlag efter lovens almindelige regler for det pågældende opholdssted, eller om kommunalbestyrelsen aktuelt forventer at kunne opgive opholdsstedet i løbet af den forlængede varighed på op til 2 år. Det betyder ikke, at kommunen ikke har fleksibilitet til at tilpasse den forventede løsning, hvis udviklingen eller forudsætningerne ændrer sig. Det vigtige er, at kommunen gør sig overvejelser om og har en plan for, hvordan behovet for indkvartering kan håndteres efter den forlængede dispensations eller tilladelses udløb.

Det foreslås, at de regler om forudgående nabohøring m.v. og om offentliggørelse, der gælder for en dispensation eller tilladelse til etablering af et midlertidigt opholdssted, skal gælde tilsvarende for kommunalbestyrelsens afgørelse om at forlænge varigheden af det midlertidige opholdssted. Det skal sikre, dels at naboer m.v. får mulighed for at fremsætte indsigelser mod om en påtænkt forlængelse af varigheden af et midlertidigt opholdssted, dels at beboere i området m.v. bliver bekendt med afgørelsen og får mulighed for at klage over den. Offentliggørelse af afgørelserne vil også give mulighed for, at udviklingen, herunder antallet af forlængelser og baggrunden for disse, kan følges med henblik på senere opfølgning på, hvorledes kommunerne forventer at håndtere eventuelle indkvarteringsbehov på længere sigt.

Lovforslaget indebærer ikke ændringer af andre love end planloven. I det omfang en forlængelse af varigheden af et midlertidigt opholdssted til flygtninge, der er etableret på grundlag af reglerne i § 5 u, forudsætter behandling eller tilladelse efter anden lovgivning, sker der ikke med forslaget nogen ændring heri. Som eksempel på anden lovgivning, der kan være relevant i forbindelse med en forlængelse, kan nævnes byggelovgivningen. Det forventes, at også bygningsreglementet vil blive ændret for at give kommunerne mere fleksible rammer for fortsat at kunne sikre midlertidige opholdssteder til flygtninge.

Kommunalbestyrelsens afgørelse om at forlænge varigheden af en dispensation eller en tilladelse efter § 5 u vil kunne påklages til Planklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål efter de almindelige regler. Klager vil ikke have opsættende virkning, medmindre nævnet konkret bestemmer det. Planklagenævnet vil kunne prøve alle retlige spørgsmål, og herunder kunne påse, at en afgørelse overholder almindelige forvaltningsretlige regler og principper. Der henvises i den sammenhæng til planlovens § 58, stk. 1, nr. 3, til lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet og til bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelsen af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love.

25.2.2. Tilpasning af henvisninger til regler i integrationsloven

Det foreslås, at formuleringen af planlovens § 5 u tilpasses den gældende integrationslovgivning, således at der i § 5 u, stk. 1-3, henvises til integrationslovens § 12, stk. 1, der aktuelt regulerer kommunernes pligt til at anvise midlertidige boliger til flygtningen, og ikke til den nu ophævede regel i § 12, stk. 6.

Det vil uændret følge af ordlyden af planlovens § 5 u, stk. 1-3, at bestemmelserne kun giver mulighed for at fravige planlovens almindelige regler til at etablere midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, som er omfattet af integrationslovens regler om boligplacering. Reglerne skal ses i sammenhæng med integrationslovens boligplaceringsregler om kommunernes forpligtelse til anvisning af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge.

Ved nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 1, forstås i denne sammenhæng som altovervejende hovedregel flygtninge, som kommunen skal anvise til et midlertidigt opholdssted, fordi Udlændingestyrelsen har visiteret flygtningen til den pågældende kommune. Reglerne vil ikke kunne benyttes som grundlag for at etablere midlertidige opholdssteder for andre persongrupper.

Reglerne i § 5 u vil uændret have til formål at give kommunerne mulighed for hurtigt at kunne afhjælpe et akut behov for midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge.

Efter § 2 foreslås det, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende for at sikre en hurtig ikrafttrædelse.

Det foreslås samtidig, at reglerne om forlængelse med op til 2 år, jf. forslaget § 1, nr. 2, skal finde anvendelse for dispensationer og tilladelser, der er givet efter § 5 u, stk. 1-3, og som er udløbet på grund af den tidsbegrænsning, som kommunalbestyrelsen har fastsat, jf. § 5 u, stk. 7. En sådan udløbet dispensation eller tilladelse vil i medfør af de foreslåede regler kunne forlænges med op til 2 år beregnet fra dispensationens eller tilladelsens udløb.

Det skal bl.a. ses på baggrund af, at reglerne i planlovens § 5 u er trådt i kraft den 1. maj 2020, og at der efter omstændighederne vil kunne være behov for efter lovens ikrafttræden at forlænge varigheden af dispensationer eller tilladelser, der bortfalder inden lovens ikrafttræden.

26. Regionale konsekvenser, herunder for landdistrikterne

Lovforslaget har ikke regionale konsekvenser, herunder for landdistrikterne.

27. Økonomiske konsekvenser

[Under udarbejdelse]

28. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

[Under udarbejdelse]

Lovforslaget indeholder derudover ingen implementeringskonsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

29. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

[Under udarbejdelse]

Lovforslaget har derudover ingen økonomisk eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

30. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har økonomiske konsekvenser for borgerne, da det indebærer, at borgere, der betaler for meget i gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse, tidsbegrænset opholdstilladelse, ansøgning om genoptagelse eller klage over afgørelser i sådanne sager, ikke vil få det for meget betalte beløb tilbage, hvis dette beløb er højst 30 kr.

Endvidere indebærer lovforslaget, at borgere, der betaler for meget i gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret eller afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, ikke vil få det for meget betalte beløb tilbage, hvis beløbet er højst 30 kr.

Der henvises til lovforslagets afsnit 13.2.

Lovforslaget vil endvidere betyde, at klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser i en række sagstyper vil skulle indgives til Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet. De sager, der foreslås overført til Udlændingenævnet, vil fremover være omfattet af den klagefrist på 8 uger, der gælder i dag i forbindelse med klage til Udlændingenævnet.

Endvidere indebærer lovforslaget, at visse sager ikke længere vil kunne påklages.

Der henvises til lovforslaget afsnit 17.2, 18.2. og 19.2.

Lovforslagets element om, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet tildeles kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist vil alene medføre begrænsede administrative konsekvenser for borgerne, herunder at borgerne skal søge om forlængelse af udrejsefristen.

Der henvises til lovforslagets afsnit 3.

31. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

32. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af udsendelsesdirektivet samt EU-Domstolens dom af 26. juli 2017 i sagen C-225/16 Ouhrami. Sagen vedrørte en nederlandsk præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen om fortolkningen af artikel 11, stk. 2, i udsendelsesdirektivet, herunder hvornår varigheden af et indrejseforbud skal beregnes fra. EU-Domstolen fandt i sagen, at det følger af ordlyden og formålet med udsendelsesdirektivet, at perioden for indrejseforbuddet først begynder at løbe fra den dato, hvor den pågældende udlænding faktisk har forladt medlemsstaternes område (præmis 52 og 53).

Lovforslaget gennemfører endvidere de af Rådets henstillinger, som kræver en ændring af udlændingeloven, på baggrund af Europa-Kommissionens evaluering i februar 2017 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne, herunder bl.a. af Danmarks gennemførelse af udsendelsesdirektivet.

Lovforslaget gennemfører desuden opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, jf. stk. 1. Opholdsdirektivets artikel 15, stk. 1, fastslår, at de proceduremæssige garantier om bl.a. skriftlighed og adgang til domstolsprøvelse, der ifølge direktivets artikel 30 og 31 gælder, når en værtsmedlemsstat træffer afgørelse om udvisning af unionsborgere og deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, *finder tilsvarende anvendelse*, når en værtsmedlemsstat *af andre grunde* pålægger en unionsborger eller et familiemedlem at udrejse af landet. Dette kan f.eks. være tilfældet, når en værtsmedlemsstat konstaterer, at en unionsborger eller et familiemedlem ikke (eller ikke længere) opfylder de betingelser for ophold, som gælder efter henholdsvis direktivets artikel 6 (om ret til ophold i *indtil tre måneder*) og 7 (om ret til ophold i *mere end tre måneder*). Det følger af opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, at værtsmedlemsstaten *ikke* må lade en sådan afgørelse ledsage af et *indrejseforbud*.

EU-Domstolen har den 10. september 2019 i sin dom i den præjudicielle sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland, fastslået, at forbuddet mod at fastsætte et indrejseforbud, jf. artikel 15, stk. 3, også gælder, når et tredjelandsfamiliemedlem pålægges at udrejse af en medlemsstat, fordi betingelserne for ophold ikke længere er opfyldt – f.eks. fordi den unionsborger, hvoraf den pågældende afledte en ret til ophold, ikke længere opholder sig i landet.

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 32, stk. 2, tydeliggøres det, at der alene fastsættes indrejseforbud i forhold til udlændinge omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Den foreslåede bestemmelse vil udelukkende tydeliggøre den retsstilling, der med hensyn til udvisning henholdsvis med og uden indrejseforbud i forvejen gælder for udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, idet der ikke er tilsigtet nogen ændring i forhold til, hvad der allerede følger af EU-reglerne.

Forslaget vedrørende skærpelse af bødeniveau for transportvirksomheders overtrædelse af transportøransvaret gennemfører dele af Rådets direktiv af 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985. Bødeniveauet for transportvirksomheders overtrædelse af transportøransvaret i udlændingelovens § 59 a skærpes således, at det bringes i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1 i direktiv af 2001/51/EF. Der henvises til afsnit 20 ovenfor.

Lovforslaget indeholder derudover ikke EU-retlige aspekter.

33. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 23. januar 2020 til 20. februar 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

A2B, ACE Denmark Akkrediteringsinstitution, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, Akadimirådet, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Amnesti Nu, Amnesty International, Ankestyrelsen, AOF Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arkitektforeningen, Assens Kommune, Asylret, BARD – Board of Airline Representatives in Denmark, Ballerup Kommune, Bedsteforældre for Asyl, Beskæftigelsesrådet, Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund (BUPL), Billund Kommune, BL – Danmarks almene boliger, Bornholms Kommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, By og Havn, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet, Byggesocietetet, Bygherreforeningen, Børne- og Kulturchefsforeningen, Børnehjælpsdagen, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Copenhagen Business Academy, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Lejerforening, Danmarks Lærerforening, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks, Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk, Bygningsinspektørforening, Dansk Byplanlaboratorium, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Forfatterforening, Dansk Industri, Dansk Kunstnerråd, Dansk Landbrug, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Landskabsarkitektforening, Dansk Missionsråd, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Sygeplejeråd, Dansk Tyrkisk Islamisk Stiftelse, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Boligadvokater, Danske Dramatikere Forbund, Danske Erhvervsskoler – Bestyrelserne, Danske Erhvervsskoler – Lederne,

Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Landskabsarkitekter, Danske Regioner, Danske Skoleelever, Danske Skønlitterære Forfattere, Danske Udlejere, Danske Universiteter, Datatilsynet, Den Almindelige Danske Lægeforening, De Danske Sprogcentre (DDS), Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Den Danske Landinspektørforening, Det Centrale Handicapråd, Det nationale Institut for Kommuner og Regioners analyse og forskning - KOORA, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, DOF, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om, Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Det Danske Akademi, DI, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Ejendomsforeningen Danmark, Ejendomsm glernes Landsorganisation, EnviNa, Erhvervsakademi Dania, Erhvervsakademiet Lillebælt, Erhvervsakademi Midtvest, Erhvervsakademi Nordjylland, Erhvervsakademi Sjælland, Erhvervsakademi Sydvest, Erhvervsakademi Sydøst, Erhvervsakademi Århus, Esbjerg Kommune, FAB – Foreningen af byplanlæggere, Fagbevægelsens, Hovedorganisation, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Finansrådet, Flygtningenævnet, FOA-Fag og Arbejde, FOF’s Landsorganisation, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af kommunale social-, sundheds- og arbejdsmarkedschefer i Danmark, Foreningen af Ledere ved Danskuddannelser (FLD), Foreningen af Miljø-, plan- og naturmedarbejdere i det offentlige (EnviNa), Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Udl ndingeretsadvokater, Foreningsf llesskabet Ligeværd, Forsikring og Pension, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Friluftsrådet, Frivilligrådet, Furesø Kommune, Færøernes Landsstyre, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greve Kommune , Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Handels, Transport og Serviceerhvervene, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, HK/Danmark, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Højskolernes Sekretariat, Hørsholm Kommune, Håndværksrådet , Ikast-Brande Kommune, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer dgivningen, Institut for Center Planlægning, ICP A/S, Institut for Menneskerettigheder, International Community/Erhverv Aarhus, International Council for the Exploration of the Sea (ICES), International Organization for Migration (IOM), Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Jobr dgivernes Brancheorganisation, Journalistforbundet, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kirkernes Integrationstjeneste, Kolding Kommune, Kommunalteknisk chefforening, Kommunernes Landsforening (KL), Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Erhvervsakademi, Københavns Kommune, Københavns Tekniske Skole, Køge Kommune, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsamr d for PPR-chefer, Langeland Kommune, Ledernes Hovedorganisation, Lejernes Landsorganisation, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Liberalt Oplysningsforbund, Lolland Kommune, Lyndby-Taarbæk Kommune, Lærernes Centralorganisation, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Mellempfolkeligt Samvirke, Middelfart Kommune, Morsø Kommune, Niels Brock, Norddjurs Kommune, Nordfyn Kommune, Nyborg Kommune, Næstved Kommune,

Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, Praktiserende Landinspektørers Forening, Professionshøjskolernes Rektorkollegium, PROSA – Forbundet af It-professionelle, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Randers Kommune, Rebild Kommune, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Røde Kors, Rødovre Kommune, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutning af Danske Småøer, Sammenslutningen af Landbrugets, Arbejdsgiverforeninger, Samsø Kommune, Samtlige byretter, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Skolelederforeningen, Skole og Forældre, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, SOS Racisme, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Udbetaling Danmark, Uddannelsesforbundet, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Repræsentation for Northern Europe, UNICEF Danmark, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, Vesthimmerlands kommune , Viborg Kommune, VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd, Vordingborg Kommune , VEU-rådet, Work-live-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Ærø Kommune, Aabenraa Kommune , Aalborg Kommune, Aarhus Erhverv / International Community, Århus Kommune, 3F.

34. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang, hvis nej, angiv ”ingen”)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang, hvis nej, angiv ”ingen”)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for borgerne	[Under udarbejdelse]	Der vil være tale om en mindre skærpelse, da borgere ikke vil få

		<p>tilbagebetalt mindre beløb, der er betalt for meget i forbindelse med ansøgninger om opholdstilladelse, klager mv. og dansk indfødsret.</p> <p>Lovforslaget vil også betyde, at klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser i en række sagstyper vil skulle indgives til Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet. De sager, der foreslås overført til Udlændingenævnet, vil fremover være omfattet af den klagefrist på 8 uger, der gælder i dag i forbindelse med klage til Udlændingenævnet.</p> <p>Endvidere vil visse sager ikke længere kunne påklages.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget gennemfører artikel 6, stk. 1, artikel 11, stk. 1, og artikel 15, stk. 1, i udsendelsesdirektivet, som medfører en ændring af udlændingelovens § 26, stk. 1, § 32, stk. 4, § 33, stk. 1, § 36, stk. 5.</p> <p>Ændringerne sker på baggrund af Rådets henstilling af 15. februar 2018 om afhjælpning af de mangler, der blev konstateret ved evalueringen i 2017 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne på området for tilbagesendelse.</p>	

	<p>Forslaget vedrørende skærpelse af bødeniveau for transportvirksomheders overtrædelse af transportøransvaret gennemfører dele af Rådets direktiv af 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985.</p> <p>Lovforslaget gennemfører desuden dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes frit og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet), herunder navnlig direktivets artikel 15, stk. 3, fsva. muligheden for at meddele indrejseforbud i forbindelse med en afgørelse om, at en unionsborger eller dennes familiemedlem skal forlade medlemsstatens område.</p>						
<p>Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering / Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<table style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td style="width: 30%;"></td> <td style="width: 30%;">Nej</td> <td style="width: 30%;"></td> </tr> <tr> <td>Ja</td> <td>X</td> <td></td> </tr> </table>		Nej		Ja	X	
	Nej						
Ja	X						

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 9, stk. 4, 1. pkt., skal ægtefællesammenføring normalt betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 10 år stiller økonomisk sikkerhed for 100.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren.

Beløbet i § 9, stk. 4, 1. pkt., er angivet i 2018-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4, 3. pkt.

Efter den foreslåede nye bestemmelse i § 9, stk. 4, 2. pkt., udgør det angivne beløb i 1. pkt. det beløb, som kommunalbestyrelsen efter stk. 36-38 kan nedsætte den økonomiske sikkerhed til, hvis

ansøgeren har bestået danskprøven på A1-niveau eller A2-niveau, andre danskprøver på et tilsvarende eller højere niveau eller en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Den foreslåede nye bestemmelse vil kodificere Udlændingestyrelsens praksis, hvorefter Udlændingestyrelsen under behandlingen af ansøgninger om ægtefællesammenføring kan stille krav om, at den økonomiske sikkerhed ikke skal stilles for 100.000 kr., men for et beløb, der svarer til det beløb, som kommunalbestyrelsen efter udlændingelovens § 9, stk. 36-38, ville kunne nedsætte den økonomiske sikkerhed til, når ansøgeren har bestået en eller flere danskprøver, der kan begrunde nedsættelse af den økonomiske sikkerhed.

Beløbene i § 9, stk. 36-38, er angivet i 2018-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 42.

Der henvises i øvrigt til afsnit 15.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Ifølge udlændingelovens § 9, stk. 4, 3. pkt., der med lovforslagets § 1, nr. 1, bliver til § 9, stk. 4, 4. pkt., er det angivne beløb fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Bestemmelsen referer til beløbet på 100.000 kr. i udlændingelovens § 9, stk. 4, 1. pkt.

Ved lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 4, 2. pkt., som direkte henviser til det angivne beløb i 1. pkt. og bestemmer, at dette beløb udgør det beløb, som kommunalbestyrelsen efter stk. 36-38 kan nedsætte den økonomiske sikkerhed til, hvis ansøgeren allerede på tidspunktet for Udlændingestyrelsens sagsbehandling har bestået nærmere bestemte danskprøver.

Ved den foreslåede ændring af § 9, stk. 4, 3. pkt., der med forslaget bliver til § 9, stk. 4, 4. pkt., vil det blive tydeliggjort, at også denne bestemmelse henviser til beløbet på 100.000 kr. i § 9, stk. 4, 1. pkt.

Der er således tale om en konsekvensændring af lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 9, stk. 17, skal der i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring ikke foretages nogen vurdering af, om den herboende udlænding opfylder kravene i § 9, stk. 15, nr. 1-8, og stk. 16, hvis den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3 eller 4, eller efter § 11, stk. 12 og 13 eller 17.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om ændring af udlændingeloven blev § 9, stk. 17, konsekvensrettet, bl.a. som følge af nye bestemmelser i udlændingelovens § 11. I den forbindelse blev der ved en fejl indsat et ”og” i bestemmelsen, således at den henviser til blandt andre udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 12 og 13 eller 17.

Ved den foreslåede ændring af § 9, stk. 17, ændres ”§ 11, stk. 12 og 13 eller 17” til ”§ 11, stk. 12, 13 eller 17”, således at det vil blive tydeligt, at der er tale om udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter *enten* § 11, stk. 12 (om udlændinge, der indgiver ansøgning inden det fyldte 19. år), stk. 13 (om udlændinge, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark) *eller* stk. 17 (om udlændinge, der er undtaget som følge af Danmarks internationale forpligtelser).

Der er således alene tale om en lovteknisk rettelse.

Til nr. 4

Efter udlændingelovens § 9, stk. 36, kan kommunalbestyrelsen nedsætte den økonomiske sikkerhed efter § 9, stk. 4, med 20.000 kr., når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i § 9, stk. 34, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 34, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 37, kan kommunalbestyrelsen nedsætte den økonomiske sikkerhed efter § 9, stk. 4, med yderligere 10.000 kr., når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i § 9, stk. 35, har bestået danskprøven på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 38, kan kommunalbestyrelsen nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4, med yderligere 10.000 kr. når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Beløbene i § 9, stk. 36-38, er angivet i 2018-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 42.

Ved de foreslåede ændringer af § 9, stk. 36-38, vil der blive indsat et nyt 2. punktum i alle tre stykker, hvoraf det fremgår, at kommunalbestyrelsen ikke kan nedsætte den økonomiske sikkerhed, hvis den allerede er stillet for et lavere beløb end 100.000 kr. efter den foreslåede nye bestemmelse i § 9, stk. 4, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 1, dvs. hvis Udlændingestyrelsen under behandlingen af ansøgningen om ægtefællesammenføring har stillet krav om, at der stilles sikkerhed for et lavere beløb end 100.000 kr., fordi udlændingen har bestået danskprøven på A1-niveau, A2-niveau eller andre danskprøver på et tilsvarende eller højere niveau eller den afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse.

Der er således tale om en konsekvensændring af lovforslagets § 1, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 15.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Udlændingelovens § 9 om familiesammenføring indeholder en række bestemmelser, hvorefter modtagelse af bl.a. hjælp efter integrationsloven har betydning for muligheden for at opnå og bevare en familiesammenføringstilladelse. Endvidere indeholder udlændingelovens § 9 regler om, at der i visse tilfælde skal kræves betaling for hjælpen eller ske tvangsinddrivelse, når der er ydet sådan hjælp, jf. § 9, stk. 26 og 27.

F.eks. følger det af udlændingelovens § 9, stk. 5, at opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring og familiesammenføring til en samlever) normalt skal betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter bl.a. integrationsloven, og at opholdstilladelse normalt også skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager sådan hjælp, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 16.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger for en beskrivelse af bestemmelserne i § 9, der vedrører modtagelse af hjælp efter bl.a. integrationsloven.

Efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 41, anses danskbonus efter integrationslovens § 22 ikke som hjælp efter integrationsloven.

Den foreslåede bestemmelse vil præcisere, at udbetaling af danskbonus efter integrationsloven ikke anses som hjælp efter integrationsloven og således ikke er omfattet af de bestemmelser i udlændingelovens § 9, som vedrører modtagelse af hjælp efter integrationsloven.

Det vil herefter fremgå tydeligt, at bl.a. modtagelse af danskbonus efter integrationsloven ikke er til hinder for meddelelse af opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, om ægtefællesammenføring og familiesammenføring til en samlever, idet der ikke er tale om hjælp efter integrationsloven.

Det hænger sammen med, at danskbonus ikke er en forsørgelsesydelse, men kan betragtes som en præmie eller belønning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 16.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 a, stk. 5, 2. pkt., at en udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til

udrejsefristen, medmindre særlige grunde taler herimod, også kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3.

Det foreslås at ændre § 9 a, stk. 5, 2. pkt., således at det fremgår af bestemmelsen, at en udlænding, som har ret til at blive her i landet under behandlingen af en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag, medmindre særlige grunde taler herimod, også kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3.

Baggrunden for forslaget er, at reglerne om processuelt ophold og opsættende virkning nyaffattes for at gøre loven mere overskuelig og lettere at læse ved at opdele bestemmelserne efter indhold, således at reglerne om processuelt ophold som udgangspunkt samles i § 33 a og reglerne om opsættende virkning som udgangspunkt samles i § 33 b, se hertil bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 36. Idet bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 5, 2. pkt., henviser til opsættende virkning foreslås det at foretage en sproglig ændring af bestemmelsen, således at bestemmelsen tilpasses til de foreslåede § 33 a og 33 b.

Forslaget indebærer alene en sproglig ændring af bestemmelsens indhold. Udlændinge, der er meddelt processuelt ophold i forbindelse med en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag, kan således fortsat indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3. Der er med forslaget således ikke tilsigtet ændringer i gældende ret.

Til nr. 7

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 3, 1. pkt., at en virksomhed senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering med henblik på at bruge fast track-ordningen samt forlængelse af en sådan certificering skal betale et gebyr.

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 3, 2. pkt., at gebyret fastsættes og reguleres af udlændinge- og integrationsministeren.

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 4. pkt., at størrelsen af gebyrerne for indgivelse af ansøgning om certificering og forlængelse af certificering fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig blev det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet skulle overføres fra bl.a. Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

De nødvendige ændringer af udlændingeloven som følge af den nye ressortfordeling blev gennemført ved lov nr. 102 af 3. februar 2016.

Ved en fejl blev der ikke i den forbindelse foretaget den nødvendige konsekvensrettelse af udlændingelovens § 9 h, stk. 3, 2. pkt.

Med forslaget om at ændre henvisningen i § 9 h, stk. 3, 2. pkt., fra stk. 4, 2. pkt., til stk. 4, 4. pkt., vil der blive rettet op herpå.

Til nr. 8

Det følger af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 5 og 10, at der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om visse nærmere bestemte typer af opholdstilladelse, ansøgninger om forlængelse heraf og ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse. Det samme gælder for indgivelse af ansøgninger om genoptagelse af sådanne sager, indgivelse af klage samt ansøgning om genoptagelse af klager i sådanne sager. Videre er ansøgninger om virksomhedscertificering og forlængelse heraf gebyrpålagte efter udlændingelovens § 9 h, stk. 3.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stykke som *§ 9 h, stk. 14*, hvorefter et beløb, der er betalt for meget i forbindelse med betaling af et gebyr efter stk. 1, 3, 5 eller 10, ikke tilbagebetales, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.

Den foreslåede nye bestemmelse vil betyde, at hvis en udlænding betaler gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse, om forlængelse af opholdstilladelse eller om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 9 h, stk. 1, og det betalte beløb overstiger det beløb, der skal betales i gebyr, tilbagebetales beløbet, der er betalt for meget, ikke, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.

Den foreslåede nye bestemmelse vil også indebære, at hvis en udlænding betaler gebyr for at indgive ansøgning om genoptagelse af en sag, klage eller ansøgning om genoptagelse af en klage efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5 eller 10, og det betalte beløb overstiger det gebyr, der skal betales, tilbagebetales beløbet, der er betalt for meget, ikke, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.

Tilsvarende vil gælde for gebyrer, som virksomheder betaler for at ansøge om virksomhedscertificering og for forlængelse heraf, jf. § 9 h, stk. 3, samt gebyrer som virksomheder betaler for at klage over afslag på virksomhedscertificering og forlængelse heraf, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5.

Hvis en ansøger eller klager betaler mere end 30 kr. for meget i forhold til det gebyr, der skal betales, vil hele beløbet, der er betalt for meget, skulle tilbagebetales.

Betales der nøjagtig 30 kr. for meget i forhold til det gebyr, der skal betales, vil der ikke skulle tilbagebetales.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13.1.1 og 13.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 2. pkt., at en udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige grunde taler herimod, også kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås at ændre § 9 p, stk. 2, 2. pkt., således at det vil fremgå af bestemmelsen, at en udlænding, som har ret til at blive her i landet under behandlingen af en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag, medmindre særlige grunde taler herimod, også kan indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt.

Baggrunden for forslaget er, at reglerne om processuelt ophold og opsættende virkning nyaffattes for at gøre loven mere overskuelig og lettere at læse ved at opdele bestemmelserne efter indhold, således at reglerne om processuelt ophold som udgangspunkt samles i § 33 a og reglerne om opsættende virkning som udgangspunkt samles i § 33 b, se hertil bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 36. Idet bestemmelsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 2. pkt., henviser til opsættende virkning foreslås det at foretage en sproglig ændring af bestemmelsen, således at bestemmelsen tilpasses til de foreslåede § 33 a og 33 b.

Forslaget indebærer alene en sproglig ændring af bestemmelsens indhold. Udlændinge, der er meddelt processuelt ophold i forbindelse med en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag, kan således fortsat indgive en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt. Der er med forslaget således ikke tilsigtet ændringer i gældende ret.

Til nr. 10

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 12, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

I medfør af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 12, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse, indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

Ved lovforslagets § 1, nr. 25, foreslås det, at udlændingelovens § 32 nyaffattes. Som følge af nyaffattelsen må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse på ny indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område (indrejseforbud), efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 5. Som konsekvens heraf ophæves den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 12.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen til indrejseforbuddet i forbindelse med bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 21 i udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., til den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 5.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i udlændingeloven, som vedrører indrejseforbud i forbindelse med bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 21. Der er således tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 11

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Som konsekvens af, at § 25 b, stk. 2, ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, foreslås det, at bestemmelsen konsekvensrettes, således at den persongruppe, der tidligere blev udvist efter § 25 b, stk. 2, og som med lovforslaget vil blive meddelt et indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 25, fortsat skal være omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås som følge heraf, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, i § 10, stk. 3, 2. pkt..

Der er alene tale om konsekvensrettelser. Der tilsigtes således ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger, og til bemærkningerne til § 1, nr. 21.

Til nr. 12

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 4, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 12, ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

I medfør af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 12, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse, indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

Ved lovforslagets § 1, nr. 25, foreslås det, at udlændingelovens § 32 nyaffattes. Som følge af nyaffattelsen må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse på ny indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område (indrejseforbud), efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 5. Som konsekvens heraf ophæves den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 12.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen til indrejseforbuddet i forbindelse med bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 21 i udlændingelovens § 10, stk. 4, 1. pkt., til den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 5.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i udlændingeloven, som vedrører indrejseforbud i forbindelse med bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 21. Der er således tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 13

Det følger af § 10, stk. 4, 2 pkt., at kravet efter 1. pkt. om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, dog ikke gælder for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Som konsekvens af, at § 25 b, stk. 2, ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, foreslås det, at bestemmelserne konsekvensrettes, således at den persongruppe, der tidligere blev udvist efter § 25 b, stk. 2, og som med lovforslaget vil blive meddelt et indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 25, fortsat skal være omfattet af bestemmelserne.

Det foreslås som følge heraf, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, i § 10, stk. 4, 2 pkt.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes således ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger, og til bemærkningerne til § 1, nr. 21.

Til nr. 14

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, 1. pkt., kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

I medfør af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 9, må en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud).

Ved lovforslagets § 1, nr. 25, foreslås det, at udlændingelovens § 32 nyaffattes. Som følge af nyaffattelsen må en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, ikke uden tilladelse på ny indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område (indrejseforbud), efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 3. Som konsekvens heraf ophæves den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 9.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen til indrejseforbuddet, som er givet i forbindelse med, at en udlænding er omfattet opført på De Forenede Nationers eller Den Europæiske Unions sanktionsliste, i udlændingelovens § 10, stk. 5, 1. pkt., til den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 3.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i udlændingeloven, som vedrører indrejseforbud i forbindelse med opførelse på De Forenede Nationers eller Den Europæiske Unions sanktionsliste. Der er således tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 15

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold kan forlænges, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Betingelserne for inddragelse af en opholdstilladelse er reguleret i udlændingelovens § 19, der omhandler alle typer af opholdstilladelser, herunder også tidsbegrænsede opholdstilladelser, der meddeles med mulighed for varigt ophold.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 19 a, stk. 2, beskriver hvilke hensyn, der skal tages, når en opholdstilladelse kan inddrages, som følge af, at en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, således henholdsvis i stk. 1, at opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt de

familiesammenførte hertil, skal inddrages, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og i stk. 2, at der ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser skal ske inddragelse i vurderingen af de hensyn, som fremgår af § 26.

Med andre ord skal udlændingemyndighederne for alle øvrige opholdstilladelser, end opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, undlade at inddrage opholdstilladelsen, hvis en inddragelse må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de anførte hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt.

Endvidere kan udlændingemyndighederne kun undlade at inddrage en opholdstilladelse i de sager, hvor der er tale om en inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, såfremt dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 2, 2. pkt.

Udlændingelovens § 19 a, stk. 2, ændrer således ikke ved, at hjemlen til at inddrage en opholdstilladelse, herunder tidsbegrænsede opholdstilladelser, der meddeles med mulighed for varigt ophold, fremgår af udlændingelovens § 19, jf. ovenfor. Henvisningen til § 19 a, stk. 2, i § 11, stk. 2, 1. pkt., vurderes derfor overflødig.

På den baggrund foreslås det, at *§ 11, stk. 2, 1. pkt.*, ændres, således at henvisningen til § 19 a, stk. 2, udgår.

Forslaget medfører ikke nogen indholdsmæssige ændringer af reglerne for, hvornår en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold kan forlænges.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 19.

Til nr. 16

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, kan der, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis udlændingen ikke i de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Uanset at betingelsen ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til udlændinge over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 13, og hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17.

Efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, 2. pkt., anses danskbonus efter integrationslovens § 22 ikke som hjælp efter integrationsloven.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive præciseret, at udbetaling af danskbonus efter integrationsloven ikke anses som hjælp efter integrationsloven, der ifølge udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, er til hinder for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse

Det hænger sammen med, at danskbonus ikke er en forsørgelsesydelse, men kan betragtes som en præmie eller belønning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 16.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Efter udlændingelovens § 12 a gælder bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelse til tredjelandsstatsborgere her i landet.

Bestemmelsen henviser til Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere med de ændringer, der følger af Rådets forordning (EF) nr. 380/2008 af 18. april 2008 om ændring af forordning (EF) nr. 1030/2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere, og blev indsat ved lov nr. 463 af 18. maj 2011 om ændring af udlændingeloven (Gennemførelse af forordning om ændring af forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere, præcisering af gennemførelsen af opholdsdirektivet m.v.) med henblik på at gennemføre nødvendige lovændringer.

Forordningen er senere ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1954 af 25. oktober 2017 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere.

Folketinget meddelte med vedtagelsen den 19. april 2018 af beslutningsforslag nr. B 104 sit samtykke til, at Danmark tilslutter sig ændringsforordningen i henhold til artikel 4 i protokollen om Danmarks stilling. Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at Udlændinge- og Integrationsministeriet efterfølgende vil udarbejde et lovforslag om en mindre ændring af udlændingelovens § 12 a, så denne bestemmelse tager højde for ændringsforordningen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, B 104 som fremsat, side 10.

Det foreslås derfor at ændre udlændingelovens § 12 a, så bestemmelsen vil tage højde for, at Danmark har tilsluttet sig ændringsforordningen, og således at der også vil blive taget højde for eventuelle fremtidige ændringer af forordningen i det omfang, sådanne ændringer ikke kræver ændring af andre regler i udlændingeloven. Med indsættelse af ordene »med senere ændringer«

benyttes samme fremgangsmåde, som er anvendt i andre definatoriske bestemmelser i udlændingelovens § 2 a, § 29 a, stk. 2, § 30, stk. 3, og § 58 b, stk. 1.

Forslaget vil indebære, at kommende ændringer af forordningen af mere teknisk karakter dermed vil kunne gennemføres administrativt og således uden særskilt indhentelse af Folketingets samtykke ved beslutningsforslag el.lign.

Til nr. 18

Ved lov nr. 1398 af 27. december 2008 om ændring af udlændingeloven (Videregivelse af oplysninger til anklagemyndigheden, gennemførelse af SIS II-forordningen m.v.) blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 10 (nu § 19, stk. 11), som indebærer, at bestemmelsen i § 26, stk. 2, finder anvendelse i forbindelse med en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket på grund af opførelse på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner.

Der blev ved samme lov indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 3 (nu § 19, stk. 4), der beskriver, hvornår inddragelse af en opholdstilladelse kan ske i de situationer, hvor en udlænding er indberettet til SIS II som uønsket. Der henvises til den dagældende henvisning til § 19, stk. 3, i den dagældende § 19, stk. 10.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), blev der indsat et nyt § 19, stk. 2, og den dagældende § 19, stk. 3, blev derfor ændret til den nugældende § 19, stk. 4.

Samtidigt blev den dagældende § 19, stk. 10, ændret til den nugældende § 19, stk. 11. Henvisningen til § 19, stk. 3, blev imidlertid ikke konsekvensrettet i forbindelse med, at § 19, stk. 3-11, blev rykket til § 19, stk. 4-12.

Der henvises således fortsat til § 19, stk. 3, i den nugældende § 19, stk. 11, og ikke rettelig § 19, stk. 4.

På den baggrund foreslås det, at § 19, stk. 11, ændres, således at henvisningen til § 19, stk. 3, ændres til § 19, stk. 4.

Forslaget medfører ikke nogen indholdsmæssige ændringer af reglerne for hvornår, der kan ske inddragelse som følge af, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket på grund af opførelse på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner.

Til nr. 19 og 20

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., finder udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelser om inddragelse af alle øvrige opholdstilladelser end opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Med flygtninge forstås i denne sammenhæng udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 og 2.

Med familiesammenførte til flygtninge forstås udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 og 2.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 2. pkt., finder § 26, stk. 2, anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Udlændingelovens § 10, stk. 1, omhandler udelukkelse fra opholdstilladelse efter blandt andet §§ 7 og 8, samt familiesammenførte hertil, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller er omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, omhandler udelukkelse fra opholdstilladelse efter blandt andet §§ 7 og 8, samt familiesammenførte hertil, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, ikke gives opholdstilladelse efter blandt andet §§ 7 og 8, eller familiesammenføring til denne gruppe af udlændinge, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at bestemmelsen i udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 2. pkt., i forlængelse af samme bestemmelses 1. pkt., kan forstås som en undtagelse til bestemmelsen i § 19 a, stk. 1, således, at udlændingelovens § 26, stk. 2, kun finder anvendelse ved inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, af opholdstilladelser

meddelt til øvrige udlændinge, end flygtninge og familiesammenførte til flygtninge. Det har ikke været hensigten med bestemmelsen, da flygtninge og familiesammenførte til flygtninge også er omfattet af den strengere vurdering i § 26, stk. 2, ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5.

Med henblik på at undgå tvivl om, hvilke persongrupper bestemmelsen i udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 2. pkt., vedrører, foreslås det derfor, at 2. pkt. i § 19 a, stk. 2, udgår og i stedet indsættes som et selvstændigt stk. 3 til bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 19 a, stk. 3, svarer indholdsmæssigt til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 2. pkt.

Endvidere er Udlændinge- og Integrationsministeriet blevet opmærksom på, at henvisningen til udlændingelovens § 10, stk. 5, i § 19 a, stk. 2, 2. pkt., er overflødig, da der i § 19 a, stk. 2, 2. pkt., allerede henvises til § 19, stk. 2, nr. 3, som henviser til § 10, stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19 a, stk. 2, 2. pkt., jf. § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, således anvendelse.

Det foreslås derfor, at der i § 19 a, stk. 3, indsættes, at § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3 – således uden at henvisningen til § 10, stk. 5, videreføres.

Denne lovtekniske ændring medfører ikke nogen indholdsmæssige ændringer af, hvornår § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse.

Til nr. 21

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1, (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

En afgørelse om udvisning efter § 25 b, stk. 2, har den retsvirkning, at udlændingen efterfølgende kan meddeles et indrejseforbud.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 25 b, stk. 2, for at imødekomme Rådets henstilling af 15. februar 2018, om at Danmark ændrer udlændingeloven for at sikre, at der systematisk udstedes indrejseforbud til tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, for hvem der ikke er indrømmet en frist for frivillig udrejse, eller som ikke har opfyldt en forpligtelse til at vende tilbage inden for fristen for frivillig udrejse, jf. udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 1.

Ændringen indebærer, at indrejseforbud fremover vil blive meddelt i forbindelse med fastsættelse af en udrejsefrist til straks samt ved manglende efterlevelse af en udrejsefrist, jf. lovforslagets § 1, nr. 25, hvor det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2. Et sådant indrejseforbud vil således kunne meddeles, uagtet at udlændingen ikke udvises.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger, og til bemærkningerne til § 1, nr. 11, 13 og 24.

Til nr. 22

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt., medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud).

Bestemmelsen regulerer virkningen af en afgørelse om udvisning i forhold til udlændinges ret til ophold her i landet og indebærer, at et visum eller en opholdstilladelse bortfalder ex lege, når der træffes en afgørelse om udvisning.

Denne del af bestemmelsen foreslås flyttet til kapitel 4 i udlændingeloven, der regulerer reglerne om udvisning, ligesom det foreslås, at ordlyden præciseres og undergår en sproglig forenkling.

Det foreslås, at der indsættes en § 26 c i udlændingeloven, hvorefter en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Der er med ændringen ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

En afgørelse om udvisning vil således fortsat omfatte udvisninger ved dom, kendelse og beslutning, og virkningen af en sådan udvisning vil fortsat være, at udlændingens opholdsgrundlag bortfalder. Der vil endvidere fortsat skulle fastsættes et indrejseforbud efter reglerne i udlændingelovens § 32.

Med henblik på at undgå tvivl om rækkevidden af bestemmelsen foreslås en sproglig justering af ordlyden således, at det præciseres, at bestemmelsen tillige har virkning for udlændinge, der har ret til ophold her i landet uden et visum eller en opholdstilladelse. Det gælder bl.a. nordiske statsborgere, der har ret til ophold her i landet uden en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 1, og udlændinge, der har ret til ophold her i landet efter EU-reglerne.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 26 c, skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 24, hvorefter det foreslås, at udlændingelovens § 32 nyaffattes.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23

Efter de gældende regler i udlændingelovens § 29 a, kan en udlænding afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Der foreslås en sproglig præcisering af udlændingelovens § 29 a, stk. 1, med henblik på at skabe overensstemmelse med den terminologi, der anvendes i Dublinforordningen. Det foreslås derfor, at erstatte »et andet EU-land« med »en anden medlemsstat«.

Det bemærkes, at der ikke herved er tilsigtet nogen ændring i anvendelsen af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 21 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24

Den foreslåede § 32 indeholder en række regler om indrejseforbud.

Det foreslås, at der indsættes en *overskrift* før den foreslåede § 32, som affattes således:

»Indrejseforbud«

Overskriften vil tydeliggøre bestemmelsens indhold, hvilket bidrager til at skabe mere klarhed over denne del af reglerne i udlændingeloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 25

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 2, meddeles indrejseforbud i forbindelse med udvisning ved dom på grund af strafbart forhold, jf. udlændingelovens §§ 22-24, for 4 år ved betinget frihedsstraf eller ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder (nr. 1), for 6 år ved ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder, men ikke over 1 år (nr. 2), for 12 år ved ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år (nr. 3) og for bestandig ved ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år 6 måneder, men ikke over 2 år, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år (nr. 4). Indrejseforbud meddeles altid for bestandig ved fængselsstraf af mere end 2 år (nr. 5).

Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Af udlændingelovens § 32, stk. 3, følger det, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder – uanset § 32, stk. 2 – meddeles for mindst 6 år.

Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 4, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder for indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 5, at hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i udlændingelovens § 32, stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 kan meddeles af kortere varighed, hvis et indrejseforbud meddelt af den varighed, der følger af de gældende regler i § 32, stk. 2 og 3, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingelovens § 32, stk. 7, indebærer, at et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 8, at et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne,

jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 32, stk. 9, at en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, ikke uden tilladelse må indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Videre fremgår det af udlændingelovens § 32, stk. 10, at en udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, ikke uden tilladelse må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen, der er nævnt i § 29 c, stk. 1. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Af udlændingelovens § 32, stk. 11, følger det, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, kan ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 12, at udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i bestemmelsens 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Derudover fremgår det af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1, (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Det foreslås, at udlændingelovens § 32, stk. 1-5 og 7-12 nyaffattes som § 32, stk. 1-8, og at § 32, stk. 6, ophæves. Formålet med nyaffattelsen er navnlig at forenkle bestemmelsens opbygning, således at overflødige regler udgår og bestemmelsen generelt systematiseres. Hermed bliver bestemmelsen mere overskuelig og letlæselig, hvilket må antages at lette administrationen af

bestemmelsen. Der foreslås i øvrigt enkelte ændringer og præciseringer i forhold til den gældende § 32.

Det foreslås efter § 32, stk. 1, at der i en række oplyste situationer fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog den foreslåede stk. 2 og 3.

Forslaget skal navnlig ses i lyset af ønsket om at forenkle reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige.

Med forslaget tydeliggøres det, at et indrejseforbuds geografiske udstrækning ikke kun kan vedrøre Danmark. Et indrejseforbud, der er omfattet af udsendelsesdirektivet, skal således gælde for alle medlemsstaternes område. Medlemsstaterne til udsendelsesdirektivet udgøres aktuelt af EU-landene (undtagen Det Forenede Kongerige og Irland) og de Schengenassocierede lande: Norge, Liechtenstein, Island og Schweiz. Indrejseforbud, der ikke er omfattet af udsendelsesdirektivet, gælder alene for indrejse og ophold i Danmark. Der er tale om en videreførelse af gældende ret.

Udsendelsesdirektivet finder anvendelse på tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstatens område. En tredjelandstatsborger efter direktivet er en udlænding, der ikke er statsborger i et EU-land, EØS-land eller Schweiz, og som ikke har opholdsret som følge af EU's regler om fri bevægelighed.

Udsendelsesdirektivets regler finder ikke anvendelse i forhold til tredjelandstatsborgere, som afvises efter udlændingelovens § 28 eller udvises på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c. Udsendelsesdirektivet finder herudover ikke anvendelse i forbindelse med en afgørelse om udlevering med henblik på retsforfølgning i et andet land. Udsendelsesdirektivet finder heller ikke anvendelse i situationer, hvor udlændingemyndighederne vælger at overføre eller tilbageføre tredjelandstatsborgeren efter udlændingelovens § 29 a, men alene i de situationer, hvor udlændingemyndighederne i stedet vælger selv at foretage den fulde behandling af tredjelandstatsborgerens asylansøgning. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, jf. afsnit 8.1.12. ovenfor.

Indrejseforbuddets geografiske udstrækning har betydning for, hvornår et indrejseforbud skal regnes fra, jf. forslaget til § 32, stk. 6, og bemærkningerne hertil.

Den gældende § 32, stk. 1, 2. pkt., hvorefter et indrejseforbud kan tidsbegrænses, foreslås ikke erstattet af en ny tilsvarende bestemmelse. Baggrunden herfor er, at varigheden for alle indrejseforbud efter § 32, stk. 1, er reguleret i § 32, stk. 2-5. Med forslagene til § 32, stk. 4-5, vil varigheden af alle indrejseforbud efter udlændingeloven også fremover være reguleret. Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt., er derfor overflødig.

Efter forslaget til § 32, stk. 1, nr. 1, vil der skulle fastsættes et indrejseforbud til en udlænding, der er udvist, jf. dog den foreslåede stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse, vil gælde både udvisning på grund af kriminalitet (ved dom, kendelse eller administrativ afgørelse i henhold til udlændingelovens §§ 22-24, § 25 a, stk. 1, eller § 25 c) og udvisning på grund af ulovligt ophold eller som følge af visse ordensmæssige hensyn (ved administrativ udvisning i henhold til udlændingelovens § 25, § 25 a, stk. 2, eller § 25 b). Det bemærkes, at en administrativ udvisning af en udlænding udgør en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 1, nr. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, hvis udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks, eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.

Bestemmelsen er et element i den foreslåede gennemførelse af en nyaffattelse af udlændingelovens § 32 med henblik på forenkling af bestemmelsens opbygning, således at overflødige regler udgår og bestemmelsen generelt systematiseres.

Den foreslåede affattelse af § 32, stk. 1, nr. 2, betyder, at der systematisk vil blive meddelt et indrejseforbud til udlændinge, som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke er udrejst i overensstemmelse med en udrejsefrist.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 1, nr. 3, indsættes en bestemmelse, hvorefter der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Forslaget skal navnlig ses i lyset af ønsket om at forenkle reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige. Med forslaget til § 32, stk. 1, samles alle de gældende bestemmelser om meddelelse af indrejseforbud. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer af indholdet af den gældende § 32, stk. 9, 1. pkt. Der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets stk. 1, nr. 3, indebærer, at selve opførelsen på en af sanktionslisterne medfører, at de pågældende udlændinge har indrejseforbud i Danmark.

Som konsekvens af den foreslåede stk. 1, nr. 3, kan en udlænding, der er opført på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner, afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, ligesom udlændingen alene rent undtagelsesvist kan få visum.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 2, nr. 4, indsættes en bestemmelse, hvorefter der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, hvis udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.

Forslaget skal navnlig ses i lyset af ønsket om at forenkle reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer af indholdet af den gældende § 32, stk. 10, 1. pkt. Der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 4, indebærer, at selve optagelsen på den nationale sanktionsliste vil medføre, at de pågældende udlændinge har indrejseforbud i Danmark.

Forslaget vil endvidere medføre, at en udlænding, der er optaget på den nationale sanktionsliste, vil skulle afvises efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, ligesom udlændingen kun rent undtagelsesvist vil kunne få visum. En udlænding vil endvidere kunne straffes efter udlændingelovens § 59 b for forsætligt eller uagtsomt at indrejse i strid med indrejseforbuddet, ligesom udlændingen som udgangspunkt vil kunne udvises efter udlændingelovens § 25 b eller § 24, nr. 2. En udlænding, på den nationale sanktionsliste, der måtte blive udvist fra landet, vil i forbindelse med udvisningen som udgangspunkt skulle meddeles et nyt indrejseforbud.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 1, nr. 5, indsættes en bestemmelse, hvorefter der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og ophold sig på det i afgørelsen fastsatte område, hvis udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.

Forslaget har til formål at forenkle reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige. Med forslaget til § 32, stk. 1, samles alle de gældende bestemmelser om meddelelse af indrejseforbud.

Forslaget har derudover til formål at sikre, at bestemmelsen kan administreres i overensstemmelse med udsendelsesdirektivet. I det tilfælde en tredjelandsstatsborger opholder sig i Danmark på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse efter udlændingelovens § 21 b, vil den pågældende som udgangspunkt være omfattet af udsendelsesdirektivets regler, og vil derfor skulle meddeles et indrejseforbud, der gælder for medlemsstaternes område. Herudover sker der en videreførelse af gældende ret.

Forslaget indebærer, at udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, meddeles indrejseforbud, der er geografisk afgrænset til enten Danmark eller til medlemsstaterne til udsendelsesdirektivet. Der henvises i den forbindelse til de indledende bemærkninger til § 32, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 5, vil medføre, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at der er truffet en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal underrette Rigspolitiet. Underretningen til Rigspolitiet skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for, at indrejseforbuddet kan registreres og håndhæves. Indrejseforbuddet vil bortfalde, hvis det efterfølgende efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne tilfælde skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i de relevante systemer. Dette gælder tilsvarende i situationer, hvor Udlændingenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. Indrejseforbuddet slettes ligeledes i de relevante systemer, hvis en klage over bortfald har eller tillægges opsættende virkning. Fører klagen til, at indrejseforbuddet opretholdes, registreres indrejseforbuddet på ny.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter der alene fastsættes indrejseforbud i forhold til unionsborgere og disses familiemedlemmer, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, viderefører og tydeliggør gældende ret vedrørende udvisning henholdsvis med og uden indrejseforbud af udlændinge omfattet af EU-reglerne, jf. den gældende udlændingelovs § 32, stk. 1, jf. princippet om EU-rettens forrang i lovens § 2, stk. 3, jf. opholdsdirektivets kapitel VI samt direktivets artikel 15 (direktiv 2004/38/EF).

Den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 2, indebærer, at der i forhold til udlændinge omfattet af EU-reglerne *alene vil kunne fastsættes indrejseforbud*, hvis den pågældende er udvist *af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed*, jf. opholdsdirektivets kapitel VI. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en unionsborger eller dennes familiemedlem er udvist pga. kriminalitet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer samtidig, at der *ikke vil kunne fastsættes indrejseforbud* i sager, hvor en udlænding omfattet af EU-reglerne udvises *af andre grunde*, jf. opholdsdirektivets artikel 15. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis en unionsborger eller dennes familiemedlem er udvist, fordi den pågældende ikke (eller ikke længere) opfylder de betingelser for ophold, som gælder efter henholdsvis direktivets artikel 6 (om ret til ophold i *indtil tre måneder*) og 7 (om ret til ophold i *mere end tre måneder*).

Det bemærkes, at en tredjelandsstatsborger, *som tidligere har haft en opholdsret efter EU-reglerne*, som udgangspunkt også vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 2, jf. EU-Domstolens dom i den præjudicielle sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland, idet den pågældende fortsat i almindelighed vil være at anse for omfattet af de proceduremæssige garantier i opholdsdirektivets artikel 15.

I tilfælde, hvor den pågældende tredjelandsborger efterfølgende fysisk faktisk har afbrudt sit (nu) ulovlige ophold i Danmark ved at *udrejse varigt* (i hvilken forbindelse den pågældende typisk vil

have opgivet sin bopæl her i landet), vil dette dog efter en konkret og individuel vurdering kunne føre til, at vedkommende ikke vil være at anse for omfattet af opholdsdirektivets artikel 15 i en (fremtidig) udvisningssituation. Det samme vil (som efter gældende ret) være tilfældet, hvis en udvisningsafgørelse efter artikel 15 er *effektueret ved tredjelandstatsborgerens fysiske udrejse af Unionen* efter politiets udsendelsesforanstaltning, og vedkommende vender tilbage til Danmark uden at have et lovligt opholdsgrundlag og derfor befinder sig i en ny udvisningssituation.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 8.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 3, indsættes en bestemmelse, hvorefter der i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, kan undlades fastsat et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1 og 2, medmindre den pågældende udlænding er udvist som følge af kriminalitet.

Formålet bag forslaget til § 32, stk. 3, er navnlig at sikre, at Danmark gennemfører udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, fuldt ud. Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, at medlemsstaterne kan undlade at meddele et indrejseforbud i individuelle tilfælde af humanitære grunde.

Muligheden for at undlade at udstede et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, har hidtil været gennemført i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, der foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, og erstattet med forslaget til § 32, stk. 1, nr. 2. Efter § 25 b, stk. 2, har det været muligt at undlade at træffe beslutning om udvisning navnlig af humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Bestemmelsen i § 25 b, stk. 2, og den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, omfatter dog ikke alle indrejseforbud, der meddeles tredjelandstatsborgere, som er omfattet af udsendelsesdirektivets regler. Tredjelandstatsborgere, der udvises efter § 25, § 25 a, stk. 2, og den gældende § 25 b, stk. 1, (der med forslaget ændres til § 25 b) vil således også kunne være omfattet af udsendelsesdirektivets regler. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer på den baggrund, at det er nødvendigt at udstrække muligheden for at undlade at meddele indrejseforbud til disse grupper.

Af praktiske hensyn, herunder særligt hensynet til en effektiv administration af reglerne, foreslås det at udvide bestemmelsen til at omfatte alle typer af indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 1 og 2, undtaget de, der er en følge af udvisning på baggrund af kriminalitet. Bestemmelsen vil derfor principielt også kunne anvendes over for udlændinge omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed. Da der imidlertid kun kan meddeles indrejseforbud til en sådan udlænding, hvis den pågældende (i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8) er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. den foreslåede § 32, stk. 2, vurderes bestemmelsen alene at ville få meget begrænset praktisk betydning i forhold til denne persongruppe. Det kan imidlertid ikke fuldstændig udelukkes, at der vil kunne være tilfælde, hvor betingelserne for udvisning af en udlænding omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed vil

være opfyldt, men hvor det ikke vil være foreneligt med Danmarks internationale forpligtelser at meddele et indrejseforbud.

Den foreslåede § 32, stk. 3, indebærer, at myndighederne kan undlade at udstede et indrejseforbud i tilfælde, hvor udlændingen pludselig er blevet meget alvorlig syg, eventuelt hospitalsindlagt, og derfor ikke har kunnet udrejse i overensstemmelse med udrejsefristen, eller tilfælde, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, bl.a. hensynet til familiens enhed, gør, at den pågældende ikke bør meddeles et indrejseforbud trods overskridelse af en udrejsefrist eller pålæg om at udrejse straks.

Andre særlige grunde til at undlade at udstede et indrejseforbud kan være, at udlændingen samarbejder med politiet om udrejsen, og overskridelse af udrejsefristen således ikke skyldes forhold hos udlændingen. Særlige grunde kan desuden bero på tredjelandstatsborgerens alder, f.eks. hvor der er tale om en uledsaget mindreårig.

Efter den foreslåede § 32, stk. 5, nr. 2, kan der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end udgangspunktet i den foreslåede § 32, stk. 4, nr. 1 og 3, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler derfor.

På den baggrund forudsættes muligheden for helt at undlade at meddele et indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 3, alene anvendt, hvis indrejseforbuddet i sig selv, det vil sige uanset varigheden af indrejseforbuddet, vurderes uproportional. Det gælder dog ikke, hvis udlændingen ikke har kunnet udrejse i overensstemmelse med udrejsefristen på grund af sygdom eller hvor udlændingen samarbejder med politiet om udrejsen, og overskridelse af udrejsefristen således ikke skyldes forhold hos udlændingen. I sådanne tilfælde vil der således fortsat ikke skulle fastsættes et indrejseforbud.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 1, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for 2 år, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis udlændingen er udvist efter §§ 25 a eller 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter det foreslåede stk. 1, nr. 2, jf. dog det foreslåede § 32, stk. 4, nr. 3.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for 4 år, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed, jf. dog den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 4, nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c.

Forslagene til stk. 4, nr. 1 og 2, har alene til formål at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelserne efter indhold. De foreslåede ændringer medfører følgelig ikke en ændring af

bestemmelsernes materielle indhold eller anvendelse. Der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 3, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for 5 år, jf. dog det foreslåede § 32, stk. 5, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter den foreslåede stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter den foreslåede stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.

Forslaget har primært til formål at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelsen efter indhold. Der er tale om en videreførelse af gældende ret efter § 32, stk. 4, 3. pkt.

Forslaget har derudover til formål at udvide adgangen til at meddele indrejseforbud for 5 år, således at bestemmelsen omfatter indrejse i strid med alle indrejseforbud, der er omfattet af udsendelsesdirektivet.

Forslaget indebærer således, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, forsat meddeles for 5 år.

Forslaget indebærer ligeledes, at indrejseforbud i forbindelse med udvisning af en tredjelandstatsborger, der er omfattet af udsendelsesdirektivet, og som er indrejst i strid med et indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet, uanset om sidstnævnte indrejseforbud er meddelt af Danmark eller et andet medlemsland, meddeles for 5 år.

Den foreslåede bestemmelse vil også finde anvendelse, når en udlænding indrejser i strid med et indrejseforbud efter gældende udlændingelov § 25 b.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 4, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for 6 år, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Det foreslås endvidere, at der som § 32, stk. 4, nr. 5, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for mindst 6 år, hvis udlændingen er udvist efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, jf. dog stk. 5.

Forslagene har alene til formål at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelserne efter indhold. De foreslåede ændringer medfører følgelig ikke en ændring af bestemmelsernes materielle indhold eller anvendelse. Der er således tale om videreførelser af hidtil gældende ret.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 6, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for 12 år, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 1 år og 6 måneder, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Forslaget har primært til formål at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelsen efter indhold. Herudover har forslaget til formål at fjerne det overlap, der findes mellem gældende § 32, stk. 2, nr. 3 og 4. Der forudsættes ikke herudover en ændring af bestemmelsens anvendelse.

Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 7, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for bestandig, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed jf. dog § 32, stk. 5.

Forslaget har primært til formål at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelsen efter indhold.

Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Forslaget indebærer, at det ikke længere vil fremgå af bestemmelsen, at der – ved ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse – skal overvejes, om der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år. Det vil dog fortsat være muligt at meddele et indrejseforbud af kortere varighed efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1. Der henvises herom til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 32, stk. 5, nr. 1.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, nr. 8, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud meddeles for bestandig, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden og sikkerhed.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, *nr. 9*, indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbuddet gælder for bestandig, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter de foreslåede stk. 1, nr. 3 og 4.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 4, *nr. 10*, indsættes en bestemmelse, hvorefter et indrejseforbud meddeles for bestandig, jf. dog det foreslåede stk. 5, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter det foreslåede stk. 1, nr. 5.

Forslagene har alene til formål at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelserne efter indhold. De foreslåede ændringer medfører følgelig ikke en ændring af bestemmelsernes materielle indhold eller anvendelse. Der er således tale om videreførelser af gældende ret.

Det foreslås, at der som § 32, *stk. 5, nr. 1*, indsættes en bestemmelse, hvorefter der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis udlændingen er udvist efter §§ 22-24, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i den foreslåede § 32, stk. 4, med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget indebærer, at der kan meddeles indrejseforbud af kortere varighed end fastsat i den foreslåede § 32, stk. 4, hvis det betyder, at der dermed kan meddeles et indrejseforbud, hvor dette ellers med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det forudsættes, at indrejseforbuddet som udgangspunkt fastsættes til mindst 12 år – ved ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder – når et indrejseforbud for bestandigt med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslås, at der som § 32, *stk. 5, nr. 2*, indsættes en bestemmelse, hvorefter der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis udlændingen ikke er udvist efter § 25 a, stk. 1, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 4, nr. 1 og 3.

Formålet med den foreslåede § 32, stk. 5, nr. 2, er alene at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelsen efter indhold. Der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Der tages allerede i forbindelse med en udvisningsafgørelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold og konsekvenserne for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder familiens enhed. Der vil endvidere også være taget hensyn til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, samt til risikoen for at udlændingen, uden for de i § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde, vil lide overlast i hjemlandet. Der henvises til udlændingelovens § 26. I forbindelse med meddelelse af et indrejseforbud, skal der

ligeledes efter den foreslåede § 32, stk. 3, tages stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, at der ikke bør meddeles et indrejseforbud.

Der vil på den baggrund kun helt undtagelsesvist være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud end det, der ellers følger af loven. Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer har en sådan karakter, at det ikke er til hinder for udvisning, eller at der meddeles et indrejseforbud, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 5, nr. 3, indsættes en bestemmelse, hvorefter der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 10, med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget har navnlig til formål at forenkle reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige. Med forslaget til § 32, stk. 5, samles alle de gældende bestemmelser om adgangen til efter en konkret vurdering at meddele et indrejseforbud af kortere varighed end udgangspunktet. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke en ændring af bestemmelsernes anvendelse.

Forslaget indebærer, at der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end for bestandigt.

Der vil ved fastsættelsen af indrejseforbuddets længde i forbindelse med bortfald efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, samt udvisning efter § 25, skulle tages hensyn til alle relevante forhold i den enkelte sag.

Når det skal afgøres, om der skal fastsættes et kortere indrejseforbud, skal hensynet til udlændingen afvejes over for det forhold, som har ført til udvisning. Det forudsættes, at der ikke vil være samme adgang til et kortere indrejseforbud i tilfælde, hvor en udlænding er udvist, fordi den pågældende ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, og i tilfælde hvor en udlænding er udvist, fordi den pågældende anses for en fare for statens sikkerhed. I sidstnævnte tilfælde samt i tilfælde, hvor udlændingen anses for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, bør der kun kunne fastsættes et kortere indrejseforbud, hvis et indrejseforbud for bestandig vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser.

Henset til de tungtvejende sikkerhedshensyn, der ligger bag § 21 b, stk. 1, meddeles indrejseforbuddet som altovervejende udgangspunkt for bestandig. Det forventes, at der kun helt undtagelsesvis vil være grundlag for at fastsætte et indrejseforbud af kortere varighed. Når det skal afgøres, om der er grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud, skal hensynet til udlændingens personlige forhold, herunder udlændingens familieforhold og tilknytning i øvrigt til Danmark, afvejes over for de forhold, som har ført til, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der vil således f.eks. kunne være tale om helt særlige tilfælde, hvor udlændingens tilknytning til Danmark på den ene side og de forhold, som har begrundet bortfald, på den anden

side efter en konkret vurdering fører til, at det ikke vil være proportionalt at meddele den pågældende et indrejseforbud for bestandig.

Med forslaget til § 32, stk. 5, nr. 3, tilføjes ordene ”med sikkerhed” i forhold til de gældende bestemmelser i § 32, stk. 5, 3. pkt., og § 32, stk. 12, 3. pkt.. Ændringen har til formål at sikre, at der alene undtagelsesvist meddeles et kortere indrejseforbud, samt at ensrette bestemmelsen med den foreslåede § 32, stk. 5, nr. 1.

Ændringen indebærer, at indrejseforbud for bestandigt efter § 32, stk. 4, nr. 8 og 10, kun kan meddeles af kortere varighed, hvis det betyder, at der dermed kan meddeles et indrejseforbud i en sag, hvor dette ellers med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det helt klare udgangspunkt er, at indrejseforbuddets varighed fastsættes automatisk på baggrund af den idømte frihedsstraf. Det er således alene i tilfælde, hvor et indrejseforbud for bestandigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at der kan meddeles indrejseforbud af kortere varighed.

Den foreslåede § 32, stk. 5, nr. 3, er således som udgangspunkt en videreførelse af den gældende § 32, stk. 5, 2. pkt., og § 32, stk. 12, 3. pkt. Der er dog med tilføjelse af ordene ”med sikkerhed” i forholdt til den nuværende ordlyd af udlændingelovens § 32, stk. 5, 3. pkt., og stk. 12, 3. pkt., forudsat en skærpelse af reglen svarende til den gældende anvendelse af udlændingelovens § 32, stk. 5, 3. pkt., der videreføres med den foreslåede § 32, stk. 5, nr. 1.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 6, 1. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter et indrejseforbud skal regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Forslaget har til formål at præcisere den gældende udlændingelovs § 32, stk. 1, 3. pkt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet er blevet opmærksom på, at der – i forbindelse med lov nr. 318 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven (Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud m.v.) – er sket en utilstrækkelig gennemførelse af udsendelsesdirektivet. Udsendelsesdirektivet blev oprindeligt gennemført i dansk ret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven.

Den utilstrækkelige gennemførelse blev fastslået af EU-Domstolen i juli 2017 i sagen C-225/16, *Ouhrami mod Nederlandene*. Dommen fastslog, at et indrejseforbud i visse sager i medfør af udsendelsesdirektivet skulle beregnes fra tidspunktet for udrejsen, og dermed i visse tilfælde fra et tidligere tidspunkt, end hvad der gjorde sig gældende efter dagældende ret. På baggrund af dommen skete der ved lov nr. 318 af 25. april 2018 en ændring af udlændingelovens § 32, stk. 1, således at et indrejseforbud skulle beregnes fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

I forbindelse med ændringen blev der imidlertid ved en fejl ikke taget højde for, at virkningen af et indrejseforbud ifølge udsendelsesdirektivet som fortolket af EU-Domstolen skulle beregnes fra tidspunktet for udrejsen fra medlemsstaternes område og ikke blot fra udrejsen fra den enkelte medlemsstat.

Med forslaget til § 32, stk. 6, 1. pkt., vil det fremgå udtrykkeligt af ordlyden af bestemmelsen, at et (tidsbegrænset) indrejseforbud skal regnes fra den dato, hvor udlændingen forlader det område, indrejseforbuddet gælder for. Den foreslåede ændring indebærer, at et indrejseforbud, der alene er gældende i Danmark, vil skulle beregnes fra den faktiske dato, hvor den pågældende forlader Danmark. Et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets regler, vil derimod først skulle beregnes fra den dato, hvor den pågældende forlader medlemsstaternes område.

Hvis den pågældende ikke udrejser eller udsendes ved politiets hjælp, og myndighederne ikke er bekendt med udrejsetidspunktet, kan udrejsetidspunktet fastsættes skønsmæssigt på baggrund af relevante oplysninger om blandt andet afgørelsestidspunkt og sidste opholdssted. Muligheden for at fastsætte udrejsetidspunktet skønsmæssigt forudsættes navnlig udnyttet i de tilfælde, hvor myndighederne er bekendt med, at den pågældende er udrejst, men hvor det eksakte udrejsetidspunkt ikke kendes.

En udlænding, der er udvist med indrejseforbud i Danmark, der har været forsvundet fra sit indkvarteringssted i mindst 3 år, og som ikke i perioden er genopdukket eller antruffet af politiet, må – med mindre andet peger i modsat retning – antages at være udrejst af Danmark. Der vil i sådanne tilfælde kunne fastsættes et skønnet udrejsetidspunkt.

Har en udlænding fået fastsat et udrejsetidspunkt skønsmæssigt, kan udrejsetidspunktet ændres, hvis der foreligger dokumentation for, eller det er sandsynliggjort, at udrejsetidspunktet er et andet end det skønsmæssigt fastsatte. Udrejsetidspunktet vil i den forbindelse både kunne ændres til et tidligere såvel som et senere tidspunkt. Registreringen i Kriminalregistret og SIS II som følge af indrejseforbuddet skal i givet fald ændres. Indrejseforbuddet vil således skulle regnes fra det nye udrejsetidspunkt. Det forudsættes, at vurderingen af, om udrejsetidspunktet kan fastsættes skønsmæssigt, foretages af den myndighed, der foretager registreringerne som følge af indrejseforbuddet i Kriminalregistret og SIS II.

Den gældende formulering kan herudover give anledning til tvivl om, hvorvidt et indrejseforbud har gyldighed før udrejsen eller udsendelse, og om indrejseforbuddet skal regnes fra det eksakte tidspunkt, hvor den pågældende forlader området. Udlændinge- og Integrationsministeriet er dog ikke bekendt med, at der har været tvivl herom. Da der i øvrigt foretages ændringer af bestemmelsen, finder Udlændinge- og Integrationsministeriet det hensigtsmæssigt samtidigt at præcisere denne del af bestemmelsen.

Forslaget skal i øvrigt ses sammen med den øvrige nyaffattelse af § 32, der har til formål at forenkle bestemmelsen. Med forslaget til § 32, stk. 6, samles alle bestemmelser om, hvornår et indrejseforbud skal regnes fra.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse for alle indrejseforbud efter de foreslåede § 32, stk. 1, nr. 1, 3 og 5. Opholder udlændingen sig uden for Danmark, vil et indrejseforbud efter den foreslåede stk. 1, nr. 5, dog skulle regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, jf. de foreslåede § 32, stk. 6, 3. pkt.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 6, 2. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, skal regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne.

Forslaget skal navnlig ses i lyset af ønsket om at systematisere reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer af bestemmelsernes indhold. Der er således tale om en videreførelse af hidtil gældende ret.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 6, 3. pkt., indsættes en bestemmelse, hvorefter indrejseforbud efter den foreslåede stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark.

Forslaget har til formål at præcisere udlændingelovens § 32, stk. 12, 2. pkt. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til den foreslåede § 32, stk. 6, 1. pkt.

En afgørelse om bortfald efter § 21 b, har retskraft fra afgørelsestidspunktet. Den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 5, 2. pkt., indebærer, at indrejseforbud til en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, og som opholder sig uden for Danmark på afgørelsestidspunktet, skal regnes fra den dato, hvor der træffes afgørelse efter § 21 b.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 7, indsættes en bestemmelse, hvorefter et indrejseforbud meddelt en udlænding omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1 eller 2, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, medmindre den pågældende udlænding er udvist som følge af kriminalitet. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Der er med forslaget til § 32, stk. 7, 1. og 2. pkt., ikke tilsigtet nogen ændring af gældende ret. Den foreslåede bestemmelse skal således alene tydeliggøre det, som allerede gælder i dag. Forslaget har i den forbindelse til hensigt at gøre bestemmelsens ordlyd mere direktivnær, således at det

tydeliggøres, at den vurdering, der skal foretages, er en vurdering af, om den pågældende fortsat er en trussel imod den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, og at myndighederne som hidtil skal inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der henvises til afsnit 8.1.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forslaget skal navnlig ses i lyset af ønsket om at forenkle reglerne om indrejseforbud, og gøre reglerne mere letlæselige. Med forslaget til § 32, stk. 7, samles alle de gældende bestemmelser om ophævelse af indrejseforbud. Der er således som udgangspunkt tale om en videreførelse af gældende ret. Derudover foretages der konsekvensrettelser som følge af ophævelsen af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og det samtidige forslag til § 32, stk. 1, nr. 2.

Ved vurderingen af, om et indrejseforbud til en udlænding omfattet af EU-reglerne, skal ophæves, skal myndighederne som hidtil inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der henvises i øvrigt til afsnit 9.1.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forslaget til § 32, stk. 7, 3. pkt., indebærer, at indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 1 og 2, vil kunne ophæves, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Er den pågældende udlænding udvist som følge af kriminalitet, vil indrejseforbuddet dog ikke kunne ophæves. Bestemmelsen har navnlig til formål at gennemføre udsendelsesdirektivets artikel 11.

Muligheden for at ophæve et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets artikel 11, har hidtil været gennemført i udlændingelovens § 32, stk. 11, hvorefter det har været muligt at ophæve et indrejseforbud til en tredjelandstatsborgere der er udvist efter udlændingelovens § 25 b. Udlændingelovens § 25 b, omfatter dog ikke alle indrejseforbud, der meddeles tredjelandstatsborgere, som er omfattet af udsendelsesdirektivets regler. Tredjelandstatsborgere, der udvises efter § 25, § 25 a, stk. 2, og den foreslåede § 25 b, vil således også kunne være omfattet af udsendelsesdirektivets regler. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer på den baggrund, at det er nødvendigt at udstrække muligheden for at kunne ophæve et indrejseforbud til disse grupper. Af praktiske hensyn, herunder særligt hensynet til en effektiv administration af reglerne, foreslås det dog at udvide bestemmelsen til at omfatte alle typer af indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 1 og 2, undtaget de, der er en følge af udvisning på baggrund af kriminalitet.

De grunde, der taler for at undlade at meddele et indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 3, vil også kunne tale for efterfølgende at ophæve indrejseforbuddet efter den foreslåede § 32, stk. 7, 3. pkt. Det vil navnlig være af humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der kan således være tale om tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren pludselig er blevet meget alvorlig syg, eventuelt hospitalsindlagt, og derfor ikke har kunnet udrejse i overensstemmelse med udrejsefristen, eller tilfælde, hvor hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, bl.a. hensynet til familiens enhed, gør, at en tredjelandstatsborger ikke bør meddeles et indrejseforbud trods overskridelse af en udrejsefrist eller pålæg om at udrejse straks.

Andre særlige grunde til ikke at udvise tredjelandstatsborgeren kan være, at tredjelandstatsborgeren samarbejder med politiet om udrejsen, og overskridelse af udrejsefristen således ikke skyldes forhold hos den pågældende. Hvis tredjelandstatsborgeren senere ikke længere ønsker at samarbejde om udrejsen, skal Udlændingestyrelsen træffe afgørelse om udvisning med indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler herimod. Hvis en tredjelandstatsborger over for politiet tilkendegiver, at han eller hun ikke længere ønsker at medvirke til udsendelsen, indstiller politiet således til Udlændingestyrelsen, at den pågældende udvises med indrejseforbud. Når Udlændingestyrelsen i et sådant tilfælde udviser tredjelandstatsborgeren med indrejseforbud, vil en efterfølgende tilkendegivelse fra tredjelandstatsborgeren om på ny at ville samarbejde om udrejsen ikke berettige til en ophævelse af indrejseforbuddet.

Endelig kan der være tilfælde, hvor det på grund af tredjelandstatsborgerens alder, f.eks. hvor der er tale om en uledsaget mindreårig, undlades at træffe afgørelse om udvisning.

Efter udsendelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, 4. pkt., kan medlemsstaterne ophæve et indrejseforbud – ikke blot i individuelle tilfælde – men også i visse kategorier af tilfælde. Bestemmelsen sigter mod en situation, hvor der opstår en humanitær katastrofe i et tredjeland, som f.eks. jordskælv eller væbnede konflikter, der medfører en stor tilstrømning af fordrevne personer, og hvor de almindelige procedurer for ophævelse af indrejseforbud i forhold til personer fra dette land, vil tage for lang tid og ikke være mulig at gennemføre. Den foreslåede hjemmel til at ophæve et allerede meddelt indrejseforbud i udlændingelovens § 32, stk. 7, 3. pkt., vil helt undtagelsesvist også kunne anvendes i forhold til sådanne kategorier af tilfælde.

Et indrejseforbud vil alene kunne ophæves efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 7, 4. pkt., hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en meddelt udrejsefrist, og hvor indrejseforbuddet derfor er meddelt på et forkert grundlag.

Det foreslås, at der som § 32, stk. 8, nr. 1-4, indsættes bestemmelser, hvorefter et indrejseforbud bortfalder, (1) hvis den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, (2) den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering, får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, (3) hvis den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 2, nr. 1, eller (4) hvis den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i stk. 2, nr. 2.

Formålet med nyaffattelsen er alene at gøre loven lettere at læse ved at systematisere bestemmelsen efter indhold. Der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Den foreslåede § 32, stk. 8, nr. 1, er en videreførelse af den gældende § 32, stk. 7. De foreslåede § 32, stk. 8, nr. 3 og 4, er en videreførelse af henholdsvis gældende § 32, stk. 9, 3. pkt., 1. led, og stk. 10, 3. pkt., 1. led.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 26

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, samt afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse tillige skal indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31.

Det foreslås at ændre § 32 a således, at henvisningen til § 8, stk. 1 eller 2, udgår af bestemmelsens 1. led. Det foreslås samtidig, at det i bestemmelsens 2. led fastslås, at også afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter lovens § 7 eller lovens § 8, stk. 1 eller 2, tillige skal indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. lovens § 31.

Det foreslås således, at det direkte af ordlyden af udlændingelovens § 32 a fremgår, at der i afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 7, og i afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, samtidig træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Baggrunden for forslaget vedrørende bestemmelsens 1. led er, at sager om genbosætning efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2, forelægges for Udlændingestyrelsen, mens udlændingen opholder sig uden for landet, og at vurderingen af, hvorvidt en udlænding skal tilbydes genbosætning i Danmark efter udlændingelovens § 8, foretages, mens udlændingen befinder sig i udlandet. Der er derfor ikke behov for at kunne træffe afgørelse, hvorvidt udlændingen skal udsendes af landet.

Forslaget lovfæster endvidere i bestemmelsens 2. led den gældende praksis hos udlændingemyndighederne, hvorefter der i forbindelse med afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, samtidig træffes afgørelse efter udlændingelovens § 32 a om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Fremover vil det således fremgå direkte af ordlyden af udlændingelovens § 32 a, at der i afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 7, og i afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3, eller § 8, stk. 1 eller 2, samtidig træffes afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Forslaget ændrer ikke på kriterierne for, hvornår en opholdstilladelse meddelt efter de nævnte bestemmelser nægtes forlænget.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 27

Det følger af udlændingelovens § 32 b, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Som en konsekvens af den foreslåede ændring i § 32 a, 1. led, foreslås det, at henvisningen til § 8, stk. 1 eller 2, tillige udgår af udlændingelovens § 32 b.

Baggrunden for forslaget er, at sager om genbosætning efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2, forelægges for Udlændingestyrelsen, mens udlændingen opholder sig uden for Danmark, og at afgørelsen om, hvorvidt en udlænding skal tilbydes genbosætning eller ej således træffes, mens vedkommende opholder sig uden for landet, hvorfor der ikke er behov for at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes af landet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28

Den gældende § 33 indeholder en række regler om fastsættelse af udrejsefrist, opsættende virkning mv.

Det foreslås, at der indsættes en overskrift før § 33, som affattes således:

»Fastsættelse af udrejsefrist«

Forslaget skal ses på baggrund af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 33. Overskriften vil tydeliggøre bestemmelsens indhold, hvilket bidrager til at skabe mere klarhed over denne del af reglerne i udlændingeloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 29

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 1, at afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf.

§ 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse.

Det fremgår videre af bestemmelsen, at afgørelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., om, hvorvidt udlændingen har ret til at blive i landet under behandling af en eventuel klagesag.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 33, stk. 1, om fastsættelse af udrejsefrist således, at en afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at udlændingen i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a, ikke har ret til ophold her i landet, skal indeholde en frist for udrejse.

Det foreslås videre, at en sådan afgørelse eller beslutning skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om klageadgang og mulighed for opsættende virkning. Endelig foreslås det, at udlændingen efter anmodning gives en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Bestemmelsens udformning ændres, således at bestemmelsen, fremover generelt vil fastslå, at en afgørelse, hvorved det meddeles en udlænding, at udlændingen efter reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til ophold her i landet, skal indeholde en udrejsefrist.

Baggrunden for ændringen er Rådets gennemførelsesafgørelse af 15. februar 2018 om afhjælpning af de mangler, der blev konstateret ved evalueringen i 2017 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne på området tilbagesendelse, om at sikre, at der systematisk træffes afgørelse om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Danmark, før de udsendes, og at sikre at afgørelser om tilbagesendelse affattes skriftligt, angiver de faktiske og retlige grunde samt oplyser om de retsmidler, der er til rådighed.

Formålet med ændringen af bestemmelsen er at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, som generelt pålægger medlemsstaterne at træffe en tilbagesendelsesafgørelse – indeholdende en udrejsefrist – over for tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt på deres område.

Den foreslåede bestemmelse vil for det første omfatte de afgørelser og beslutninger, der allerede i dag er omfattet af bestemmelsen, herunder afslag på ansøgning om opholdstilladelse, afslag på ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, udvisning efter udlændingelovens §§ 25, 25 a, eller 25 b og udsendelse efter udlændingelovens § 27 b.

Bestemmelsen vil for det andet omfatte afslag på en ansøgning om forlængelse af visum, eller ret til ophold, afgørelse om inddragelse eller annullering af et visum efter §§ 23-26 i bekendtgørelse nr. 1683 af 17. december 2018 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af et visum (visumbekendtgørelsen) om inddragelse eller annullering af et visum.

Afslag på en ansøgning om forlængelse af visum, eller ret til visumfrit ophold, afgørelse om inddragelse eller annullering af et visum omfatter endvidere afgørelser efter § 22 i visumbekendtgørelsen, hvorefter et visum i en række nærmere bestemte tilfælde kan forlænges af Udlændingestyrelsen under en udlændings ophold her i landet. Meddeles der afslag efter udløbet af gyldighedsperioden eller varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum, og er den pågældende udlænding ikke udrejst, opholder den pågældende udlænding sig ulovligt her i landet, og den pågældende vil i afgørelsen under henvisning til udlændingelovens § 30, stk. 1, blive pålagt at udrejse.

For det tredje omfatter bestemmelsen beslutninger, hvor bortfald af en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b, stk. 1, konstateres.

Efter udlændingelovens § 17 bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl her i landet, eller når udlændingen har opholdt sig uden for landet i en vis periode, jf. herom udlændingelovens § 17, stk. 1 og 2. Efter udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse endvidere som følge af ophold uden for landet i 12 måneder som led i repatriering.

Bortfald af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 og § 17 a sker som udgangspunkt ex lege (automatisk). Bortfald kan efterfølgende konstateres ved afgørelse, såfremt tredjelandstatsborgeren på ny genindrejser i Danmark eller fra udlandet indgiver ansøgning om dispensation for bortfald med henblik på at kunne genindrejse, og såfremt betingelserne for bortfald i øvrigt er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse eller opholdsret, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden (fremmedkriger).

Ved bortfald af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, anses opholdstilladelsen dog først for bortfaldet, når der efter en konkret vurdering er truffet beslutning herom.

Endelig vil bestemmelsen for det fjerde omfatte en række afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, hvor indgivelse af ansøgning som udgangspunkt er betinget af lovligt ophold her i landet, og hvor det i forbindelse med indgivelse af ansøgning konstateres, at udlændingen har ulovligt ophold og ikke i øvrigt gives adgang til at indgive ansøgningen her i landet. Der kan henvises til udlændingelovens § 9, stk. 25, (om ansøgning om opholdstilladelse som

led i familiesammenføring), § 9 a, stk. 5, (om ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse), § 9 c, stk. 6, (om ansøgning om opholdstilladelse som følge af ganske særlige grunde eller som led i litterær virksomhed, jf. § 9 c, stk. 1, og § 9 c, stk. 4), § 9 f, stk. 9, (om ansøgning om opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær), § 9 i, stk. 3, (om ansøgning om opholdstilladelse med henblik på uddannelse), § 9 j, stk. 2, (om ansøgning om opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold), § 9 k, stk. 2, (om ansøgning om opholdstilladelse som praktikant eller volontør), § 9 l, stk. 2, (om ansøgning om opholdstilladelse til et længerevarende ferieophold ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45), § 9 m, stk. 2, (om ansøgning om opholdstilladelse på grund af familiemæssig tilknytning til en herboende, når erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor), § 9 n, stk. 2, (om ansøgning om opholdstilladelse på grund af familiemæssig tilknytning til en herboende, når hensynet til denne taler herfor), § 9 p, stk. 2, (om ansøgning om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, der følger af Danmarks internationale forpligtelser), og § 9 q, stk. 11, (om ansøgning om opholdstilladelse til en pensionist, som har været ansat ved en herværende international organisation, EU-institution el.lign.).

Det vil være uden betydning, om afgørelsen, der træffes i medfør af den foreslåede bestemmelse, træffes med hjemmel i udlændingeloven eller med hjemmel i regler udstedt efter bemyndigelse fastsat i udlændingeloven.

Det vil være en forudsætning for, at der kan træffes en afgørelse, der fastsætter en udrejsefrist efter den foreslåede ordning, at udlændingen på det tidspunkt, hvor afgørelsen, beslutningen eller dommen træffes, opholder sig ulovligt her i landet, eller at tredjelandsstatsborgeren som følge af afgørelsen eller beslutningen ikke længere har lovligt ophold her i landet.

Har udlændingen på tidspunktet for afgørelsen eller beslutningen lovligt ophold, og ændres der ikke herved som følge af afgørelsen eller beslutningen, vil der ikke skulle fastsættes en udrejsefrist i afgørelsen eller beslutningen. Som eksempel herpå kan nævnes en udlænding, der inden udløbet af et visum eller visumfrit ophold ansøger om forlængelse af opholdet, men som – fortsat inden udløb af visummet eller det visumfrie ophold – meddeles afslag herpå. Den pågældende udlænding vil således frem til visummet eller det visumfrie opholds udløb fortsat have lovligt ophold, og der vil ikke i afslaget skulle fastsættes en udrejsefrist.

I tilfælde, hvor en udlænding pågribes under ulovligt ophold, herunder et udløbet visum eller overskredet visumfrit ophold, her i landet og ikke indgiver ansøgning om opholdstilladelse eller ikke meddeles ret til ophold her i landet i forbindelse med indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse, skal Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration som hovedregel udvise udlændingen med indrejseforbud efter bestemmelsen i udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og som udgangspunkt fastsætte udrejsefristen til straks, idet der i disse tilfælde normalt vil være grundlag for at antage, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde.

For så vidt angår sager om indgivelse af ansøgning fra en udlænding, der opholder sig ulovligt her i landet, ændres der ikke ved, at myndighederne i overensstemmelse med gældende praksis skal tage stilling til, om ansøgningen kan tillades indgivet, således at den pågældende kan opholde sig på processuelt ophold under behandlingen af den pågældendes ansøgning. Findes der ikke grundlag for at tillade ansøgningen indgivet og tillade den pågældende at opholde sig her i landet på baggrund af processuelt ophold under sagsbehandlingen, skal udlændingemyndighederne fremover fastsætte en udrejsefrist i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1. Meddeles udlændingen ret til at opholde sig her i landet under sagens behandling, vil et eventuelt afslag på ansøgningen udgøre den tilbagesendelsesafgørelse i udsendelsesdirektivets forstand, som tillige skal indeholde en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 2.

Det forhold, at en afgørelse eller beslutning, som foreslås omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet, ændrer som udgangspunkt ikke ved, at der i afgørelsen eller beslutningen skal fastsættes en udrejsefrist. Tillægges påklage af en afgørelse opsættende virkning, suspenderes den fastsatte udrejsefrist under behandling af klagesagen, jf. lovforslagets § 1, nr. 19, og såfremt klagesagen ikke fører til, at udlændingen gives ret til ophold her i landet, skal der i forbindelse med afgørelsen i klagesagen fastsættes en ny udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1.

Praksis for fastsættelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 2, forudsættes videreført for de afgørelser og beslutninger, som hidtil har været omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1.

I de afgørelser og beslutninger, som med den foreslåede ændring fremover vil være omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., vil der som udgangspunkt blive fastsat en udrejsefrist på 7 dage og i påtrængende tilfælde til straks i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2.

Det foreslås, at afgørelser og beslutninger, der bliver omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning. Efter anmodning skal udlændingen endvidere gives en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

En afgørelse eller beslutning, der bliver omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., skal herudover angive de faktiske og retlige grunde for afgørelsen og oplyse om de retsmidler, der er til rådighed.

Det skal som hidtil udtrykkeligt anføres i afgørelserne, at den pågældende vil kunne udsendes tvangsmæssigt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen, medmindre udlændingelovens § 31 er til hinder for tvangsmæssig udsendelse.

Endelig foreslås det, at udlændingen efter anmodning gives en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Der er herved tale om en videreførelse af den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33 b. Bestemmelsen gennemfører artikel 12, stk. 2, i udsendelsesdirektivet. Der er efter bestemmelserne ikke pligt til at oversætte hele afgørelsen. Oversættelsen skal således indeholde de væsentligste faktiske og retlige grunde for afgørelsen samt relevant klagevejledning. De faktiske grunde omfatter de konkrete forhold i sagen, der har afgørende betydning for sagens afgørelse. Det er den myndighed, der har truffet afgørelsen, der tager stilling til anmodningen om oversættelse, herunder vurderer, på hvilket sprog oversættelsen skal gives. En rimelig formodning om, at udlændingen forstår det pågældende sprog, kan etableres ved, at ansøgningen er udformet på det pågældende sprog, eller udlændingen i øvrigt har anvendt sproget over for udlændingemyndighederne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 5 og 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 2, at udrejsefristen i afgørelser, der er omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, fastsættes til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse.

Det fremgår endvidere, at udrejsefristen i afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes til 15 dage og for andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. Udrejsefristen fastsættes dog altid til straks i påtrængende tilfælde.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., således at der henvises til udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt.

Ændringen er en konsekvens af ændringen i udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. og 2. pkt., jf. den foreslåede ordning i § 1, nr. 29, hvorefter en afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at udlændingen efter reglerne i kapitel 1 og 3-4 a, ikke har ret til ophold her i landet, skal indeholde en frist for udrejsen.

Den foreslåede ordning medfører ikke ændringer i fastsættelsen af udrejsefrister i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 2.

Til nr. 31

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 2, at udrejsefristen fastsættes til 1 måned i afgørelser, der er omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk

land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks.

Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 2, 6. pkt., gælder således, at risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Det foreslås, at udlændingelovens § 33, stk. 2, 6. pkt., ændres således, at det tillige skal indgå ved vurderingen af risikoen for, om udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, om udlændingen har lagt hindringer i vejen for sagens behandling.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at Rådet, på baggrund af anbefalinger fra Kommissionen som følge af Kommissionens evaluering i februar 2017 af Danmarks gennemførelse af bl.a. udsendelsesdirektivet har henstillet, at udlændingeloven ændres for at sikre, at der eksplicit i loven fastsættes objektive kriterier for, hvornår der er risiko for, at en tredjelandstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, vil forsvinde.

Den foreslåede ændring betyder, at det direkte af udlændingeloven vil fremgå, at det i vurderingen af, om der er risiko for, at en udlænding vil forsvinde, udover en vurdering af, om udlændingen hidtil har medvirket til sagens behandling også kan indgå, om udlændingen har lagt hindringer i vejen for sagens behandling. Hindringer kan f.eks. bestå i at tilsløre sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved bevidst at meddele urigtige oplysninger herom.

Det bemærkes, at det allerede efter gældende ret kan indgå i vurderingen, om udlændingen hidtil har medvirket til sagens behandling, herunder om udlændingen er mødt op til de samtaler og

afhøringer, som den pågældende måtte være indkaldt til, og at det i den forbindelse tillige kan indgå, om udlændingen under sagens behandling har lagt hindringer i vejen for sagens oplysning.

Formålet med den foreslåede ændring er således først og fremmest direkte i lovtæksten at tydeliggøre den vurdering, som allerede efter gældende ret skal foretages i forbindelse med beslutning om fastsættelse af udrejsefristen, hvorefter udrejsefristen fastsættes til straks i påtrængende tilfælde, herunder når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller sundhed, har begået et strafbart forhold, eller når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 43.

Til nr. 32

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 3, at hvis en afgørelse efter stk. 1 påklages inden 7 dage efter, at den er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har efter udlændingelovens § 33, stk. 4, ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Det følger af § 33, stk. 5, at ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette efter udlændingelovens § 33, stk. 6, 1. pkt., ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter udlændingelovens § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette efter udlændingelovens § 33, stk. 6, 2. pkt., ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 7, at en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b ikke har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Det fremgår af udlændingelovens § 33, stk. 9, at politiet fastsætter udrejsefristen til straks, hvis udvisning er sket ved dom, jf. dog bestemmelsens stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Det følger af udlændingelovens § 33 c, at en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 33, stk. 3-8 og 10-13, og nyaffatte reglerne som § 33 a, § 33 b og § 40, stk. 13, idet bestemmelserne tematisk ikke hører sammen, da de omhandler henholdsvis regler om processuelt ophold, opsættende virkning og regler om, hvornår en ansøgning ikke behandles, når myndighederne ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Videre finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at bestemmelsens stk. 6, hvorefter det gælder, at hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1 (åbenbart grundløs) indbringes for Folketingets Ombudsmand har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, og hvorefter det gælder, at indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b (humanitær opholdstilladelse) for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter lovens § 9 b, bør ophæves.

Bestemmelsen blev indsat i udlændingeloven med det formål at regulere udlændingemyndighedernes meddelelse af opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, når en afgørelse blev indbragt for Folketingets Ombudsmand og med det formål at effektivisere sagsbehandlingen.

Med forslaget til en ny bestemmelse i udlændingeloven om opsættende virkning foreslås det, at udgangspunktet er, at klage over en afgørelse efter udlændingeloven og ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter denne lov ikke kan tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der på denne baggrund og af hensyn til forenkling ikke ses at være behov for en selvstændig regulering af, hvorvidt indbringelse af en afgørelse for Folketingets Ombudsmand af udlændingemyndighederne skal tillægges opsættende virkning. Spørgsmålet om opsættende virkning må herefter afgøres i henhold til de almindelige forvaltningsretlige principper. Det betyder, at spørgsmålet om opsættende virkning i forbindelse med indbringelse af afgørelser for Folketingets Ombudsmand fremover ikke er eksplicit lovreguleret, men skal afgøres på baggrund af udlændingemyndighedernes skønsmæssige vurdering.

Formålet med at nyaffatte bestemmelserne som § 33 a, § 33 b og § 40, stk. 13, er at skabe en tematisk opdeling af bestemmelserne om processuelt ophold og opsættende virkning, hvilket skal bidrage til at skabe mere klarhed og overblik over reglerne. Formålet er endvidere at ophæve udlændingelovens § 33, stk. 6, idet bestemmelsen ikke længere har noget selvstændigt indhold..

Det foreslås desuden at indsætte en ny bestemmelse i udlændingelovens § 33, *stk. 3*, hvorefter der skal fastsættes en ny frist for udrejse efter reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 2, hvis en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter den foreslåede § 33 b, stk. 1 eller 2, eller § 53 a, stk. 2, 4. pkt., stadfæstes, eller hvis en klage, der er tillagt opsættende virkning efter den foreslåede § 33 b, stk. 1 eller 2, frafalder.

Formålet med bestemmelsen er at pålægge udlændingemyndighederne at fastsætte en udrejsefrist efter reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 2, hvis en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning, stadfæstes, eller hvis en klage, der er tillagt opsættende virkning, frafalder.

Bestemmelsen indebærer, at udlændingemyndighederne i forbindelse med stadfæstelse af en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning, vil skulle fastsætte en udrejsefrist. Bestemmelsen indebærer endvidere, at udlændingemyndighederne i forbindelse med en klagers frafald af sin klage skal fastsætte en udrejsefrist.

I det omfang en automatisk påklage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afslag på asyl frafalder, vil Udlændingestyrelsen skulle fastsætte en udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen i så fald har truffet den endelige afgørelse om afslag på asyl.

Det foreslås endvidere i udlændingelovens § 33, *stk. 4*, at en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor, at udrejsefristen højst kan forlænges indtil

120 dage, at forlængelse af udrejsefristen ud over 120 dage alene kan ske i ganske særlige tilfælde, herunder navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejse taler derfor, og at afgørelse herom skal meddeles skriftligt.

Baggrunden for bestemmelsen er navnlig, at en forlængelse af udrejsefristen vil kunne medvirke til, at en udlænding, der har haft et længerevarende lovligt ophold i Danmark, og som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, får mulighed for at afvikle sine forhold i landet. Dette vil kunne medvirke til en mere overskuelig udrejse og til, at flere udlændinge dermed vælger at udrejse frivilligt, ligesom det vil give disse udlændinge mulighed for eventuelt at søge repatriering under udrejsefristen.

Det er ikke hensigten, at udlændinge, der får fastsat en udrejsefrist til straks, skal kunne få forlænget deres udrejsefrist efter den foreslåede bestemmelse, jf. dog nedenfor om situationen, hvor en udlænding oplyser, at hun er gravid, og terminstidspunktet dokumenteres at være mindre end 60 dage efter den fastsatte udrejsefrist.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 4, 1. pkt., vil en udrejsefrist fastsat efter § 33, stk. 2, kunne fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor.

Forslaget indebærer, at udlændingemyndighederne fortsat vil kunne forlænge en udrejsefrist fastsat efter udlændingelovens § 33, stk. 2, til et senere tidspunkt, hvis særlige grunde herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor.

En udrejsefrist vil efter den foreslåede bestemmelse kunne forlænges allerede på det tidspunkt, hvor myndigheden fastsætter udrejsefristen, f.eks. i forbindelse med inddragelse af en udlændings opholdstilladelse, hvis en individuel vurdering af sagens omstændigheder begrundet det. Afgørelsen om forlængelse af udrejsefristen vil i så fald skulle træffes af den myndighed, som træffer afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse, enten af egen drift eller på baggrund af en anmodning fra udlændingen eller dennes advokat/partsrepræsentant. Det er således ikke et krav, at udrejsefristen først fastsættes efter § 33, stk. 2, og herefter forlænges efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 4. Såfremt myndigheden ikke tager stilling til, om udrejsefristen kan forlænges i forbindelse med afgørelsen, vil myndigheden efterfølgende skulle tage stilling til spørgsmålet, såfremt udlændingen anmoder herom.

Hvis udlændingemyndighederne forlænger udrejsefristen, skal udlændingen orienteres herom i afgørelsen.

Udlændingemyndighederne skal i forbindelse med fastsættelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 2, vejlede om muligheden for forlængelse af udrejsefristen, herunder

om de forhold, der kan begrunde en forlængelse af udrejsefristen. I visse sager vil vejledning om mulighed for forlængelse af udrejsefristen som udgangspunkt kunne undlades. Dette kan eksempelvis være sager om studerende, arbejdstagere, medfølgende familie til disse, au pair-personer, eller religiøse forkyndere. I sager vedrørende disse grupper vil spørgsmål om forlængelse af en udrejsefrist med henblik på at sikre en families samlede udrejse oftest ikke opstå, idet myndighederne som udgangspunkt træffer afgørelse samtidigt.

Beslutning om forlængelse af en udrejsefrist træffes på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder. Ved vurderingen kan bl.a. indgå, om udlændingens samlede tilknytning her til landet skal føre til forlængelse af udrejsefristen, herunder om den pågældende skal afvikle eksempelvis boligforhold, bankforretninger, institutionspladser og afhænde bohave eller om den pågældende har et mindreårigt barn, der har en forestående afsluttende eksamen. Det forudsættes, at bestemmelsen forventes at have et snævert anvendelsesområde for så vidt angår forlængelse af udrejsefristen af hensyn til udlændingens samlede tilknytning her til landet.

Udover de situationer, hvor der allerede efter gældende ret kan ske forlængelse af udrejsefristen, vil udrejsefristen tillige kunne forlænges i ganske særlige tilfælde, herunder navnlig hvor hensyn til familiens samlede udrejse taler derfor, f.eks. hvor en familie har samtidige verserende sager hos henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, således at alle familiens medlemmer har mulighed for at udrejse samtidigt, uanset at deres sager afgøres endeligt af forskellige myndigheder, herunder så familien kan gøre brug af et eventuelt tilbud om repatriering.

Når en familie har samtidigt verserende sager om inddragelse af opholdstilladelse i henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet forudsætter det en tæt koordination mellem myndighederne, således at det tilstræbes, at der træffes afgørelser for alle familiens medlemmer inden for en kort tidsmæssig sammenhæng, uanset forvaltningsrettens princip om, at klagesager behandles i den rækkefølge, de er indkommet, idet det er et relevant sagligt hensyn, at familiens medlemmer så vidt muligt får en afgørelse inden for en kort tidsmæssig sammenhæng, og som følge deraf kan agere i overensstemmelse med afgørelserne.

Udrejsefristen vil endvidere kunne forlænges i de tilfælde, hvor en udlænding og dennes familiesammenførte familiemedlemmer alle har fået deres opholdstilladelser inddraget eller nægtet forlænget, og hvor et eller flere af familiemedlemmerne søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl).

I sådanne tilfælde vil den familiemæssige tilknytning mellem udlændingen og dennes familiemedlemmer indgå som et hensyn i den konkrete vurdering af, om der skal træffes afgørelse om forlængelse af udrejsefristen. Der skal i den forbindelse lægges vægt på, om der er tale om mindreårige børn, og om udrejsefristen har konsekvenser i relation til hensynet til familiens enhed. Det skal desuden indgå i vurderingen, om en anmodning om forlængelse af udrejsefristen alene sker med henblik på at kunne forlænge opholdet i Danmark og således med henblik på at unddrage sig efterlevelse af udlændingemyndighedernes afgørelse. Det vil således f.eks. kunne tale imod

forlængelse, hvis flere familiemedlemmer søger om asyl forskudt af hinanden, eller hvis familiemedlemmerne er blevet grundigt vejledt om muligheden for at søge om asyl tidligt i eksempelvis en inddragelsesproces, men først vælger at søge om asyl langt senere i processen, ligesom det vil tale imod forlængelse af udrejsefristen, hvis det vurderes, at der er tale om forsøg på at obstruere en udrejse. Der må ikke gives afslag på forlængelse af udrejsefristen, hvor hensynet til familiens samlede udrejsefrist taler herfor.

Det bemærkes, at opregningen i bestemmelsen ikke er udtømmende. Bestemmelsen vil derfor tillige kunne finde anvendelse, hvis andre særlige grunde gør sig gældende. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en afvist asylansøger har mulighed for og indgår en særskilt aftale med danske myndigheder om gennemførelse af særlige forløb eller lignende forud for en frivillig udrejse, og et sådant forløbs varighed gør det nødvendigt at forlænge en fastsat udrejsefrist.

Bestemmelsen vil også fortsat kunne finde anvendelse i de situationer, hvor en udlænding oplyser, at være gravid, og hvor terminstidspunktet dokumenteres at være mindre end 60 dage efter den fastsatte udrejsefrist. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminstidspunktet, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 60 dage efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer, at terminstidspunktet er mindre end 60 dage før afgørelsestidspunktet, skal udlændingemyndighederne i afgørelsen fastsætte en udrejsefrist til 60 dage efter terminstidspunktet.

Forlængelse af udrejsefristen af hensyn til familiens samlede udrejse vil som udgangspunkt ikke være relevant for f.eks. studerende, arbejdstagere, medfølgende familie til disse, au pair-personer, eller religiøse forkyndere, da Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet som udgangspunkt behandler henholdsvis sager og klager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af disse udlændinges og deres medfølgende familiemedlemmers opholdstilladelse samtidigt, og der normalt ikke opstår spørgsmål om forskellige udrejsefrister for disse grupper. Disse udlændinge vil dog fortsat i overensstemmelse med gældende praksis være omfattet af muligheden for at få forlænget udrejsefristen f.eks. i forbindelse med graviditet, hvor udlændingen dokumenterer terminstidspunktet/fødselstidspunktet som værende mindre end 60 dage efter den fastsatte udrejsefrist og af hensyn til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning.

Efter den forslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, *stk. 4, 2. pkt.*, vil udrejsefristen kunne forlænges indtil 120 dage.

Forslaget indebærer, at den samlede forlængede udrejsefrist højst kan udgøre 120 dage. Udrejsefristen kan således fastsættes for en kortere periode end 120 dage, hvis udlændingemyndighederne eksempelvis på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens og udlændingens forhold finder, at udlændingen kan afvikle sine forhold her i landet på kortere tid end 120 dage.

En udrejsefrist vil efter den foreslåede bestemmelse kunne forlænges allerede på tidspunktet for afgørelsen om afslag på opholdstilladelse, hvis en individuel vurdering af sagens omstændigheder begrundet det. Afgørelsen om forlængelse af udrejsefristen vil i så fald skulle træffes af den myndighed, som træffer afgørelse om afslag, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. Afgørelsen træffes enten af egen drift eller på baggrund af en anmodning fra udlændingen eller dennes advokat/partsrepræsentant. Det er således ikke et krav, at udrejsefristen først fastsættes efter § 33, stk. 2, og først herefter forlænges efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 4. Såfremt myndigheden ikke tager stilling til, om udrejsefristen kan forlænges i forbindelse med selve afgørelsen om f.eks. inddragelse af opholdstilladelse, vil myndigheden efterfølgende skulle tage stilling til spørgsmålet, såfremt udlændingen anmoder herom.

Hvis udlændingemyndighederne forlænger udrejsefristen efter den foreslåede bestemmelse, skal udlændingemyndighederne i afgørelsen orientere udlændingen herom.

Udlændingemyndighederne skal i forbindelse med fastsættelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 2, vejlede om muligheden for forlængelse af udrejsefristen, herunder om de forhold, der kan begrunde en forlængelse af udrejsefristen.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 4, 3. pkt., vil en forlængelse af udrejsefristen udover 120 dage alene kunne ske i ganske særlige tilfælde, herunder navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejse taler derfor.

Forslaget indebærer, at en udlænding, der allerede har fået forlænget sin udrejsefrist i 120 dage, og som herefter anmoder om yderligere forlængelse af sin udrejsefrist udover de 120 dage, som udrejsefristen maksimalt kan forlænges med efter det foreslåede 2. pkt., vil kunne få forlænget sin udrejsefrist yderligere efter det foreslåede 3. pkt., i ganske særlige tilfælde, herunder navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejsefrist taler derfor.

En yderligere forlængelse af en udrejsefrist efter § 33, stk. 4, 3. pkt., vil således skulle ske på baggrund af de konkrete omstændigheder, der foreligger i sagen. Der vil i så fald være tale om en ny afgørelse, hvor der skal foretages en konkret og individuel vurdering af de nærmere omstændigheder, herunder navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejsefrist på tidspunktet for anmodningen tilsiger, at udrejsefristen skal forlænges. En forlængelse vil maksimalt kunne ske med indtil 120 dage ad gangen, og vil skulle ske med udgangspunkt i tidspunktet for udrejsefristens udløb.

En udlænding vil således eksempelvis kunne få forlænget sin udrejsefrist, hvis udlændingens familiemedlemmer har verserende sager, som endnu ikke er færdigbehandlet. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis en udlænding har fået inddraget sin opholdstilladelse, og Flygtningenævnet har stadfæstet afgørelsen om inddragelse, men udlændingens familiesammenførte familiemedlemmer fortsat har verserende sager i eksempelvis Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet.

Det er udgangspunktet, at en anmodning om forlængelse af en allerede fastsat udrejsefrist skal indgives inden udrejsefristens udløb. Udlændingen er ved fastsættelsen af en udrejsefrist pålagt at udrejse af landet, men kan, så længe udrejsefristen ikke er udløbet, ikke udsendes tvangsmæssigt. Udlændingen har hverken før eller efter udrejsefristens udløb ret til at arbejde, studere mv., idet udlændingen ikke længere har et lovligt opholdsgrundlag efter udlændingeloven. Såfremt udlændingen ikke anmoder om forlængelse af udrejsefristen inden udrejsefristens udløb, skal udlændingen udrejse i overensstemmelse med den fastsatte frist. Hvis udlændingen ikke udrejser inden udløbet af udrejsefristen, vil vedkommende herefter opholde sig ulovligt i landet.

Hvis udlændingemyndighederne ikke kan nå at tage stilling til en ansøgning om forlængelse af en fastsat udrejsefrist inden udrejsefristens udløb, skal politiet ved en udsendelse af udlændingen afvente, at udlændingemyndighederne tager stilling til, om udrejsefristen kan forlænges. Der skal i dette tilfælde ikke meddeles processuelt ophold eller opsættende virkning indtil udlændingemyndighederne tager stilling til, hvorvidt udrejsefristen kan forlænges.

Det påhviler som udgangspunkt ikke myndighederne at forlænge en udlændings udrejsefrist af egen drift i perioden mellem afgørelsen efter § 33, stk. 1, og udløbet af udrejsefristen. I denne periode er det som udgangspunkt udlændingens eget ansvar at anmode om forlængelse af udrejsefristen efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 4, hvis udlændingen ønsker at få vurderet, om udrejsefristen kan forlænges (yderligere).

Myndighederne har således som udgangspunkt kun en pligt til at påse, om der er grundlag for at forlænge udrejsefristen efter den foreslåede bestemmelse i forbindelse med, at der træffes en afgørelse efter § 33, stk. 1. Udlændingemyndighederne skal i forbindelse med fastsættelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 2, vejlede om muligheden for forlængelse af udrejsefristen, herunder om de forhold der kan begrunde en forlængelse af udrejsefristen.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 4, 4. pkt., skal afgørelsen meddeles skriftligt.

Forslaget indebærer, at den myndighed, der træffer afgørelse om forlængelse af udrejsefristen, skal meddele afgørelsen skriftligt til udlændingen.

Der er tale om en videreførelse af gældende ret, da det allerede i dag meddeles skriftligt, hvis en udrejsefrist forlænges.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 36 og 45.

Til nr. 33

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 10, at en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, ikke har opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 11, at en klage over en afvisningsbeslutning ikke giver udlændingen ret til at indrejse i landet.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 12, at hvis en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, påklager en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, inden 7 dage efter afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Endelig følger det af udlændingelovens § 33, stk. 13, at hvis et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, påklages inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 33, stk. 10-13.

Baggrunden for forslaget er, at der med lovforslagets § 1, nr. 35-37 foreslås en nyaffattelse af bestemmelserne i § 33 a, § 33 b og § 40, stk. 13 med henblik på en tematisk opdeling af bestemmelserne om processuelt ophold og opsættende virkning, hvilket skal bidrage til at skabe mere klarhed over reglerne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 32 og 35-37.

Til nr. 34

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 15, at § 33, stk. 14, tilsvarende finder anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 14 i udlændingelovens § 33, stk. 15, der bliver § 33, stk. 6, ændres til stk. 5.

Der er således tale om en konsekvensændring, som følge af, at § 33, stk. 14 og 15, bliver § 33, stk. 5 og 6, som følge af ophævelsen af § 33, stk. 3-13, jf. lovforslagets § 1, nr. 32. Det bemærkes, at reglerne om processuelt ophold herefter som udgangspunkt vil kunne findes i udlændingelovens § 33 a, men at der kan være andre bestemmelser i udlændingeloven som vedrører processuelt ophold.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 35

Det følger af udlændingelovens § 33 a, at udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først skal udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

Det foreslås, at der før § 33 a indsættes en *overskrift*, som affattes således: »Processuelt ophold«.

Baggrunden for forslaget er, at § 33 a nyaffattes, således at bestemmelsen vil indeholde regler om processuelt ophold, jf. lovforslagets § 1, nr. 36. Det bemærkes, at reglerne om processuelt ophold herefter som udgangspunkt vil kunne findes i § 33 a, men at der kan være andre bestemmelser i udlændingeloven som vedrører processuelt ophold.

Med overskriften sigtes der til at skabe en mere overskuelig opdeling af kapitel 6, der indeholder forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 53.

Til nr. 36

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 3, at hvis en afgørelse efter stk. 1, påklages inden 7 dage efter, at den er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller at udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 4, har en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Af udlændingelovens § 33, stk. 5, følger det, at ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og

3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette heller ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Videre fremgår det af udlændingelovens § 33, stk. 7, at en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b ikke har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 10, at ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, fra en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4, ikke har opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Udlændingelovens § 33, stk. 12, indebærer, at hvis en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, påklager en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e, eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 13, at hvis et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, påklages inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Endvidere følger det af udlændingelovens § 33 a, at udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først skal udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

Det fremgår af udlændingelovens § 33 b, at en afgørelse omfattet af udlændingelovens § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning. Derudover fremgår det, at udlændingen gives en

skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Det foreslås at nyaffatte § 33 a og § 33 b således, at § 33 a regulerer, hvornår en udlænding som udgangspunkt har processuelt ophold under en sags behandling, og at § 33 b regulerer muligheden for at tillægge en ansøgning om forlængelse eller klage opsættende virkning. På baggrund heraf foretages en præcisering af ordlyden i bestemmelserne.

Formålet med ændringen er at skabe et bedre overblik over reglerne om henholdsvis processuelt ophold og opsættende virkning.

Processuelt ophold indebærer, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet under sagens behandling, men det processuelle ophold giver ikke udlændingen yderligere rettigheder, som eksempelvis ret til offentlige ydelser, ret til beskæftigelse eller uddannelse mv., jf. dog udlændingelovens § 14 a, om asylansøgers mulighed for at tage beskæftigelse i Danmark under asylsagsbehandlingen.

Opsættende virkning indebærer, at en udlænding i forbindelse med en klage over en afgørelse bibeholder hidtil opnåede rettigheder, og at en fastsat udrejsefrist suspenderes. Hvis udlændingen ikke har opnået rettigheder, får den opsættende virkning samme retsvirkning for udlændingen som processuelt ophold.

Det bemærkes, at det ikke er i alle henseender at en udlænding er stillet som om, at den påklagede afgørelse ikke var truffet, jf. afsnit 2.2. i almindelige bemærkninger.

Opsættende virkning indebærer desuden, at en udlænding i forbindelse med en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er indgivet rettidigt, bibeholder eventuelle hidtil opnåede rettigheder, der knytter sig til opholdstilladelsen, og at udlændingen ikke skal udrejse af Danmark efter den i opholdstilladelsen fastsatte udløbsdato, såfremt udlændingemyndighederne ikke har færdigbehandlet ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelsen inden opholdstilladelsens udløbsdato.

Uanset om udlændingen er meddelt processuelt ophold, eller klagen eller ansøgningen om forlængelse af en opholdstilladelse er tillagt opsættende virkning, kan udlændingen fortsat ansøge om og meddeles tilbagejættelse efter reglerne herom.

Det foreslås, at en udlænding efter udlændingelovens § 33 a, stk. 1, nr. 1, har ret til at blive her i landet ved ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret) og ved førstegangsansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25 (ansøgning om familiesammenføring), § 9 a, stk. 5 (ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse), § 9 c, stk. 6 (ansøgning om opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor og udlændinge, der udøver litterær virksomhed mv.), § 9 f, stk. 9

(ansøgning om opholdstilladelse til religiøse forkyndere mv.), § 9 i, stk. 4 (ansøgning om opholdstilladelse med henblik på uddannelse), § 9 j, stk. 2 (ansøgning om opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold), § 9 k, stk. 2 (ansøgning om opholdstilladelse med henblik på at være praktikant), § 9 l, stk. 2 (ansøgning om opholdstilladelse med henblik på at arbejde i en nærmere begrænset periode (working holiday)) § 9 m, stk. 2 (ansøgning om opholdstilladelse til medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, stk. 3 eller 10, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt.), § 9 n, stk. 2 (ansøgning om opholdstilladelse til medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k), § 9 p, stk. 2 (ansøgning om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser), og § 9 q, stk. 11 (ansøgning om opholdstilladelse til udlændinge, som bl.a. er fyldt 60 år, er gået på pension, ikke længere er erhvervsaktiv, og som uafbrudt har boet lovligt her i landet i de sidste 12 år).

Formålet med affattelsen er at præcisere gældende ret, således at det tydeligt fremgår, at ansøgninger om asyl, om opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, og førstegangsansøgninger, som tillades indgivet her i landet efter de nævnte bestemmelser, giver udlændingen ret til at blive her i landet under sagens behandling på et såkaldt processuelt ophold.

Bestemmelsen indebærer, at udlændinge, der her i landet indgiver en ansøgning om asyl eller en ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, har ret til at blive her i landet under sagens behandling. Udlændinge, der indgiver en førstegangsansøgning om f.eks. familiesammenføring, her i landet, har endvidere processuelt ophold, hvis ansøgningen kan tillades indgivet, jf. bl.a. udlændingelovens § 9, stk. 25. Det processuelle ophold giver ikke udlændingen yderligere rettigheder. Udlændingen må således eksempelvis som udgangspunkt ikke arbejde eller studere, medmindre udlændingen allerede har disse rettigheder på baggrund af et andet opholdsgrundlag, jf. dog udlændingelovens § 14 a, om asylansøgers mulighed for at tage beskæftigelse i Danmark under asylsagsbehandlingen.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Det foreslås i udlændingelovens § 33 a, stk. 2, at en udlænding vil kunne meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 (asyl), når anmodningen er indgivet, inden udrejsefristen er overskredet.

Virkingen af den foreslåede bestemmelse er, at en udlænding, der anmoder om genoptagelse af en asylsag, ikke vil have processuelt ophold, medmindre den myndighed, der skal behandle genoptagelsesansøgningen, træffer afgørelse om at meddele den pågældende processuelt ophold. Hvis udlændingemyndigheden kan nå at træffe afgørelse vedrørende anmodningen om genoptagelse inden udlændingens udrejsefrist, skal udlændingemyndigheden ikke træffe afgørelse om processuelt ophold.

Udlændingemyndighederne kan desuden meddele udlændingen processuelt ophold for en kortere, nærmere afgrænset periode, med henblik på at myndighederne får sagens omstændigheder nærmere belyst, inden det vurderes, om ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling. Såfremt myndighederne på baggrund af eksempelvis indhentede nye oplysninger vurderer, at der ikke er grundlag for, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling, vil det begrænsede processuelle ophold ophøre efter udløbet af den allerede fastsatte frist, selvom myndighederne ikke har færdigbehandlet sagen.

Processuelt ophold ved anmodning om genoptagelse bør kun meddeles, hvis der er fremkommet nye oplysninger af betydning for anmodningen.

Det processuelle ophold vil ikke give udlændingen yderligere rettigheder. Udlændingen må således eksempelvis som udgangspunkt ikke arbejde eller studere under det processuelle ophold.

Hvis udlændingemyndigheden beslutter at imødekomme genoptagelsesansøgningen og udlændingen er meddelt processuelt ophold, vil det processuelle ophold fortsætte under behandlingen af genoptagelsessagen.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 1, vil en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, kunne meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en asylsag efter § 7, hvis udrejsefristen er overskredet.

Virkingen af den foreslåede bestemmelse er, at en udlænding, der anmoder om genoptagelse af en asylsag efter udrejsefristens udløb, ikke vil have processuelt ophold, medmindre der foreligger ganske særlige grunde og den myndighed, der skal behandle genoptagelsesansøgningen, træffer afgørelse om at meddele processuelt ophold.

Udlændingemyndighederne kan desuden meddele udlændingen processuelt ophold for en kortere, nærmere afgrænset periode med henblik på, at myndighederne får sagens omstændigheder nærmere belyst, inden det vurderes, om der foreligger sådanne ganske særlige grunde til, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling. Såfremt myndighederne på baggrund af eksempelvis indhentede nye oplysninger vurderer, at der ikke er grundlag for, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling, vil det begrænsede processuelle ophold ophøre efter udløbet af den allerede fastsatte frist, selvom myndighederne ikke har færdigbehandlet sagen.

Ganske særlige grunde vil alene foreligge, hvis der er konkret grund til at antage, at genoptagelsesansøgningen vil kunne føre til en ændret vurdering af den tidligere truffe afgørelse.

Ubegrundede genoptagelsesansøgninger, der ikke indeholder nye oplysninger eller synspunkter i forhold til den tidligere truffe afgørelse, vil derimod ikke skulle tillægges processuelt ophold. Dette

vil som udgangspunkt også gælde i tilfælde, hvor den pågældende bebuder at ville fremkomme med supplerende oplysninger og anbringender i et senere indlæg.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at udlændinge, der anmoder om genoptagelse under ulovligt ophold, vil kunne meddeles processuelt ophold under behandlingen af genoptagelsesansøgningen. Det processuelle ophold vil ikke give udlændingen yderligere rettigheder. Udlændingen må således eksempelvis som udgangspunkt ikke arbejde eller studere under det processuelle ophold, medmindre udlændingen allerede har ret hertil som følge af et andet allerede meddelt opholdsgrundlag.

Hvis udlændingemyndigheden beslutter at imødekomme genoptagelsesansøgningen og udlændingen er meddelt processuelt ophold, vil det processuelle ophold fortsætte under behandlingen af genoptagelsessagen.

Afgørelser om, hvorvidt en ansøgning om genoptagelse af et afslag truffet efter åbenbart grundløs-proceduren skal medføre processuelt ophold for den pågældende, vil fortsat kunne træffes uden forudgående forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp. Der er således ikke tilsigtet en ændring af denne procedure.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Det foreslås, at en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, kan meddeles ret til at blive her i landet efter § 33 a, stk. 3, nr. 2, i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b (humanitært ophold).

Forslaget indebærer, at udlændingemyndighederne såfremt ganske særlige grunde taler derfor, vil kunne meddele en udlænding processuelt ophold under behandlingen af en ansøgning om humanitær opholdstilladelse.

Ganske særlige grunde vil eksempelvis foreligge i tilfælde, hvor der på baggrund af de foreliggende oplysninger er konkret grund til at antage, at udlændingen vil kunne opfylde kriterierne for at blive meddelt humanitær opholdstilladelse, herunder f.eks. sygdomskriteriet på baggrund af de foreløbige lægelige oplysninger. Ubegrundede ansøgninger eller ansøgninger, hvor ansøgeren bebuder først at ville fremkomme med lægelige oplysninger og anbringender på et senere tidspunkt, vil således som udgangspunkt ikke medføre, at en ansøgning tillægges processuelt ophold. Der vil efter en konkret vurdering kunne meddeles processuelt ophold til en udlænding for en kortere periode til en ansøger, f.eks. hvis yderligere lægelig dokumentation afventes til brug for den umiddelbare vurdering af sagen og dens omstændigheder. Såfremt myndighederne på baggrund af eksempelvis indhentede nye oplysninger vurderer, at der ikke er grundlag for, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling, vil det begrænsede processuelle ophold ophøre efter udløbet af den allerede fastsatte frist, selvom myndighederne ikke har færdigbehandlet sagen.

Det processuelle ophold vil ikke give udlændingen yderligere rettigheder. Udlændingen må således eksempelvis som udgangspunkt ikke arbejde eller studere under det processuelle ophold, medmindre udlændingen allerede har ret hertil som følge af et andet allerede meddelt opholdsgrundlag.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Det foreslås i udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 3., at en udlænding med indrejseforbud, hvis ganske særlige grunde taler derfor, vil kunne meddeles ret til at blive her i landet mens en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 (familiesammenføring), § 9 a (beskæftigelse), § 9 b (humanitær opholdstilladelse), § 9 c (opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor, udsendeshindrede mfl.), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret), § 9 e (opholdstilladelse til visse udlændinge fra Kosovo), § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.), § 9 i (uddannelse), § 9 j (au pair), § 9 k (praktikophold), § 9 l (working holiday), §§ 9 m-9 n (medfølgende familiemedlemmer), 9 p (beskæftigelse som følge af Danmarks internationale forpligtelser) og 9 q (opholdstilladelse til udlændinge, som bl.a. er fyldt 60 år, er gået på pension, ikke længere er erhvervsaktiv, og som uafbrudt har boet lovligt her i landet i de sidste 12 år), er under behandling.

Forslaget medfører, at en udlænding med indrejseforbud alene vil kunne meddeles ret til processuelt ophold ved ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, såfremt der foreligger ganske særlige grunde. Der er med forslaget ikke tilsigtet en ændring af gældende praksis.

Ganske særlige grunde vil foreligge, hvis der er konkret grund til at antage, at ansøgningen vil kunne føre til, at udlændingen meddeles opholdstilladelse her i landet.

Det processuelle ophold vil ikke give udlændingen yderligere rettigheder. Udlændingen må således eksempelvis som udgangspunkt ikke arbejde eller studere under det processuelle ophold.

Processuelt ophold vil desuden kunne meddeles ansøgeren for en kortere nærmere afgrænset periode med henblik på, at myndighederne har mulighed for at få sagens omstændigheder nærmere belyst, inden det vurderes om, der foreligger sådanne ganske særlige grunde til, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling. Såfremt myndighederne efterfølgende vurderer, at der ikke er grundlag for, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling, vil det begrænsede processuelle ophold ophøre efter udløbet af den allerede fastsatte frist, selvom myndighederne ikke har færdigbehandlet sagen.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Det foreslås i udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 4, at en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, har ret til at blive her i landet i forbindelse med en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Forslaget indebærer, at en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, vil kunne meddeles processuelt ophold her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens 9 (familiesammenføring), § 9 a (beskæftigelse), § 9 b (humanitær opholdstilladelse), § 9 c (opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor, udsendeshindrede mfl.), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret), § 9 e (opholdstilladelse til visse udlændinge fra Kosovo), § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.), § 9 i (uddannelse), § 9 j (au pair), § 9 k (praktikophold), § 9 l (working holiday), §§ 9 m-9 n (medfølgende familiemedlemmer), 9 p (beskæftigelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser) og 9 q (opholdstilladelse til udlændinge, som bl.a. er fyldt 60 år, er gået på pension, ikke længere er erhvervsaktiv, og som uafbrudt har boet lovligt her i landet i de sidste 12 år). Der vil ikke skulle sondres mellem, om en anmodning om genoptagelse er indgivet før eller efter udløbet af udrejsefristen.

Ganske særlige grunde vil f.eks. foreligge i tilfælde, hvor der på baggrund af de foreliggende oplysninger er konkret grund til at antage, at udlændingemyndighedens afgørelse vil skulle omgøres. Ubegrundede anmodninger om genoptagelse eller anmodninger om genoptagelse, hvor ansøgeren eller klageren oplyser, at ansøgeren eller klageren først vil fremkomme med yderligere oplysninger eller anbringender på et senere tidspunkt, vil som udgangspunkt ikke medføre, at ansøgningen tillægges opsættende virkning.

Hvis udlændingemyndigheden beslutter at imødekomme genoptagelsesansøgningen og udlændingen er meddelt processuelt ophold, vil det processuelle ophold fortsætte under behandlingen af genoptagelsessagen.

Det processuelle ophold vil ikke give udlændingen yderligere rettigheder. Udlændingen må således eksempelvis som udgangspunkt ikke arbejde eller studere under det processuelle ophold, medmindre udlændingen allerede har ret hertil som følge af et andet allerede meddelt opholdsgrundlag.

Processuelt ophold vil desuden kunne meddeles udlændingen for en kortere nærmere afgrænset periode med henblik på, at myndighederne har mulighed for at få sagens omstændigheder nærmere belyst, inden det vurderes om, der foreligger sådanne ganske særlige grunde til, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling. Såfremt myndighederne på baggrund af eksempelvis indhentede nye oplysninger vurderer, at der ikke er grundlag for, at ansøgeren bør have processuelt ophold under hele sagens behandling, vil det begrænsede processuelle ophold ophøre efter udløbet af den allerede fastsatte frist, selvom myndighederne ikke har færdigbehandlet sagen.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Det foreslås endvidere, at der på baggrund af nyaffattelsen af bestemmelserne, indsættes en *overskrift* før § 33 b, som affattes således: »Opsættende virkning«.

Med overskriften sigtes der til at skabe en mere overskuelig opdeling af kapitel 6, der indeholder forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning. Det bemærkes, at der fortsat findes regulering af opsættende virkning i andre bestemmelser i udlændingeloven.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33 b, stk. 1, vil en klage over en afgørelse ikke kunne tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor, jf. dog bestemmelsens stk. 2 og 3 og § 53 a, stk. 2, 4. pkt. jf. dog 5. pkt.

Forslaget indebærer, at en klage over en afgørelse ikke kan tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor. Dette omfatter f.eks. også klager til Folketingets Ombudsmand over afgørelser efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Undtagelserne hertil vil følge af de foreslåede bestemmelser i stk. 2 og 3, ligesom det følger af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Virkingen af bestemmelsen vil være, at udlændingen skal udrejse af Danmark i overensstemmelse med den i afgørelsen fastsatte udrejsefrist eller den i opholdstilladelsen fastsatte udløbsdato.

Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Det foreslås derfor, at en klage tillægges opsættende virkning efter § 33 b, stk. 2, nr. 1, hvis en afgørelse efter § 33, stk. 1, påklages inden 7 dage efter den er meddelt den pågældende, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, jf. dog den foreslåede § 33 b, stk. 3. Der er med forslaget således ikke tilsigtet en ændring af gældende ret.

Bestemmelsen indebærer, at klager over bl.a. afgørelser om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse vil have opsættende virkning, såfremt afgørelsen påklages inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, hvis den pågældende hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller opholdsret efter EU-reglerne i landet.

Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden 7 dage, har fortsat ret til at udøve de rettigheder, som udlændingen hidtil har haft som følge af den pågældendes opholdsgrundlag, det vil sige opsættende virkning. Der tilsigtes således ikke en ændring af denne praksis.

Udlændinge, som hidtil har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, vil ved klage inden 7 dage ikke automatisk have ret til opsættende virkning under klagesagsbehandlingen ved klage inden 7 dage over en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse eller en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse mv. En sådan klage vil efter en konkret vurdering kunne tillægges opsættende virkning, jf. den foreslåede § 33 b, stk. 1. Eksempelvis vil dette kunne være tilfældet for afgørelser, der vedrører familiesammenførte til en flygtning, hvor dennes opholdsgrundlag endnu ikke er endeligt afklaret.

Udlændinge, der kan meddeles opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, er blandt andre udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 (familiesammenføring til herboende flygtninge), § 9 a (beskæftigelse), § 9 c, stk. 2 (udsendeshindrede), § 9 c, stk. 3 (uledsagede mindreårige), § 9 c, stk. 4 (opholdstilladelse efter friby-ordningen), § 9 e (opholdstilladelse til visse udlændinge fra Kosovo), § 9 f (religiøse forkyndere mfl.), § 9 i (uddannelse), § 9 j, (au pair) og § 9 k (praktikophold).

Det bemærkes, at udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 4. pkt., ikke ændres. For udlændinge, der meddeles opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 7 (asyl), gælder det således fortsat, at de afgørelser, som nævnes i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt., anses for ex officio påklaget til Flygtningenævnet, og at klage over en afgørelse som nævnt i udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33 b, stk. 2, nr. 2, tillægges en klage over et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller en nægtelse af forlængelse, en inddragelse eller et bortfald af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, opsættende virkning efter hvis afgørelsen påklages inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende.

Bestemmelsen indebærer, at afslag på opholdstilladelse, nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, vil have opsættende virkning, såfremt afgørelsen påklages inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. En udlænding, hvis klage tillægges opsættende virkning, vil herefter kunne videreføre de rettigheder, som udlændingen havde frem til afgørelsen om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, ligesom udlændingen vil kunne videreføre de rettigheder, som udlændingen havde på tidspunktet for nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2.

Virkningen af bestemmelsen vil være, at udlændingen ikke skal udrejse af Danmark i forbindelse med klagesagens behandling, at udlændingen bibeholder allerede opnåede rettigheder, og at klageinstansen skal fastsætte en ny udrejsefrist, hvis klageinstansen stadfæster afgørelsen.

Det foreslås endvidere i udlændingelovens § 33 b, stk. 2, nr. 3., at en klage om afslag på eller inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingeloven § 9 e tillægges opsættende virkning, hvis afgørelsen påklages, inden 7 dage efter den er meddelt den pågældende.

Med forslaget er der ikke tilsigtet en ændring af gældende ret og forslaget indebærer derfor, at en klage over en afgørelse vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e kan tillægges opsættende virkning såfremt afgørelsen påklages inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Forslaget medfører, at en udlænding, hvis klage tillægges opsættende virkning, alene vil kunne videreføre de rettigheder, som udlændingen havde frem til afgørelsen om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

En klage over afslag på opholdstilladelse efter § 9 e vil som hidtil alene kunne tillægges opsættende virkning, hvis klagen indgives af en udlænding fra Kosovoprovinserne, der er omfattet af den i § 9 e nævnte persongruppe. Tilsvarende gælder ved klager over beslutning om inddragelse af opholdstilladelser efter § 9 e.

Det foreslås, at affatte § 33 b, stk. 2, nr. 4, således, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 5, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 3, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, og § 9 q, stk. 12, tillægges opsættende virkning.

Med forslaget er der ikke tilsigtet en ændring af gældende ret og forslaget indebærer derfor, at ansøgninger om forlængelse, som tillades indgivet her i landet, vil blive tillagt opsættende virkning, uanset om ansøgningen om forlængelse er indgivet rettidigt eller ej.

Virkingen af forslaget vil være, at udlændingen kan opholde sig her i landet under behandlingen af ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse med de rettigheder udlændingen hidtil har haft, og at udlændingen ikke skal udrejse af Danmark efter den i opholdstilladelsen fastsatte udløbsdato, såfremt udlændingemyndighederne ikke har færdigbehandlet ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse inden opholdstilladelsens udløb. Udlændingen vil således have samme retsstilling som hidtil under behandlingen af klagen eller ansøgningen om forlængelse.

Hvis udlændingen indgiver ansøgningen om forlængelse for sent, men udlændingemyndighederne tillader ansøgningen indgivet, genindtræder udlændingen i de rettigheder, der var knyttet til den opholdstilladelse, der var udløbet på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen.

Det foreslås i udlændingelovens § 33 b, stk. 2, nr. 5, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt, tillægges opsættende virkning.

Med forslaget er der ikke tilsigtet en ændring af gældende ret og forslaget indebærer, at en ansøgning om forlængelse af en humanitær opholdstilladelse vil blive tillagt opsættende virkning,

såfremt ansøgningen om forlængelse er indgivet rettidigt. Fristen for indgivelse af ansøgning om forlængelse af humanitær opholdstilladelse reguleres i udlændingebekendtgørelsen.

Virkingen af forslaget vil være, at udlændingen kan opholde sig her i landet under behandlingen af ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse med de rettigheder udlændingen hidtil har haft, og at udlændingen ikke skal udrejse af Danmark efter den i opholdstilladelsen fastsatte udløbsdato, såfremt udlændingemyndighederne ikke har færdigbehandlet ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse inden opholdstilladelsens udløb. Udlændingen vil således have samme retsstilling som hidtil under behandlingen af klagen eller ansøgningen om forlængelse.

Det foreslås i udlændingelovens § 33 b, stk. 3, jf. stk. 1, at klager fra udlændinge som er omfattet af EU-reglerne, og som er udvist efter §§ 25 a eller b, men som alene har opholdt sig midlertidigt her i landet ikke tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

Med forslaget er der ikke tilsigtet nogen væsentlig ændring af gældende ret. Efter den foreslåede bestemmelse er det opholdets karakter, frem for (som tilfældet er i dag) det forhold, om den pågældende tidligere har et retskonstaterende opholdsbevis efter EU-reglerne, der som udgangspunkt er bestemmende for, om en udlænding omfattet af EU-reglerne kan få opsættende virkning.

Unionsborgere og deres familiemedlemmer, som alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, er udlændinge, der alene har været i landet i kort tid (indtil tre måneder) i henhold til udlændingelovens § 2, stk. 1 eller 2, jf. artikel 6 i opholdsdirektivet, f.eks. som turister, på familiebesøg eller lignende. Disse udlændinge må som klart udgangspunkt formodes ikke at have opnået en sådan tilknytning til landet, at de bør indrømmes ret til at blive i landet under en eventuel klagesagsbehandling.

For så vidt angår udlændinge omfattet af EU-reglerne, som har opholdsret til ophold i mere end tre måneder i medfør af reglerne i EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4, og § 6, jf. opholdsdirektivets artikel 7, vil klager til Udlændingenævnet over afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og b også fremover have opsættende virkning, hvis afgørelsen påklages til Udlændingenævnet inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende. Tilsvarende gælder for statsborgere i et af de andre nordiske lande, som har haft bopæl her i landet, samt udlændinge, der hidtil har haft opholdstilladelse her i landet med henblik på varigt ophold. Se hertil bemærkningerne til den foreslåede § 33 b, stk. 2, nr. 1.

Såfremt der er truffet afgørelse om udvisning af en udlænding omfattet af EU-reglerne, som opfylder betingelserne for opholdsbevis eller opholdstilladelse i medfør af reglerne i EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. udlændingelovens § 2, stk. 4, og § 6, vil der fortsat skulle meddeles opsættende virkning, hvis den pågældende klager over afgørelsen inden for 7 dage.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b vil fortsat ikke have opsættende virkning, når afgørelsen vedrører en statsborger i et af de andre nordiske lande, som ikke har haft bopæl her i landet, eller en udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse om administrativ udvisning som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til straks, da der i disse tilfælde normalt vil være tale om påtrængende tilfælde, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 37

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33 c, at en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

Det foreslås, at udlændingelovens § 33 c ophæves, idet Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår at nyaffatte bestemmelsen som § 33, stk. 3, idet bestemmelsen tematisk hører sammen med § 33, stk. 2, om udrejsefristens længde.

Formålet med ophævelsen er at skabe en bedre opdeling af bestemmelserne om fastsættelse af en udrejsefrist.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 32.

Til nr. 38

Det følger af udlændingelovens §§ 34-37 e, at udlændinge kan pålægges midlertidige foranstaltninger eller frihedsberøves i forbindelse med afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse.

Det foreslås, at der før udlændingelovens § 34 indsættes en *overskrift*, som affattes således: »Midlertidige foranstaltninger og frihedsberøvelse«.

Baggrunden for forslaget er, at der indsættes overskrifter i de øvrige dele af kapitel 6 i Udlændingeloven med henblik på at overskueliggøre kapitlets indhold.

Til nr. 39

Det følger af udlændingelovens § 34, stk. 4, at politiet, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted (meldepligt).

Det foreslås, at henvisningen til, at en udlænding, der ikke tilbydes genbosætning i Danmark efter § 8, stk. 1 eller 2 (kvoteflygtninge), udgår af udlændingelovens § 34, stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at udlændinge, der ikke er blevet tilbudt genbosætning i Danmark, ikke opholder sig her i landet, og derfor heller ikke i praksis kan blive omfattet af den såkaldte meldepligt. Der er tale om en videreførelse af gældende ret.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 40

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at politiet så vidt muligt skal bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt mv.) ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., således, at der indsættes en henvisning til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 43.

Den foreslåede ændring af § 36, stk. 1, 1. pkt., indebærer, at der ved beslutning om administrativ frihedsberøvelse navnlig skal lægges vægt på om udlændingen er i risiko for at forsvinde eller unddrage sig udsendelse eller lægger hindringer i vejen for forberedelses- eller udsendelsesproceduren samt hvilke kriterier der i den forbindelse kan lægges vægt på. Det bemærkes i den forbindelse, at politiet – allerede på nuværende tidspunkt – foretager en vurdering af, om de kriterier som fastsat i den foreslåede § 36, stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 43, er til stede i den enkelte sag forud for iværksættelse af en administrativ frihedsberøvelse. Der tilsigtes således med lovforslaget alene at kodificere en eksisterende forpligtelse i overensstemmelse med udsendelsesdirektivets artikel 3, stk. 1, nr. 7 og artikel 15, stk. 1, litra a.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 41

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., at politiet kan træffe bestemmelse om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., således at der indsættes en henvisning til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 44

Den foreslåede ændring af § 36, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at der ved beslutning om administrativ frihedsberøvelse navnlig skal lægges vægt på de forhold, der nu foreslås fastsat i § 36, stk. 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 44. Der tilsigtes således med lovforslaget alene at kodificere objektive kriterier i overensstemmelse med ordlyden i Dublinforordningens artikel 2, litra n, og som i dag fremgår af lovbemærkningerne. Med den foreslåede ændring indskrives disse kriterier således blot direkte i loven.

Den foreslåede ændring ændrer ikke i øvrigt ved de allerede gældende betingelser for iværksættelse af frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 42

Det fremgår af bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 5, at politiet så vidt muligt skal frihedsberøve en udlænding, der ikke medvirker til sin udsendelse, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelsen af den nødvendige rejselegitimation og visum og udrejsen i øvrigt.

Frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 5, har til formål at motivere udlændingen til at afgive den oplysning eller foretage den handling, som politiet har anmodet udlændingen om, jf. udlændingelovens § 40, stk. 6, 1. pkt. Frihedsberøvelsen har således et motivationsfremmende formål.

Det foreslås, at § 36, stk. 5, ændres således, at iværksættelse af frihedsberøvelse skal betinges af, at mindre indgribende foranstaltninger ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen eller medvirker til udrejsen.

Den foreslåede ændring har til formål at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 15 og skal ses på baggrund af Rådets henstilling om at ændre § 36, stk. 5, således at motivationsfremmende frihedsberøvelse kun kan anvendes, såfremt mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken.

Mindre indgribende foranstaltninger foreslås at omfatte de foranstaltninger, der kan iværksettes efter udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.), efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt. (pålæg

om opholdspligt) og efter § 42 a, stk. 14 (nedsættelse eller ophør af kontante ydelser). Det vil som udgangspunkt være en forudsætning for iværksættelse af motivationsfremmende frihedsberøvelse, at den pågældende udlænding trods pålæg af foranstaltninger efter de nævnte bestemmelser ikke medvirker til udrejsen eller udsendelsen.

Det er ikke en betingelse, at de mindre indgribende foranstaltninger har været iværksat over for den enkelte udlænding, såfremt det på baggrund af oplysninger om udlændingens hidtidige adfærd mv. kan lægges til grund, at iværksættelse af de nævnte foranstaltninger ikke kan antages at motivere udlændingen til at medvirke, og såfremt det i øvrigt står udlændingen klart, hvilke konkrete oplysninger eller pligter udlændingen skal medvirke til.

Det vil som hidtil bero på en konkret vurdering, hvilke oplysninger eller handlinger der skal iværksættes af udlændingen, for at udrejsen eller udsendelsen kan gennemføres. Det vil endvidere som hidtil være en forudsætning, at politiet over for udlændingen klart har angivet, hvilken oplysning eller handling udlændingen skal give eller iværksætte. Der vil normalt være tale om fremskaffelse af gyldig rejselegitimation i form af visum eller pas, som er nødvendig for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse. Der kan også være tale om, at udlændingen skal underskrive ansøgningsskemaer til sit hjemlands repræsentation med henblik på at få udstedt gyldig rejselegitimation.

Der henvises i øvrigt til afsnit 11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 43

Efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., skal politiet så vidt muligt bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt mv.) ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Det foreslås, at der indsættes et *stk. 9* i udlændingelovens § 36, hvori det fastsættes, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., navnlig skal lægges vægt på, om der er risiko for, at den pågældende udlænding vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Det foreslås endvidere, at det i bestemmelsen præciseres, hvornår der kan antages at foreligge en risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Formålet med de foreslåede ændringer er at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 1. De foreslåede ændringer skal ses på baggrund af Rådets henstilling om, at der fastsættes objektive kriterier for, hvornår der er risiko for, at en tredjelandstatsborger forsvinder.

Forslaget indebærer, at der ved beslutning om administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., navnlig skal lægges vægt på, om udlændingen har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Der vil dog – som hidtil – også kunne lægges vægt på andre forhold, der kan begrunde administrativ frihedsberøvelse, men i praksis vil de nævnte forhold dog udgøre de vigtigste grunde, der kan føre til en administrativ frihedsberøvelse.

Det er endvidere tilstrækkeligt, at blot et af de nævnte kriterier er opfyldt, før der kan ske frihedsberøvelse, såfremt betingelserne i øvrigt er opfyldt.

Udlændingens adfærd og forhold under behandlingen af den sag, hvorved det er blevet fastslået, at udlændingen ikke har ret til ophold her i landet, skal ligeledes tillægges vægt ved vurderingen af risikoen for forsvinding. Det vil således skulle indgå i vurderingen, om udlændingen har medvirket til sagens oplysning, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., herunder om udlændingen har medvirket til at fastlægge sin identitet. Det vil også skulle indgå i vurderingen, om udlændingen under behandling af en asylsag har lagt hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende har været indkaldt. Der kan i vurderingen også lægges vægt på, om udlændingen under asylsagens behandling ikke har meddelt relevante oplysninger, har tilsløret oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller bevidst har meddelt urigtige oplysninger herom. Endelig kan der lægges vægt på, om udlændingen på anden lignende måde ikke har medvirket til sagens oplysning.

Det vil endvidere skulle indgå, om udlændingen har overholdt pålagte forpligtelser, jf. udlændingelovens § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under den forudgående sagsbehandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt. Har udlændingen under den forudgående sagsbehandling tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse, vil der også kunne foreligge en risiko for, at udlændingen forsvinder. Udlændingens adfærd, efter at denne har fået endeligt afslag på ret til ophold her i landet og således befinder sig her i landet i udsendelsesposition, vil derimod ikke skulle indgå direkte i vurderingen af, om der er risiko for, at den pågældende forsvinder, men i stedet i vurderingen af, om den pågældende har undvejet eller lagt hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen, jf. nærmere herom nedenfor.

Herudover skal der lægges vægt på, om der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Der vil i den forbindelse kunne lægges vægt på, om udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget eller forsøgt at unddrage sig tvangsmæssig udsendelse, og om udlændingen i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer. Hvis der

er tale om en asylansøger, vil der også kunne lægges vægt på, om den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land.

Risiko for forsvinding vil også foreligge, hvis udlændingen under opholdet er blevet udvist administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande. Endelig vil det også kunne tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i et andet medlemsland, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinding.

Efter den foreslåede ændring skal der ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., endvidere navnlig lægges vægt på, om udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Vedrørende forslaget element om, at der ved vurderingen af, om udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen, kan der navnlig lægges vægt på, om udlændingen hidtil har medvirket til udsendelsen, herunder ved at meddele de oplysninger, der er nødvendige for at kunne gennemføre en udsendelse, eller ved at medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum eller til udrejsen i øvrigt, jf. § 40, stk. 6.

Begreberne ”tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen”, der følger af udsendelsesdirektivet, indebærer, at der vil kunne lægges vægt på den pågældendes adfærd, efter der er truffet endelig afgørelse, og udlændingen befinder sig her i landet i udsendelsesposition. Det afgørende vil være, om udlændingen har medvirket til udsendelsens faktiske gennemførelse. Der vil her kunne lægges vægt på, om udlændingen f.eks. har overholdt pålagte kontrolforanstaltninger i form af opholds- og meldepligt, eller udlændingen har medvirket til fremskaffelse af rejselegitimation ved f.eks. at rette henvendelse til sit hjemlands ambassade.

I en række tilfælde vil der ske frihedsberøvelse, efter den pågældende udlænding har været i udsendelsesposition i en periode. I sådanne tilfælde vil der ved vurderingen af grundlaget for administrativ frihedsberøvelse kunne foretages en samlet vurdering af udlændingens adfærd under og efter behandlingen af den sag, hvorved det er blevet fastslået, at udlændingen ikke har ret til ophold her i landet.

Den foreslåede ændring ændrer ikke i øvrigt ved betingelserne for iværksættelse af frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt. Frihedsberøvelse er således fortsat betinget af, at mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anses for tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse, og at der er reel udsigt til udsendelse. Det forhold, at der er risiko for, at

udlændingen forsvinder, kan således ikke alene føre til frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., hvis der ikke i øvrigt er reel udsigt til udsendelse.

Tilsvarende vil det forhold, at udlændingen har forsøgt at undvige eller har lagt hindringer i vejen for forberedelse af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen, ikke kunne føre til frihedsberøvelse, hvis der ikke er reel udsigt til udsendelse. I sådanne tilfælde vil det som udgangspunkt være en forudsætning for frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, at det på anden vis er lykkedes for politiet at fremskaffe det fornødne grundlag for udsendelse i form af f.eks. rejselegitimation mv., således at udsendelsen kan gennemføres, og mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anses for tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Det bemærkes, at der i tilfælde, hvor udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelse af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen, fortsat kan ske frihedsberøvelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 5 eller 6, med henblik på at motivere udlændingen til at medvirke til udsendelse, hvis det ikke på anden vis lykkes for politiet at tilvejebringe grundlaget for en tvangsmæssig udsendelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 44

Efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., kan politiet træffe bestemmelse om frihedsberøvelse af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Det foreslås, at der indsættes et *stk. 10* i udlændingelovens § 36, hvori det fastsættes, hvornår der kan antages at foreligge en risiko for, at udlændingen vil forsvinde.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der allerede i dag er udtrykkelig hjemmel til at frihedsberøve en udlænding efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt. Formålet med de foreslåede ændringer er således alene at skabe en ensartethed i forhold til administrativ frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af Rådets henstilling af 15. februar 2018.

Forslaget indebærer, at de objektive kriterier, der kan fastslå, om der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, vil fremgå udtrykkeligt af loven og ikke blot af lovbemærkningerne.

Ved beslutning om administrativ frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., skal der således fortsat særligt lægges vægt på, om den pågældende udlænding har søgt asyl i flere andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, før indgivelse af asylansøgning i Danmark, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere skal der lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig, eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel.

Herudover skal der lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.) til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b.

Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Det forhold alene, at udlændingen er genstand for en afgørelse om afvisning eller overførsel, er ikke tilstrækkeligt til at begrunde en frihedsberøvelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 45

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at bestemmelsen bør nyaffattes som § 40, stk. 13, idet det foreslås, at udlændingelovens §§ 33-33 b skal indeholde regler om henholdsvis fastsættelse af udrejsefrist, processuelt ophold og opsættende virkning. Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den gældende § 33, stk. 8, tematisk hører hjemme i udlændingelovens § 40.

Det foreslås således at fastsætte i udlændingelovens § 40, stk. 13, 1. pkt., at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c til afviste asylansøgere og om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e vedrørende udlændinge fra Kosovoprovinsen ikke skal behandles, hvis udlændingen holder sig skjult for myndighederne. Dette gælder såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, og tilfælde hvor der ikke er konkret anledning til at formode, at den pågældende opholder sig her i landet, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne her i landet.

Det er således en forudsætning for behandling af førstegangsansøgninger efter de nævnte bestemmelser, at udlændingemyndighederne er bekendt med udlændingens opholdssted, og at den pågældende står til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen. Det indebærer, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens eller politiets anvisninger. Det er således f.eks. ikke tilstrækkeligt, at udlændingen angiver en c/o-adresse hos sin advokat eller anden partsrepræsentant.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse, selv om ansøgningen måtte antages at kunne føre til opholdstilladelse.

Udlændingemyndighederne skal meddele den person, der har formidlet udlændingens ansøgning over for udlændingemyndighederne, at ansøgningen ikke kan behandles, før udlændingen giver sig til kende over for myndighederne på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen.

Forslaget indebærer ikke, at udlændingen til enhver tid er afskåret fra at få sin sag behandlet. Når udlændingen tager ophold efter myndighedernes anvisninger, og myndighederne dermed har sikkert kendskab til den pågældendes opholdssted, skal ansøgningen således behandles. Der vil således ikke være tale om, at udlændingen udsendes tvangsmæssigt af landet, uden af den pågældende får behandlet sin ansøgning.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse i relevant omfang tage stilling til, om ansøgningen om opholdstilladelse kan tillægges processuelt ophold eller opsættende virkning. Det vil være udgangspunktet, at der ikke er grundlag for opsættende virkning, hvis udlændingen har modarbejdet sagsbehandlingen ved at holde sig skjult for myndighederne. En ansøgning om opholdstilladelse kan herefter alene tillægges opsættende virkning i helt særlige tilfælde, f.eks. alvorlig sygdom.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor en førstegangsansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 b, 9 c eller 9 e, ikke er tillagt processuelt ophold eller opsættende virkning, og hvor udlændingen på den baggrund er udrejst eller udsendt af Danmark. Tilsvarende gælder, hvis udlændingen udrejser af landet og

informerer udlændingemyndighederne herom, medmindre den pågældende over for udlændingemyndighederne tilkendegiver, at ansøgningen ikke ønskes behandlet.

Den foreslåede bestemmelse angår således alene de situationer, hvor udlændinge skjuler sig for myndighederne her i landet eller udrejser uden at informere myndighederne herom og dermed af politiet skønnes udrejst af landet.

Det foreslås at fastsætte i udlændingelovens § 40, stk. 13, 2. pkt., at en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller efter § 9 e, ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at anmodninger om genoptagelse af asylsager, sager om humanitær opholdstilladelse, sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c til afviste asylansøgere og sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e om udlændinge fra Kosovoprovinsen ikke behandles, hvis udlændingen holder sig skjult for myndighederne. Dette gælder såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, og hvor der ikke er konkret anledning til at formode, at den pågældende opholder sig her i landet, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne her i landet.

Det er således en forudsætning for behandling af genoptagelsesansøgningen, at udlændingemyndighederne er bekendt med udlændingens opholdssted, og at den pågældende står til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen. Det indebærer, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens eller politiets anvisninger. Det er således f.eks. ikke tilstrækkeligt, at udlændingen angiver en c/o-adresse hos sin advokat eller anden partsrepræsentant.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse, selv om genoptagelsesansøgningen måtte antages at kunne føre til opholdstilladelse. Udlændingemyndighederne skal således ikke tage stilling til, om en anmodning om genoptagelse bør tillægges processuelt ophold eller opsættende virkning, eller om en ansøgning bør føre til genoptagelse af sagen.

Udlændingemyndighederne skal alene meddele den person, der har formidlet udlændingens ansøgning over for udlændingemyndighederne, at ansøgningen ikke kan behandles, før udlændingen giver sig til kende over for myndighederne på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står personligt til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen.

Forslaget indebærer ikke, at udlændingen til enhver tid er afskåret fra at få sin sag genoptaget. Når udlændingen tager ophold efter myndighedernes anvisninger, og myndighederne dermed har sikkert kendskab til den pågældendes opholdssted, skal ansøgningen om genoptagelse således behandles.

Der vil således ikke være tale om, at udlændingen udsendes tvangsmæssigt af landet, uden af den pågældende får behandlet sin ansøgning.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse i relevant omfang tage stilling til, om anmodningen om genoptagelse kan tillægges processuelt ophold eller opsættende virkning, og efterfølgende om ansøgningen om genoptagelse skal imødekommes. Det vil være udgangspunktet, at der ikke er grundlag for opsættende virkning, hvis udlændingen har modarbejdet sagsbehandlingen ved at holde sig skjult for myndighederne. En anmodning om genoptagelse kan herefter alene tillægges opsættende virkning i helt særlige tilfælde, f.eks. alvorlig sygdom.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse, ikke vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor anmodning om genoptagelse af en sag om opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser eller en asylsag, ikke er tillagt processuelt ophold eller opsættende virkning, og hvor udlændingen på den baggrund er udrejst eller udsendt af Danmark. Tilsvarende gælder, hvis udlændingen udrejser af landet og informerer udlændingemyndighederne herom, medmindre den pågældende over for udlændingemyndighederne tilkendegiver, at anmodningen ikke ønskes behandlet.

Den foreslåede bestemmelse retter sig således alene mod de situationer, hvor udlændinge skjuler sig for myndighederne her i landet eller udrejser uden at informere myndighederne herom og dermed af politiet skønnes udrejst af landet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 46

Det fremgår af udlændingelovens § 40 d, at en prøveafholder uden udlændingens samtykke kan indhente oplysninger om udlændingens 1) navn, 2) køn, 3) fødselsdato, 4) nationalitet, 5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og 6) fotografi fra Udlændinge- og Integrationsministeriets personregister over udlændinge i forbindelse med, at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 34 og 35, og § 9 f, stk. 4.

De prøver, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 34 og 35, er de danskprøver, som udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring og familiesammenføring med en fast samlever), normalt skal bestå inden for visse frister for at bevare opholdstilladelsen, jf. § 19, stk. 1, nr. 15.

Prøven nævnt i udlændingelovens § 9 f, stk. 4, 1. pkt., sigter til den prøve i dansk og danske samfundsforhold (indvandringssprøven), som udlændinge med opholdstilladelse som religiøs forkynder mv. skal bestå inden 6 måneder for at få forlænget opholdstilladelsen.

Ved lov nr. 249 af 20. marts 2017 blev der indsat et nyt stk. 4 i § 9 f, hvorefter § 9 f, stk. 4, blev til § 9 f, stk. 5. Ved en fejl blev henvisningen til § 9 f, stk. 4, i udlændingelovens § 40 d ikke konsekvensændret til § 9 f, stk. 5. Det rettes der op på ved den foreslåede ændring af § 40 d.

Til nr. 47

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge.

Bestemmelsen har til formål at sikre myndighederne et løbende kendskab til de pågældende udlændinges opholdssted. Det følger således bl.a. af bestemmelsen, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at udlændinge, som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter lovens § 8, stk. 1 eller 2 (kvoteflygtninge), men som ikke kan udsendes af landet som følge af refoulementsforbuddet i lovens § 31, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted (opholdspligt).

Det foreslås, at henvisningen til, at en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning efter § 8, stk. 1 eller 2, udgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt.

Baggrunden for forslaget er, at udlændinge der ikke er blevet tilbudt genbosætning i Danmark, ikke opholder sig her i landet, og at de derfor heller ikke i praksis kan blive omfattet af den såkaldte opholdspligt. Der er tale om en videreførelse af gældende ret.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 48

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 13, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller stk. 2, jf. stk. 3, og som ikke er omfattet af stk. 13, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3 og 8, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bospisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet af et af numrene i stk. 13, nr. 1-6.

Ved lov nr. 446 af 13. april 2019 om ændring af udlændingeloven (Nyaffattelse af bestemmelserne om opholds-, underretnings- og meldepligt, orienteringspligt for udlændinge på tålt ophold, der ikke er pålagt opholdspligt, og fastlæggelse af omfanget af Udlændingestyrelsens kontrolpligt) blev § 42 a, stk. 11 og 12, indsat i udlændingeloven som nye stykker, og de dagældende § 42 a, stk. 11-17, blev som konsekvens heraf ændret til de nugældende § 42 a, stk. 13-19. Der blev imidlertid ikke samtidig foretaget konsekvensrettelse i § 42 a, stk. 13.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 42 a, stk. 13, ændres, således at »stk. 13« konsekvensrettes til »stk. 15«, så den korrekte hjemmel fremgår af bestemmelsen.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i udlændingeloven. Der er således alene tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 49

Der er i udlændingelovens § 42 a, stk. 15, fastsat nærmere regler om nedsættelse eller ophør af udbetaling af kontante ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet uden et lovligt opholdsgrundlag. Efter bestemmelsen skal Udlændingestyrelsen bestemme, at blandt andet en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2, ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden vederlagsfri bespisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet af en eller flere af de i bestemmelsens nr. 1-7 nævnte grunde til ophør eller nedsættelse af kontante ydelser.

Det følger således bl.a. af bestemmelsen, at udlændinge, som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2 (kvoteflygtninge), men som ikke kan udsendes af landet som følge af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, hvis visse forhold vedrørende den pågældende udlænding gør sig gældende, blandt andet ikke får udbetalt visse kontante ydelser under opholdet her i landet.

Det foreslås, at henvisningen til, at en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning efter § 8, stk. 1 eller 2, udgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 15.

Baggrunden herfor er, at en udlænding, der ikke er blevet tilbudt genbosætning i Danmark, ikke opholder sig i Danmark, og dermed ikke opholder sig på et indkvarteringssted, og derfor heller ikke modtager kontante ydelser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 50

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 16, 1. pkt., at bestemmelserne i stk. 11, nr. 1-4 og 6, og stk. 12 finder anvendelse for udbetaling af kontante ydelser til en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge af sine forældres familie, jf. § 42 b, stk. 3, 7 og 8. pkt.

Ved lov nr. 446 af 13. april 2019 om ændring af udlændingeloven (Nyaffattelse af bestemmelserne om opholds-, underretnings- og meldepligt, orienteringspligt for udlændinge på tålt ophold, der ikke er pålagt opholdspligt, og fastlæggelse af omfanget af Udlændingestyrelsens kontrolpligt) blev § 42 a, stk. 11 og 12, indsat i udlændingeloven som nye stykker, og de dagældende § 42 a, stk. 11-17, blev som konsekvens heraf ændret til de nugældende § 42 a, stk. 13-19. Der blev imidlertid ikke samtidig foretaget konsekvensrettelse i § 42 a, stk. 16.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 42 a, stk. 16, 1. pkt., ændres, således at »stk. 11, nr. 1-4 og 6« konsekvensrettes til »stk. 13, nr. 1-4« og »stk. 12« konsekvensrettes til »stk. 14«, så den korrekte hjemmel fremgår af bestemmelsen.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i udlændingeloven. Der er således alene tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 51

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 17, kan Udlændingestyrelsen til brug for en afgørelse efter § 42 a, stk. 11-14, uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Ved lov nr. 446 af 13. april 2019 om ændring af udlændingeloven (Nyaffattelse af bestemmelserne om opholds-, underretnings- og meldepligt, orienteringspligt for udlændinge på tålt ophold, der ikke er pålagt opholdspligt, og fastlæggelse af omfanget af Udlændingestyrelsens kontrolpligt) blev udlændingelovens § 42 a, stk. 11 og 12, indsat i udlændingeloven som nye stykker, og de dagældende § 42 a, stk. 11-17, blev som konsekvens heraf ændret til de nugældende § 42 a, stk. 13-19. Der blev imidlertid ikke samtidig foretaget konsekvensrettelse i § 42 a, stk. 17.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 42 a, stk. 17, ændres, således at »stk. 11-14« konsekvensrettes til »stk. 13-16«.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelserne i udlændingeloven. Der er således alene tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 52

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 19, 1. pkt., at for udlændinge omfattet af stk. 11-14, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bospisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr.

Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 19, 2. pkt.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.) blev grundydelsen, forsørgertillægget og tillægsydelsen, der udbetales til asylansøgere, generelt nedsat med 10 pct. i forhold til de takster, der ellers var gældende. Beløbet i dagældende § 42 a, stk. 17 (nugældende § 42 a, stk. 19), blev dog ved en fejl og i modstrid med hensigten med lovforslaget ikke ændret.

Beløbet i udlændingelovens § 42 a, stk. 19, har imidlertid i bekendtgørelse om regulering af beløb i henhold til udlændingeloven siden den 1. januar 2017 været fastsat 10 pct. lavere end det beløb, der følger af udlændingeloven. Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalget blev ved brev af 17. april 2018 orienteret om, at der var fastsat et forkert beløb i bekendtgørelsen, som myndighederne administrerede efter, jf. UUI alm. del – bilag 149. Udlændingemyndighederne har siden taget de nødvendige skridt til efterbetaling til de berørte personer, og der administreres nu efter det beløb, der følger af udlændingeloven.

På baggrund af hensigten med lov nr. 102 af 3. februar 2016 er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den relevante bestemmelse bør justeres.

Ved lov nr. 446 af 13. april 2019 om ændring af udlændingeloven (Nyaffattelse af bestemmelserne om opholds-, underretnings- og meldepligt, orienteringspligt for udlændinge på tålt ophold, der ikke er pålagt opholdspligt, og fastlæggelse af omfanget af Udlændingestyrelsens kontrolpligt) blev udlændingelovens § 42 a, stk. 11 og 12, indsat i udlændingeloven som nye stykker, og de dagældende § 42 a, stk. 11-17, blev som konsekvens heraf ændret til de nugældende § 42 a, stk. 13-19. Der blev imidlertid ikke samtidig foretaget konsekvensrettelse i § 42 a, stk. 19, 1. pkt.

Det foreslås derfor, at udlændingelovens § 42 a, stk. 19, ændres, således at »stk. 11-14« konsekvensrettes til »stk. 13-16«, »42,73 kr.« ændres til »53,39 kr.«, »2005-beløb« ændres til »2020-beløb«, og »2006« ændres til »2021«.

Forslagene medfører, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelserne i udlændingeloven, og at forsørgertillægget, der udbetales til udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 13-16, der er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning, nedsættes med 10 pct.

Til nr. 53

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 43 c, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. lovens §§ 42 a- 42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter, og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse, eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

Det foreslås, at udlændingelovens § 43 c ophæves.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 78-91, at kontraktordninger har sigte på afviste irakiske asylansøgere, og at tilbuddet om opkvalificering, når kriterierne i bestemmelsen ikke længere er opfyldt, f.eks. fordi der indgås tilbagetagesaftale med et land eller opnås accept af tvangsmæssig udsendelse, vil ophøre efter ministerens nærmere bestemmelse herom.

Baggrunden for forslaget er således, at Danmark og Irak den 13. maj 2009 indgik en tilbagetagesaftale. Aftalen indebar, at kriterierne for at lade afviste irakiske asylansøgere være omfattet af kontraktordningen efter udlændingelovens § 43 c ikke længere er opfyldt. Kontraktordningen ophørte derfor den 14. maj 2009 kl. 12.00. Bestemmelsen har derfor ikke længere noget anvendelsesområde.

Til nr. 54

Udlændingeinformationsportalen (UIP) er den samlede og strategiske portal for udveksling af information om udlændinge i Danmark. UIP består af systemerne Udlændinge Informations Systemet (UIS), Ydelsesberegningssystemet (YBS), Indkvarteringssystemet (ISYS) og DubliNet. UIP viser oplysninger fra Udlændingeregistret og Erhvervssystemet og giver elektronisk adgang til personoplysninger (navn, CPR-nummer, udlændingenummer, adresse, nationalitet, integrationsdato mv.), oplysninger om afgørelser (herunder evt. klagedato, indrejseforbud og udrejsefrist m.v.), oplysninger om ind- og udrejser samt oplysninger om indgivne ansøgninger.

Det fremgår af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, uden udlændingens samtykke, videregiver oplysninger om, 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf.

udlændingelovens § 6, eller opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller er fritaget for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 5, stk. 2, 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, 3) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. nr. 2, eller 4) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget, og om udfaldet af en eventuel klage herover.

Det følger af udlændingelovens § 44 a, stk. 2, at Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændinges ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for International Rekruttering og Integration har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Det følger af udlændingelovens § 44 a, stk. 3, at myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), uden udlændingens samtykke kan indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Det fremgår, af udlændingelovens § 44 a, stk. 4, at meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af udlændingelovens §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter udlændingelovens § 6 eller en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i udlændingelovens § 44, stk. 4, 1. pkt., bortfalder eller frafaldes.

Det følger videre af udlændingelovens § 44 a, stk. 6, at de i udlændingelovens § 44 a, stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

UIP anvendes bl.a. af samtlige kommuner i landet i behandlingen af sager vedr. udlændinge ophold, ydelser mv.

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i

udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Kommunen kan alene rejse krav om tilbagebetaling, hvis kommunen er i besiddelse af oplysninger om, at en person er repatrieret med hjælp efter repatrieringsloven. Oplysninger om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven er imidlertid ikke en del af UIP.

I lyset heraf foreslås det, at udlændingelovens § 44 a, stk. 2, 1 pkt., udvides til også at omfatte modtagelse af hjælp til repatriering.

Dermed vil myndigheder og private organisation, herunder kommuner, som har adgang til UIP'en, have effektiv adgang til oplysninger om personer, der har modtaget støtte efter repatrieringsloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 22 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 55

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt., at afgørelser efter § 9 a (beskæftigelse), § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3 (betaling af gebyr), og §§ 9 i- 9 n og 9 p (uddannelse, praktikophold, medfølgende familie mv.), afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b (fremmedkrigere), og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det foreslås at ændre § 46, stk. 2, 1. pkt., således at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i forbindelse med sager om beskæftigelse, betaling af gebyr og uddannelse, praktikophold, medfølgende familie mv., afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p – bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b – kan træffe afgørelse efter § 33, § 33 a og § 33 b.

Med den foreslåede ændring tydeliggøres det, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration, ved behandlingen af sager om beskæftigelse, uddannelse medfølgende familie, kan træffe afgørelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 33. Som en konsekvens af, at bestemmelsen i § 33 opdeles i §§ 33, § 33 a og § 33 b, tilføjes endvidere en henvisning til disse bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 og 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 56

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 2, 3. pkt., at bl.a. afgørelser efter § 25 b, stk. 2, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som konsekvens af, at § 25 b, stk. 2, ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, foreslås det, at bestemmelsen konsekvensrettes, således at den persongruppe, der tidligere blev udvist efter § 25 b, stk. 2, og som med lovforslaget vil blive meddelt indrejseforbud efter den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 25, fortsat skal være omfattet af bestemmelserne. Det foreslås som følge heraf, at der indsættes en henvisning til den foreslåede § 32, stk. 1, nr. 2 i lovens § 46, stk. 2, 3. pkt.

Der er således alene tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 21.

Til nr. 57

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 3, at afgørelser efter § 9 b (humanitært ophold), afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås at ændre henvisningen til udlændingelovens § 33, stk. 4, i udlændingelovens § 46, stk. 3, som konsekvens af, at den gældende § 33, stk. 4, foreslås ændret til § 33 a, stk. 3, nr. 2 og § 33 b, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 36.

Det vil således fortsat være udlændinge- og integrationsministeren, der skal træffe afgørelse om, hvorvidt en ansøgning om humanitær opholdstilladelse eller forlængelse eller inddragelse af en humanitær opholdstilladelse kan meddeles processuelt ophold eller opsættende virkning, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

Henvisningen til § 33, stk. 4, udgår af bestemmelsen, idet bestemmelsens indhold ændres, jf. den foreslåede § 1, nr. 32 og 58.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 58

Udlændingelovens § 46 indeholder bestemmelser om, hvilke udlændingemyndigheder der har kompetence til at træffe afgørelse efter specifikke bestemmelser i udlændingeloven.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 7* i udlændingelovens § 46, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet tildeles kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at Flygtningenævnet og Udlændingenævnet allerede i dag har kompetence til at fastsætte en udrejsefrist, ligesom de to nævn træffer afgørelse i en række sager, hvor en udlænding, der gennem længere tid har haft lovligt ophold i Danmark, får fastsat en udrejsefrist. Endvidere fastsætter udlændinge- og integrationsministeren udrejsefrist i forbindelse med afgørelser om humanitær opholdstilladelse, ligesom udlændinge- og integrationsministeren træffer afgørelse om forlængelse af humanitære opholdstilladelser, hvor udlændingen har opholdt sig lovligt i Danmark gennem længere tid. Der kan således i forbindelse med nævnenes og udlændinge- og integrationsministerens behandling af disse sager opstå tilfælde, hvor det vil kunne være nødvendigt at kunne forlænge en udrejsefrist.

Forslaget indebærer, at udlændinge- og integrationsministeren, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet får kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist. Formålet med den foreslåede ændring er at smidiggøre sagsprocessen, så en udsættelse af udrejsefristen kan træffes, samtidig med at udlændinge- og integrationsministeren, Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet i øvrigt træffer afgørelse i den sag, som udrejsefristen relaterer sig til. Udlændingestyrelsen skal således ikke efter udlændinge- og integrationsministerens eller nævnenes afgørelser træffe afgørelse om forlængelse af udrejsefristen.

Afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet af udlændinge- og integrationsministeren, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan ikke påklages.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 32.

Til nr. 59

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a angiver, hvilke afgørelser der kan påklages og hvortil.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser, bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. pkt. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan

ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Som det fremgår af bestemmelsen, er det udgangspunktet, at Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bestemmelsen angiver imidlertid en række undtagelser til dette udgangspunkt:

Det fremgår således for det første af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Der er tale om afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse, der ikke indgives ved anvendelse af et ansøgningskema eller ved digital selvbetjening.

For det andet fremgår det af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. pkt. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Der er tale om følgende type afgørelser:

- Udlændingelovens § 9 g, stk. 3: Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3 (familiesammenføring), og § 9 q, stk. 1-3 (opholdstilladelse til visse udlændinge, der er fyldt 60 år og har haft opholdstilladelse som ansat ved en herværende international institution mv.), hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.
- Udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt.: Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse (på grundlag af familiesammenføring, beskæftigelse, studie, au-pair ophold mv.), ansøgninger om forlængelse af sådanne opholdstilladelser, ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse og ansøgninger om virksomhedscertificering som følge af, at udlændingen ikke senest samtidig med indgivelse af ansøgningen har betalt det fastsatte gebyr, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. (2016-niveau), eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører.
- Udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1: Afgørelser om afvisning af ansøgninger om genoptagelse af sager om opholdstilladelse som følge af manglende gebyrbetaling.

- Udlændingelovens § 11, stk. 10: Afgørelser om afvisning af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.
- Udlændingelovens § 29 c, stk. 1: Afgørelser om, at en udlænding kan optages på en liste, hvis udlændingen virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro og hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Det følger ikke af andre bestemmelser, at de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10 og § 29 c, stk. 1, kan påklages til en anden myndighed, og sådanne afgørelser kan således ikke påklages.

- Udlændingelovens § 32 a: Afgørelser om, at en udlænding i forbindelse med afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl) eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt.

Det fremgår af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2 og 3, at Flygtningenævnet er klageinstans i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 32 a.

- Udlændingelovens § 33: Afgørelser vedrørende udrejsefrister.
- Udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 3. pkt.: Afgørelser om, at en udlænding, som ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan pålægges at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse (et flyttepåbud).
- Udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt., og stk. 10: Afgørelser om, at visse grupper af udlændinge, herunder udlændinge på tålt ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, samt afgørelser om, at sådanne udlændinge skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 06.00 opholder sig uden for indkvarteringsstedet.
- Udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9: Afgørelser om udbetaling af kontante ydelser til udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse (asylansøgere m.fl.).
- Udlændingelovens § 42 d, stk. 2: Afgørelser vedrørende pålæg til asylansøgere om at udføre opgaver på indkvarteringsstedet og flyttepåbud ved tilsidesættelse af et sådant pålæg.

- Udlændingelovens § 46 e: Udlændingestyrelsens afgørelser i 2. instans vedrørende klage over indkvarteringsoperatørens afgørelser om aktivering og undervisning mv. af asylansøgere m.fl.

Det følger ikke af andre bestemmelser, at de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2 og § 46 e, kan påklages til en anden myndighed, og sådanne afgørelser kan således ikke påklages.

- Udlændingelovens § 52 b, stk. 1 og 3: Udlændingestyrelsens afgørelser mv. på opholdsområdet, som kan påklages til Udlændingenævnet.
- Udlændingelovens § 53 a: Udlændingestyrelsens afgørelser på asylområdet, som kan påklages til Flygtningenævnet.
- Udlændingelovens § 53 b: Udlændingestyrelsens afgørelser om behandling af asylsager i åbenbart grundløs-proceduren, som ikke kan påklages.

For det tredje fremgår det af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l ikke kan påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Der er tale om afgørelser om, hvorvidt den bolig, som en asylansøger ønsker at flytte til i forbindelse med ansøgning om privat indkvartering, er geografisk placeret, så den ansøgte private indkvartering sker i overensstemmelse med boligplaceringsreglerne i integrationsloven.

For det fjerde fremgår det af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Der er tale om afgørelser om bl.a. anvendelse af magt og andre indgreb i selvbestemmelsesretten mv. over for uledsagede mindreårige udlændinge, der er anbragt på et indkvarteringssted.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 2, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter udlændingeloven ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2, 4 og 5.

Som det fremgår af bestemmelsen, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, men til Udlændingenævnet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at klageadgangen dog er afskåret med hensyn til de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3. Det drejer sig om afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, studie, au-pair ophold mv., ansøgninger om forlængelse af sådanne opholdstilladelser og ansøgninger om virksomhedscertificering, som følge af, at udlændingen ikke senest samtidig med indgivelse af ansøgningen har betalt det fastsatte gebyr, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst

200 kr. (2016-niveau), eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører.

Heller ikke afgørelser, der er nævnt i § 33, kan påklages. Det drejer sig om afgørelser vedrørende udrejsefrister.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 3, kan Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, ikke påklages.

Efter bestemmelsen kan Udlændingestyrelsens beslutninger om, at uledsagede mindreårige asylansøgere er tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling, således ikke påklages.

Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 46 a, stk. 4, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven ikke kan påklages.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 5, kan udlændinge- og integrationsministeren træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Udlændinge- og integrationsministeren kan således træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af sager i første instans. Det gælder både afgørelser, hvor der er klageadgang til enten Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flytningenævnet eller Udlændingenævnet, og afgørelser, hvor klageadgangen er afskåret.

Der er ikke fastsat regler i medfør af bestemmelsen i § 46 a, stk. 5.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 6, kan Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d ikke påklages.

Udlændingelovens § 4 d vedrører ordningen om forhåndsgodkendelse af virksomheder i Danmark og akkrediteringsordningen for virksomheder i udlandet. Således kan Udlændingestyrelsen forhåndsgodkende virksomheder i Danmark til at modtage forretningsbesøg af udlændinge fra visumpligtige lande samt inddrage sådanne forhåndsgodkendelser, mens de danske repræsentationer i udlandet kan akkreditere udenlandske virksomheder med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsrejser til Danmark samt inddrage sådanne akkrediteringer, jf. udlændingelovens § 4 d.

Udlændingelovens § 46 a, stk. 6, indebærer, at afgørelser om afslag på forhåndsgodkendelse eller akkreditering eller om inddragelse af en meddelt forhåndsgodkendelse eller akkreditering ikke kan påklages.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 7, kan en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Bestemmelsen indebærer, at repræsentationernes afgørelser om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum kan påklages til Udlændingestyrelsen. Afgørelser, der meddeles ved brug af visumkodeksens standardformular, anses dog automatisk for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 8, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.

Udlændinge- og integrationsministeren kan således fastsætte nærmere regler om klagefrist for de danske diplomatiske eller konsulære repræsentationers afgørelser i sager om visum, som kan påklages til Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 1. pkt. Sådanne regler er fastsat i visumbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1683 af 17. december 2018 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 9, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., ikke påklages.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., kan Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddele (træffe afgørelse om) et varsel til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, hvis styrelsen vurderer, at udlændingen har arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, uden der er tale om et betydeligt omfang.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om at meddele et varsel efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., kan således ikke påklages.

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 10, kan Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9, ikke påklages.

Udlændingestyrelsen kan spærre en dansk udstedt rejselogitimation i Det Centrale Pasregister, såfremt udlændingen er i besiddelse af både dansk udstedt rejselogitimation og nationalt udstedt pas og ikke ønsker at deponere det ene pas hos styrelsen, jf. udlændingelovens § 39, stk. 8. Endvidere kan Udlændingestyrelsen spærre et dansk udstedt fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt indehaveren står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister, jf. udlændingelovens § 39, stk. 9.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 46 a, stk. 10, indebærer, at Udlændingestyrelsens afgørelser om at spærre et dansk udstedt rejselogitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af udlændingelovens § 39, stk. 8 og 9, ikke kan påklages.

Det foreslås, at udlændingelovens § 46 a nyaffattes. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget om at ophæve udlændingelovens § 52 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 63, og formålet er at tydeliggøre og forenkle reglerne om klage over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, vil Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter loven kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. dog den foreslåede bestemmelses stk. 4 og 6 og den gældende § 53 a.

Den foreslåede bestemmelse vil tydeliggøre, at udgangspunktet er, at det er Udlændingenævnet, der har kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser.

Det svarer til, hvad der i dag følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, der samtidig foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 63.

Den foreslåede nye affattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, vil endvidere indebære, at en række klagesager overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Det vil bl.a. betyde, at klagefristen på 8 uger, der gælder i forbindelse med indgivelse af en klage til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 8, der med lovforslaget foreslås ophævet og indsat som § 46 a, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 59, også vil finde anvendelse for de klagesager, der foreslås overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Der er tale om bl.a. klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om dispensation fra en garantierklæring om forsørgerpligt i tilfælde, hvor der er meddelt opholdstilladelse til forældre over 60 år efter tidligere gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5, og § 9, stk. 2, nr. 1, og hvor den herboende person er pålagt at yde betaling for hjælp til forsørgelse, der ydes til den familiesammenførte. Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende dispensation fra garantierklæringen kan i dag påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, og den foreslåede nye affattelse af § 46 a, stk. 1, vil som nævnt betyde, at kompetencen til at behandle sådanne sager vil blive overført til Udlændingenævnet.

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 blev kompetencen til at behandle klager over afslag på opholdstilladelse på baggrund af associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet (associeringsaftalekomplekset) overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Den foreslåede nye affattelse af § 46 a, stk. 1, vil betyde, at kompetencen til at behandle alle klager, der vedrører afgørelser om opholdstilladelse på baggrund af associeringsaftalekomplekset vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet, herunder klager vedrørende vilkår, der fastsættes i forbindelse med en positiv afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse. Det vil betyde, at klagesagsbehandlingen vedrørende alle afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af associeringsaftalekomplekset, herunder også afgørelser vedrørende optjening af rettigheder optjent efter artikel 6 og 7, vil blive samlet i Udlændingenævnet.

Videre vil den foreslåede nye affattelse af § 46 a, stk. 1, betyde, at kompetencen til at behandle Udlændingestyrelsens afgørelser om visum meddelt med mindre gunstigere vilkår end det, der oprindeligt blev ansøgt om, vil blive overført til Udlændingenævnet. Det vil betyde, at al klagesagsbehandling på visumområdet efter §§ 4-4 c vil være samlet i Udlændingenævnet.

Den foreslåede nye affattelse af § 46 a, stk. 1, vil også betyde, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afslag på og inddragelse af tilladelse til beskæftigelse til asylansøgere efter udlændingelovens § 14 a vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Udlændingelovens § 14 a giver mulighed for, at udlændinge, som har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, under nærmere betingelser og vilkår uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark uden arbejdstilladelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Herudover vil den foreslåede nye affattelse af § 46 a, stk. 1, betyde, at kompetencen til at behandle klagesager, der vedrører hæftelsesansvar i erstatningssager ifølge regler fastsat efter udlændingelovens § 42 i, vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Der er tale om sager om statens erstatningsansvar i forhold til skade, som asylansøgere forvolder på andre eller andres ejendele.

Den foreslåede nye affattelse af § 46 a, stk. 1, vil ligeledes betyde, at kompetencen til at behandle klagesager om indkvartering i egenfinansieret bolig og privat indkvartering efter udlændingelovens § 42 k og l og klagesager om fradrag i kontante ydelser ved asylansøgers lønindkomst efter udlændingelovens § 42 b, stk. 14, vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, vil også indebære, at klagesager, der vedrører Udlændingestyrelsens forsørgelse efter § 42 a, vil blive samlet i Udlændingenævnet. Det er bl.a. sager om Udlændingestyrelsens afslag på kaution i sociale sager og sundhedssager, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, Udlændingestyrelsens pålæg af forsørgelse til en ægtefælle eller forældre, jf. § 42 a, stk.

1 og 2, jf. stk. 3, nr. 2 og 5, og klager over afslag på ansøgninger om midlertidig indkvartering efter overgivelsesdatoen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. integrationslovens § 12, stk. 3.

Endvidere vil den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, betyde, at Udlændingenævnet skal behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, herunder både klager over styrelsernes afslag på forlængelse af udrejsefrist, og klager over længden af en meddelt forlænget udrejsefrist truffet af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, i forbindelse med afgørelser om bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b (fremmedkrigere), afgørelser om nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, og inddragelse efter udlændingelovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter udlændingelovens § 32 a, vil kunne påklages til Flygtningenævnet, jf. den foreslåede ændring af § 53 a, stk. 1, nr. 3, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 66.

Endelig vil eventuelle andre sagstyper, som Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering måtte træffe afgørelse i, også skulle påklages til Udlændingenævnet efter den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, medmindre det fremgår af andre bestemmelser, at en anden myndighed er klageinstans, eller at klageadgangen er afskåret.

Det følger af henvisningerne til stk. 4 og 6 og § 53 a, stk. 1, i den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 1, at en række afgørelser, der er truffet af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration, ikke vil kunne påklages til Udlændingenævnet.

Der henvises herved til bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 46 a, stk. 4 og 6, jf. nedenfor.

Henvisningen til § 53 a er en følge af, at Flygtningenævnet er klageinstans i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelser på asylområdet.

Det foreslås i § 46 a, stk. 2, nr. 1, at Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§ 9 i-9 n, § 9 p eller § 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vedrører opholdstilladelse efter § 9 (familiesammenføring), § 9 a (beskæftigelse), § 9 c, stk. 1 (opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler herfor), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret), § 9 e (opholdstilladelse til visse udlændinge fra Kosovo), § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.), § 9 i (uddannelse), § 9 j (au pair), § 9 k

(praktikophold), § 9 l (working holiday), §§ 9 m-9 n (medfølgende familiemedlemmer), § 9 p (opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til udlændinge, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser har ret til at arbejde her i landet) og § 9 q (opholdstilladelse til visse udlændinge, der er fyldt 60 år og har haft opholdstilladelse som ansat ved en herværende international institution mv.).

Den foreslåede bestemmelse, der betyder, at Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstateringer af, at en opholdstilladelse meddelt efter de nævnte bestemmelser er bortfaldet, og styrelsernes afslag på dispensation for bortfald af sådanne opholdstilladelser, svarer i sit indhold til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 52 b, stk. 3 og 4, der foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 63.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at Udlændingenævnet som hidtil vil kunne behandle sådanne sager.

Det foreslås i § 46 a, stk. 2, nr. 2, at Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

Den foreslåede bestemmelse, der vedrører Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, svarer til den gældende bestemmelse i § 52 b, stk. 5, som ved lovforslagets § 1, nr. 63, foreslås ophævet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at Udlændingenævnet som hidtil vil kunne behandle sådanne sager.

Det foreslås i § 46 a, stk. 2, nr. 3, at Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og 7, 3. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vedrører Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen og svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6, som ved lovforslagets § 1, nr. 63, foreslås ophævet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at Udlændingenævnet som hidtil vil kunne behandle sådanne sager.

Det foreslås i § 46 a, stk. 2, nr. 4, at Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over afgørelser, der træffes i første instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.

Den foreslåede bestemmelse vedrører Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over afgørelser i visse sager om ophold på Færøerne, der er truffet af en færøsk myndighed i 1. instans,

og svarer i sit indhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 7, som ved lovforslagets § 1, nr. 63, foreslås ophævet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at Udlændingenævnet fortsat skal kunne behandle sådanne sager.

Det foreslås i § 46 a, stk. 3, at klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, og at Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, i særlige tilfælde kan beslutte, at en klage skal behandles, selvom klagen er indgivet efter udløb af fristen.

Den foreslåede bestemmelse svarer i sit indhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 8, der foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 63. Der er således alene tale om en ændring af lovteknisk karakter, og der er ikke tiltænkt ændringer af praksis.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at Udlændingenævnet som hidtil alene vil kunne behandle klager over de afgørelser, der er nævnt i bestemmelsens stk. 1 og 2, hvis klagen er indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, men at Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, i særlige tilfælde vil kunne beslutte, at en klage skal behandles, selvom klagen er indgivet efter udløb af fristen.

Som det fremgår af lovforslagets afsnit 17, vil den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a betyde, at en række sagsområder, hvor Udlændinge- og Integrationsministeriet i dag er klageinstans i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelser, overføres til Udlændingenævnet. Bestemmelsen om klagefristen på 8 uger vil således også finde anvendelse i forbindelse med klage over afgørelser på disse sagsområder.

Det foreslås i § 46 a, stk. 4, at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2 (opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer), kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det samme gælder Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i § 46 a, stk. 1, og indebærer således, at udlændinge- og integrationsministeren som hidtil vil kunne behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer, sager om Udlændingestyrelsens konstatering af, at en sådan opholdstilladelse er bortfaldet og sager om klage over afslag på dispensation for bortfald af en sådan opholdstilladelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 5, vil en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller

inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kunne påklages til Udlændingestyrelsen. En afgørelse, der er meddelt ansøgeren alene ved brug af en standardformular, jf. § 4 e, stk. 1, anses for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Efter udlændingelovens § 4 e kan de danske repræsentationers afgørelser om afslag på en visumansøgning eller om annullering eller inddragelse af et visum i visse tilfælde meddeles ansøgeren alene ved brug af visumkodeksens standardformular.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at repræsentationernes afgørelser om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum vil kunne påklages til Udlændingestyrelsen, mens afgørelser, der meddeles ved brug af visumkodeksens standardformular, vil blive anset for automatisk påklaget til Udlændingestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse svarer med en sproglig justering til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, omhandler afgørelsestyper, der ikke kan påklages.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, vil Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og b, § 40, stk. 13, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8 og 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b, ikke kunne påklages.

Den foreslåede bestemmelse vil stort set videreføre den del af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, der vedrører de afgørelser, som Udlændingestyrelsen træffer, og som ikke kan påklages, og den gældende bestemmelse i § 46 a, stk. 2, 2. pkt., om de afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer, og som ikke kan påklages, jf. ovenfor.

Som hidtil vil Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse på grund af manglende vedlæggelse af dokumenter eller manglende oplysninger, der er truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 2. pkt., således ikke kunne påklages.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere præcisere, at afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 2, 2. pkt., ikke vil kunne påklages. Med forslaget vil det således blive tydeliggjort, at der ikke vil kunne klages over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse på grund af manglende vedlæggelse af dokumenter eller manglende oplysninger, der er truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 2, 2. pkt.

Det vil således fremgå af udlændingeloven, at der ikke vil være adgang til at klage over hverken Udlændingestyrelsens eller Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af udlændingelovens § 9 g, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, 2. pkt. Det svarer til, hvad der allerede gælder i dag.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, vil afgørelser efter udlændingelovens § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, og § 11, stk. 10, om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse som følge af manglende gebyrbetaling eller manglende vedlæggelse af dokumenter eller manglende oplysninger heller ikke kunne påklages. Det svarer også til, hvad der gælder i dag.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, vil afgørelser om optagelse på sanktionslisten over udenlandske religiøse forkyndere efter § 29 c, stk. 1, afgørelser om, hvorvidt en afvist asylansøger kan udsendes, jf. § 32 a, afgørelser om anvisning om indkvartering efter § 42 a, stk. 7, 3. pkt., afgørelser om underretningspligt og flyttepåbud efter § 42 a, stk. 10, og § 42 d, stk. 2, og afgørelser i sager om udbetaling af kontante ydelser til asylsøgere efter § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, ikke kunne påklages. Ligeledes vil Udlændingestyrelsens afgørelser i 2. instans vedrørende klage over indkvarteringsoperatørens afgørelser om aktivering og undervisning mv. af asylansøgere m.fl. efter § 46 e og Udlændingestyrelsens afgørelser om behandling af asylsager i åbenbart grundløst-proceduren efter § 53 b ikke kunne indbringes for anden administrativ myndighed. Dette følger også af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Endvidere fremgår det af den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, ikke vil kunne påklages.

Den foreslåede bestemmelse, der betyder, at Udlændingestyrelsens afgørelser om, at visse grupper af udlændinge, herunder udlændinge på tålt ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, ikke vil kunne påklages, vil med en sproglig forenkling videreføre, hvad der i dag gælder efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Endvidere foreslås det i § 46 a, stk. 6, nr. 1, at de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b og § 40, stk. 13, ikke kan påklages.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om fastsættelse af en udrejsefrist og afgørelser om processuelt ophold og opsættende virkning samt udlændingemyndighedernes afgørelser om, at en ansøgning ikke behandles, når opholdsstedet er ukendt, ikke kan påklages. Samtidig vil forslaget tage højde for forslaget om at opdele den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33 i flere bestemmelser, nemlig §§ 33-33 b og § 40, stk. 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, 35, 36 og 45. Der henvises herved til afsnit 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Som det fremgår ovenfor, vil den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 1, videreføre de dele af de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2, der vedrører afskæring af adgangen til at klage over visse af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser.

Herudover vil den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, indebære, at klageadgangen afskæres i yderligere sagstyper.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, vil således også betyde, at afgørelser, som Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 14, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, ikke vil kunne påklages.

Det vil betyde, at styrelsernes afgørelser om ikke at tilbagebetale beløb af højst 30 kr., som en udlænding har betalt for meget i forbindelse med indbetaling af gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 9 h, stk. 1, ikke vil kunne påklages. Det vil også betyde, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om ikke at tilbagebetale beløb af højst 30 kr., som en virksomhed har betalt for meget i forbindelse med indbetaling af gebyr for en virksomhedscertificering eller for forlængelse heraf, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 3, ikke vil kunne påklages.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets afsnit 13.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 1, vil også indebære, at afgørelser efter udlændingelovens § 27 ikke vil kunne påklages. Det drejer sig om Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om beregning af opholdsperioder i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse, bortfald af opholdstilladelse og udvisning.

Der henvises herved til lovforslagets afsnit 19.1.1.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 2*, vil Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§ 9 i-n, § 9 p eller § 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation ikke kunne påklages.

Den foreslåede bestemmelse vedrører Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af opholdstilladelser meddelt efter § 9 (familiesammenføring), § 9 a (beskæftigelse), § 9 c, stk. 1 (opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler herfor), § 9 d (udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret), § 9 e (opholdstilladelse til visse udlændinge fra Kosovo), § 9 f (religiøse forkyndere m.fl.), § 9 i (uddannelse), § 9 j (au pair), § 9 k (praktikophold), § 9 l (working holiday), §§ 9 m og 9 n (medfølgende familiemedlemmer), § 9 p (opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til

udlændinge, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser har ret til at arbejde her i landet) eller § 9 q (opholdstilladelse til visse udlændinge, der er fyldt 60 år og har haft opholdstilladelse som ansat ved en herværende international institution mv.), på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1, udstedes en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q som hovedregel således, at tilladelsen udløber senest 3 måneder før udløbet af udlændingens pas eller tilbagerejsetilladelsen til det land, der har udstedt udlændingens rejsedokument. Har udlændingen fast ophold i et andet land end hjemlandet, udstedes opholdstilladelsen under de vilkår, som er anført i § 17, stk. 1, 1. pkt., og således at den udløber senest 3 måneder før udløbet af tilbagerejsetilladelsen til bopælslandet.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 3, kan Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i særlige tilfælde fravige stk. 1. Gyldigheden af udlændingens pas skal i så fald være længere end den meddelte opholdstilladelse og gøre det muligt for udlændingen at rejse tilbage til udstederlandet inden udløbet af passet.

Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration tager i forbindelse med en afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 a, § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§9 i-9 n, § 9 p eller § 9 q og forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter en af de nævnte bestemmelser stilling til, om opholdstilladelsens varighed skal afkortes som følge af rejselegitimationens udløb.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 2, vil indebære, at der fremover ikke vil kunne klages over Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse, som er meddelt efter en af de nævnte bestemmelser, på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets afsnit 19.1.2.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 3*, vil Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d ikke kunne påklages.

Efter udlændingelovens § 4 d kan Udlændingestyrelsen forhåndsgodkende virksomheder i Danmark til at modtage forretningsbesøg af udlændinge fra visumpligtige lande og inddrage sådanne forhåndsgodkendelser, mens de danske repræsentationer i udlandet kan akkreditere udenlandske virksomheder med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsrejser til Danmark samt inddrage sådanne akkrediteringer.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 3, der betyder, at afgørelser om afslag på forhåndsgodkendelse eller akkreditering eller om inddragelse af en meddelt forhåndsgodkendelse

eller akkreditering ikke kan påklages, vil videreføre den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 6.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 4*, vil Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejslegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9, ikke kunne påklages.

Udlændingestyrelsen kan efter udlændingelovens § 39, stk. 8 og 9, spærre en dansk udstedt rejslegitimation i Det Centrale Pasregister, såfremt udlændingen er i besiddelse af både dansk udstedt rejslegitimation og nationalt udstedt pas og ikke ønsker at deponere det ene pas hos styrelsen, og spærre et dansk udstedt fremmedpas i Det Centrale Pasregister, såfremt indehaveren står registreret som udrejst i Det Centrale Personregister.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 4, indebærer, at Udlændingestyrelsens afgørelser om at spærre et dansk udstedt rejslegitimation i Det Centrale Pasregister efter udlændingelovens § 39, stk. 8 og 9, ikke vil kunne påklages. Det svarer til, hvad der i dag gælder efter udlændingelovens § 46 a, stk. 10, og der er således tale om en videreførelse af gældende ret.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 5*, vil Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l ikke kunne påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Udlændingelovens § 42 k giver under nærmere betingelser og vilkår asylansøgere m.fl. mulighed for at flytte i egenfinansieret bolig. Det er bl.a. en betingelse, at asylansøgeren indgår en kontrakt om flytning til egenfinansieret bolig med Udlændingestyrelsen, og som et vilkår, at den pågældende medvirker til oplysningen af asylsagen og til udsendelse ved frafald af eller endeligt afslag på asyl. Der stilles krav om selvforsørgelse, hvilket vil sige, at de pågældende ikke får udbetalt kontante ydelser, men skal betale for boligen med egne midler, typisk ved at indgå en kontrakt med Udlændingestyrelsen om tilladelse til beskæftigelse efter § 14 a.

Retten til at flytte i egen bolig suppleres af udlændingelovens § 42 l, hvorefter Udlændingestyrelsen under nærmere betingelser og vilkår kan indgå en kontrakt med asylansøgere m.fl. om privat indkvartering hos herboende ægtefælle, forældre, øvrig familie eller venner. Det indgår som et vilkår, at den pågældende skal medvirke til asylsagens oplysning og til udsendelse i tilfælde af frafald af eller endeligt afslag på asyl.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 5, vil videreføre den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 2. pkt., som betyder, at Udlændingestyrelsens vurdering af, om en bolig, som en asylansøger ønsker at flytte til, er geografisk placeret, så flytningen sker i overensstemmelse med boligplaceringsreglerne i integrationsloven, ikke vil kunne påklages.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 6*, kan Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a ikke påklages.

Udlændingelovens kapitel 9 a indeholder bestemmelser om rammer for indkvartering og anvendelse af magt og andre indgreb i selvbestemmelsesretten mv. over for uledsagede mindreårige udlændinge. Klage over forholdene på indkvarteringsstedet kan på ulovbestemt grundlag indbringes for Udlændingestyrelsen, der som driftsherre er ansvarlig for at tilvejebringe og drive indkvarteringssteder, herunder børnecentre, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5, og adgangen til at klage til Udlændingestyrelsen omfatter også anvendelse af bestemmelserne i kapitel 9 a.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 6, vil videreføre den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 3. pkt., hvorefter Udlændingestyrelsens afgørelser i sådanne sager ikke kan påklages.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 7*, vil Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., ikke kunne påklages.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., kan Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddele et varsel til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, hvis styrelsen vurderer, at udlændingen har arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, uden der er tale om et betydeligt omfang.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 4. pkt., kan en studieopholdstilladelse inddrages, hvis udlændingen har fået et varsel efter § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., og er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 6, nr. 7, vil videreføre den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 9, hvorefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om at udstede et varsel til en udenlandsk studerende, som har arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for vedkommendes arbejdstilladelse, ikke kan påklages.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om inddragelse af en studieopholdstilladelse efter § 19, stk. 1, nr. 14, 4. pkt., vil som hidtil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 46 a, *stk. 6, nr. 8*, kan afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, ikke påklages.

Den foreslåede bestemmelse svarer i sit indhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 7, som ved lovforslagets § 1, nr. 63, foreslås ophævet, med de ændringer, der følger af

lovforslagets § 1, nr. 36, om en opdeling af udlændingelovens § 33 i flere bestemmelser, herunder § 33 b.

Det foreslås i § 46 a, stk. 7, 1. pkt., at Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, ikke kan påklages.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 3, hvorefter Udlændingestyrelsens beslutninger om, at uledsagede mindreårige asylansøgere er tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsprocedure, ikke kan påklages.

Det foreslås i § 46 a, stk. 7, 2. pkt., at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven, jf. § 40, stk. 4, ikke kan påklages.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet, og efter udlændingelovens § 40, stk. 4, kan udgifter, som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven, alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 7, 2. pkt., vil videreføre den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 4, hvorefter Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om, at udlændingemyndigheden ikke skal afholde de udgifter, som en udlænding har haft i forbindelse med tilvejebringelse af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven, ikke kan påklages.

Det foreslås i § 46 a, stk. 8, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 5, 1. pkt.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 5, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 59, kan en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, om brug af visumkodeksens standardformular, for automatisk påklaget til Udlændingestyrelsen, jf. forslaget til udlændingelovens § 46 a, stk. 5, 2. pkt.

Der er i dag ikke fastsat nogen klagefrist for de afgørelser, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 5, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a, stk. 8, svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 8, dog således, at henvisningen til § 46 a, stk. 7, 1. pkt., foreslås ændret til en henvisning til § 46 a, stk. 5, 1. pkt., som følge af forslaget om at indsætte § 46 a, stk. 7, som § 46 a, stk. 5, jf. ovenfor.

Til nr. 60

Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, har politiet kompetence til at træffe afgørelse efter en række bestemmelser i udlændingeloven.

Efter § 48, stk. 1, 1. pkt., kan afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., træffes af vedkommende politidirektør.

Efter § 48, stk. 1, 2. pkt. kan afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 9 og 10, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren.

Det drejer sig bl.a. om afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 10, og afgørelser om optagelse af fingeraftryk og personfotografi, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1.

Afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 10, og afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, kan efter § 48, stk. 1, 3. pkt. endvidere træffes af Udlændingestyrelsen.

Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a, dvs. bl.a. ydelse af hjælp til rejse til asylansøgere, der har opnået indrejse- og opholdstilladelse i et tredjeland, kan træffes af Rigspolitichefen, jf. § 48, stk. 1, 4. pkt.

Det fremgår af udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., at politidirektørens afgørelser om afvisning ved grænsen, jf. § 48, stk. 1, 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 6, og at de afgørelser, der er nævnt i § 48, stk. 1, 2.-4. pkt., med visse undtagelser kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., således, at henvisningen til politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen, som kan påklages til Udlændingenævnet efter § 52, b, stk. 6, vil udgå.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om at ophæve udlændingelovens § 52 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 63, og forslaget om, at Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og 7. 3. pkt., indsættes som udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 59.

Udlændinge- og integrationsministerens kompetence til at behandle klager over de afgørelser, som træffes af henholdsvis Rigspolitichefen, politidirektøren og Udlændingestyrelsen, vil fortsat fremgå af udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt.

Til nr. 61

Det fremgår af udlændingelovens § 48 b, at et andet EU-land kan anmode Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding. Det foreslås, at § 48 b ændres, således at »EU-land« erstattes med »medlemsstat« samt at »modtage« udgår af bestemmelsen.

Herudover kan det bemærkes, at selve ordet »modtage« ikke ses at have et selvstændigt indhold, der ikke allerede er indeholdt i de to andre udtryk »overtage« og »tilbagetage« i bestemmelsen.

Der er i begge tilfælde tale om sproglige præciseringer med henblik på at skabe overensstemmelse med den terminologi, der anvendes i Dublinforordningen. Der er hermed ikke tilsigtet en ændring i anvendelsen af bestemmelsen.

Det fremgår desuden af udlændingelovens § 48 b, at såfremt et andet EU-land anmoder Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, om at ansøgeren har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel, vedrører den anmodende medlemsstats afgørelse herom. Dublinforordningen indeholder ikke regler om, at en accept eller afvisning af en anmodning om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter Dublinforordningen skal ske ved afgørelse eller skal kunne påklages.

Det foreslås på den baggrund at præcisere udlændingelovens § 48 b, således at det fremgår af bestemmelsen, at såfremt en anden medlemsstat anmoder Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.

Den foreslåede ændring skal tydeliggøre, at når Udlændingestyrelsen vurderer en anmodning efter udlændingelovens § 48 b og efterfølgende besvarer anmodningen, er der ikke tale om en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. En sådan besvarelse fra Udlændingestyrelsen er en del af den forhandlingsproces, der er fastlagt i Dublinforordningen mellem medlemsstaterne og dermed ikke

en afgørelse, som ansøgeren kan påklage. Det er alene den anmodende medlemsstats afgørelse om overførsel, som kan påklages, hvilket følger af Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, og ikke de sagsskridt og procesledende beslutninger medlemsstaterne imellem, jf. også udlændingelovens § 29 a, hvor der alene er tale om, at der over for udlændingen kan træffes afgørelser i den udgående procedure, jf. § 48 a.

Forslaget indebærer, at der ikke kan klages over Udlændingestyrelsens stillingtagen til at overtage eller tilbagetage en asylansøger efter udlændingelovens § 48 b, som alene kan anses som mellemstatslige forhandlinger.

Der vil fortsat være klageadgang til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 1, over en afgørelse om overførsel efter § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a.

Der henvises i øvrigt til afsnit 21 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 62

Det fremgår af udlændingelovens § 49, stk. 1, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildes en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 49, stk. 1, 2. pkt., således at en udlænding, der ved dom eller kendelse udvises og meddeles indrejseforbud, skal gives vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger, herunder om strafansvaret for overtrædelse af indrejseforbuddet.

Den vejledning, som i dag fremgår af blanketten, der udleveres i overensstemmelse med udlændingelovens § 32, stk. 6, skal fremover gives i dommen eller kendelsen. Det vil sige vejledning om rækkevidden af indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, tidspunktet for gyldigheden af indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 3. pkt., strafansvaret for overtrædelse af indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 59 b, og om udlændingen indberettes som uønsket til Schengeninformationssystemet SIS II i medfør af udlændingelovens § 58 g, stk. 1.

Der kan derudover gives yderligere vejledning om andre forhold, retsvirkninger og lignende, som vedrører et meddelt indrejseforbud, såfremt det findes hensigtsmæssigt af hensyn til de offentlige myndigheders administration af et indrejseforbud eller af hensyn til udlændingens retssikkerhed.

Der henvises i øvrigt til afsnit 5 og 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 63

Udlændingelovens § 52 b fastlægger Udlændingenævnets kompetence og indeholder regler om klagefrist og opsættende virkning.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 1, behandler Udlændingenævnet klager over følgende afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d, 9 e, 9 f og 9 q, dvs. afslag på familiesammenføring, afslag på opholdstilladelse til udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret, afslag på opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovoprovinserne, afslag på opholdstilladelse som religiøs forkynder m.fl. og afslag på opholdstilladelse til udlændinge, der er fyldt 60 år og har haft opholdstilladelse som ansat ved en herværende international institution mv.

2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, dvs. opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e, § 9 f og § 9 q, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 34 og 35, afgørelser om fritagelse og lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 6, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19, dvs. afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelser nævnt under nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald i forbindelse med kravet om bestået danskprøve for forlængelse af en ægtefællesammenføringstilladelse og afgørelser om fritagelse og lovligt forfald i forbindelse med kravet om gennemførelse af et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for forlængelse af en opholdstilladelse som religiøs forkynder m.fl., samt afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser.

4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 9 q, stk. 8, og § 11.

5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 25, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, og § 9 q, stk. 11 og 12, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b, dvs. bl.a. afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring eller som religiøs forkynder m.fl.

6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a og 25 b, dvs. afgørelser om administrativ udvisning af udlændinge.

7) Afgørelser om afvisning efter § 28, dvs. afgørelser om administrativt afvisning af udlændinge ved indrejsen til Danmark.

8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, dvs. afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med ansøgninger om familiesammenføring.

9) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 8 og 11, dvs. bl.a. afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, der er meddelt EU-borgere.

10) Afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering efter inddragelse af et allerede meddelt visum efter §§ 4-4 c, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som 1. instans.

11) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 17-19, dvs. afgørelser om betaling af gebyrer i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om bl.a. familiesammenføring, forlængelse af en opholdstilladelse meddelt på grundlag af familiesammenføring og tidsubegrænset opholdstilladelse.

12) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

13) Afgørelser efter § 42 a, stk. 13-16, dvs. afgørelser vedrørende udbetaling af kontante ydelser til udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt.

14) Afgørelser om fremmedpas.

15) Afgørelser efter § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, dvs. afgørelser om bortfald af opholdstilladelser meddelt udlændinge, der ikke er flygtninge eller har beskyttelsesstatus, og som opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor det kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

16) Afslag på sletning af den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, i forbindelse med genoptagelse efter § 29 c, stk. 5, dvs. afgørelser om afslag på genoptagelse af en sag om optagelse på den offentlige sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 10.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 2, behandler Udlændingenævnet endvidere klager over følgende afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, dvs. afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier mv. og afgørelser om afslag på opholdstilladelse til medfølgende familiemedlemmer til disse grupper.

2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19, dvs. afgørelser om

inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet mv.

3) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 4 og 5, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse, jf. § 47 b, dvs. afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse på beskæftigelses- og studieområdet mv.

4) Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 6.

5) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 3. pkt., dvs. afgørelser om administrativ udvisning af udlændinge, som er pålagt at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist.

6) Afslag på ansøgninger om certificering efter § 9 a, stk. 17, dvs. afslag på ansøgninger om virksomhedscertificering.

7) Afslag på ansøgninger om forlængelse af certificering efter § 9 a, stk. 20, jf. § 9 a, stk. 21, og afgørelser om inddragelse af en sådan certificering, jf. § 9 a, stk. 21, dvs. afslag på forlængelse af virksomhedscertificeringer og inddragelse af sådanne certificeringer.

8) Afgørelser om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, jf. § 21 a, dvs. afgørelser om, at der i en periode på to år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson.

9) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, dvs. afgørelser om betaling af gebyrer i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på beskæftigelses- og studieområdet mv., ansøgninger om forlængelse af sådanne opholdstilladelse og ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse til visse grupper af udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse.

10) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 3, kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e, § 9 f eller § 9 q er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, eller § 9 e, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme

gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Der er tale om klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i 1. instans.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 4, kan Udlændingenævnet endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Der er tale om klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 5, at Udlændingenævnet endvidere kan behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt. Bestemmelsen vedrører ophør af opholdsret efter EU-reglerne.

Udlændingenævnet har også kompetence til at behandle klager over afgørelser, der er truffet af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 6, kan Udlændingenævnet således behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., og efter udlændingelovens § 52 b, stk. 7, kan Udlændingenævnet behandle klager over afgørelser, der træffes i 1. instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, bortset fra afgørelser om opsættende virkning efter § 33.

Bestemmelsen i § 52 b, stk. 7, omhandler klager over afgørelser, der er truffet af en færøsk myndighed, bortset fra afgørelser om opsættende virkning efter § 33, i visse sager om ophold på Færøerne.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 8, skal klage over de afgørelser, der er nævnt i udlændingelovens § 52 b, stk. 1-7, være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 9, skal afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 52 b.

Forslaget om at ophæve § 52 b hænger sammen med forslaget om at nyaffatte udlændingelovens § 46 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 59. Den foreslåede nyaffattelse af § 46 a indebærer, at det kommer til at fremgå af denne bestemmelse, at udgangspunktet er, at Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. forslaget til § 46 a, stk. 1.

De gældende bestemmelser i udlændingelovens § 52 b, stk. 3 og 4, om Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over styrelsernes konstateringer af bortfald af opholdstilladelser foreslås indsat som § 46 a, stk. 2, nr. 1.

Den gældende bestemmelse i § 52 b, stk. 5, om Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt, foreslås indsat som § 46 a, stk. 2, nr. 2, og den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6, om Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen foreslås indsat som § 46 a, stk. 2, nr. 3.

Videre foreslås den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 7, om Udlændingenævnets kompetence til at behandle klager over visse afgørelser, der er truffet af en færøsk myndighed, indsat som § 46 a, stk. 2, nr. 4.

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 8, om fristen for at klage til Udlændingenævnet foreslås indsat i § 46 a, stk. 3, og endelig foreslås den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 9, om opsættende virkning indsat som § 52 c, stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 60.

Der henvises i øvrigt til afsnit 17.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 59.

Til nr. 64

Efter udlændingelovens § 48, 1. pkt., træffer politiet afgørelser om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 6, behandler Udlændingenævnet klager over politiets afgørelser om afvisning efter § 28.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 3, kan Udlændingenævnet indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration i anledning af en klagesag.

Ved den foreslåede ændring af § 52 c, stk. 3, præciseres det, at Udlændingenævnet også kan indhente en udtalelse fra politiet i forbindelse med nævnets behandling af klager over politiets afgørelser om afvisning efter udlændingelovens § 28.

Til nr. 65

Udlændingelovens § 52 c indeholder regler om Udlændingenævnets sekretariat og klagesagsbehandlingen i Udlændingenævnet.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 52 c. Efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 52 c, stk. 9, skal afgørelser om opsættende virkning, jf. § 33 b, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre den gældende bestemmelse i § 52 b, stk. 9, som ved lovforslagets § 1, nr. 63, foreslås ophævet, og er endvidere en konsekvens af forslaget om at samle reglerne om opsættende virkning i udlændingelovens § 33 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 36. Der er ikke tiltænkt ændringer af praksis.

Forslaget indebærer, at Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, vil kunne træffe afgørelse om opsættende virkning efter § 33 b.

Således kan formanden som hidtil selv træffe afgørelse eller eksempelvis bemyndige Udlændingenævnets sekretariat til at træffe afgørelse om opsættende virkning i forbindelse med klagesager.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 og 17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 66

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1. pkt., at Udlændingestyrelsens afgørelser bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3, således at afgørelser om forlængelse af udrejsefristen efter den foreslåede § 33, stk. 4, i forbindelse med afgørelser om bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a, og § 21 b (fremmedkrigere), afgørelser om nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, og inddragelse efter udlændingelovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter udlændingelovens § 32 a, kan påklages til Flygtningenævnet.

Formålet med den foreslåede ændring er at samle behandlingen af en klagesag vedrørende afgørelser om bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a og klage over afgørelse om forlængelse af udrejsefristen i en sådan sag hos den samme myndighed.

Forslaget indebærer, at klageadgangen overføres fra udlændinge- og integrationsministeren til Flygtningenævnet, således at klage over afgørelser om forlængelse af en udrejsefrist behandles af den samme klageinstans, som behandler den oprindelige sag efter de nævnte bestemmelser. Flygtningenævnet skal både behandle klager over Udlændingestyrelsens afslag på forlængelse af udrejsefrist, og klager over længden af en meddelt forlænget udrejsefrist truffet af Udlændingestyrelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 67

Udlændingelovens § 53 a, stk. 1, angiver hvilke klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen træffer, der kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. dog § 53 b, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7, påklages til Flygtningenævnet.

Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, kan efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det foreslås, at udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7, udvides, således at klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelser meddelt efter § 9 c, stk. 3, vil kunne behandles af Flygtningenævnet.

Forslaget vil indebære, at kompetencen til at behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelser meddelt efter § 9 c, stk. 3, overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet. Hermed vil det blive sikret, at det er Flygtningenævnet – og ikke Udlændingenævnet, jf. nyaffattelsen af udlændingelovens § 46 a – som har kompetence til at behandle klager over sådanne afgørelse.

Den foreslåede udvidelse af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7, vil også betyde, at sager om nægtelse af forlængelse, inddragelse og bortfald som udgangspunkt vil blive behandlet af formanden eller en næstformand alene, jf. henvisningen i § 53, stk. 8, 1. pkt., til ”sager” vedrørende opholdstilladelse, som behandles af formanden eller en næstformand alene. Med den foreslående

ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7, hvormed bestemmelsen udvides, vil sager i § 53, stk. 8, således tillige blive udvidet med samme afgørelsestyper.

Der henvises i øvrigt til afsnit 18.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 68

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 1, at Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-14.

Det følger af udlændingelovens § 56 a, stk. 1, at en uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, medmindre særlige grunde taler derimod, får udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser.

Ved lov nr. 702 af 8. juni 2017 om ændring af udlændingeloven, lov om voksenansvar for anbragte børn og unge og lov om socialhensyn (Ro og orden på indkvarteringssteder for uledsagede mindreårige udlændinge m.v.) blev § 56 d indsat i loven. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at Ankestyrelsens afgørelse i sager om klager over afgørelser truffet af børn og unge-udvalget, jf. § 56 b, stk. 2, ved henvendelse til Ankestyrelsen, inden 4 uger efter klageren har fået meddelelse om afgørelsen, kan kræves forelagt retten, samt at § 169, stk. 2, og §§ 170-172 i lov om social service finder tilsvarende anvendelse.

Af bestemmelsens stk. 2 følger det, at den uledsagede mindreårige udlændings repræsentant, jf. § 56, stk. 1, og den uledsagede mindreårige udlænding, der er fyldt 12 år, anses som part, uanset om den pågældende har krævet afgørelsen forelagt for retten. Det er videre anført, at det følger af servicelovens § 170, stk. 3, at forældremyndighedsindehaveren og den unge, som er fyldt 12 år, anses som part i sagen, uanset om den pågældende har krævet sagen forelagt for retten. Idet en uledsaget mindreårige udlænding ikke vil have sine forældre i Danmark, foresloges der indsat regler om, at det i stedet er (den mindreårige) udlænding og dennes repræsentant, som skal anses som part i sagen, og at udlændingen og repræsentanten typisk vil have sammenfaldende interesser. Også i tilfælde, hvor repræsentanten har indbragt sagen for retten, selvom (den mindreårige) udlænding ikke måtte ønske det, vil begge personer anses som part i sagen.

Eftersom en uledsaget mindreårig under 18 år, der opholder sig her i landet, medmindre særlige grunde taler derimod, får udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser efter udlændingelovens § 56 a, stk. 1, foreslås det, at der henvises hertil i udlændingelovens § 56 d, stk. 2.

Der er således tale om en teknisk ændring, der har til formål at indsætte en henvisning til den korrekte bestemmelse i udlændingelovens § 56 d, stk. 2.

Til nr. 69

Det fremgår af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 7, at Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet den Europæiske Union, som uønsket i SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Det foreslås, at § 58 g, stk. 1, nr. 7, på den ene side udvides til også at omfatte udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25 a, og på den anden side begrænses til alene at omfatte de udlændinge, der er udvist med indrejseforbud.

Den foreslåede udvidelse af bestemmelsen til også at omfatte udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25 a, har blandt andet til formål at gennemføre Rådets henstilling af 15. februar 2018, som følge af EU-Kommissionens evaluering af Danmarks gennemførelse af bl.a. udsendelsesdirektivet. Den foreslåede bestemmelse skal således sikre opfyldelse af udsendelsesdirektivets forudsætning om, at indrejseforbud til tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold skal forbyde indrejse og ophold i alle medlemsstater. For at sikre implementering og håndhævelse af denne forudsætning er det nødvendigt, at medlemsstaterne hurtigt får adgang til oplysninger om andre medlemsstaters afgørelser om indrejseforbud. Det sker ved medlemsstaternes indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS) af tredjelandstatsborgere, der har fået et indrejseforbud efter udsendelsesdirektivets regler. Det er derfor nødvendigt for en korrekt gennemførelse af direktivet, at udlændinge, der udvises efter § 25 a, stk. 2, og meddeles et indrejseforbud, indberettes som uønskede til SIS II.

Udvisninger efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, er for Danmarks vedkommende ikke omfattet af udsendelsesdirektivet, jf. afsnit 8.1.12. For at undgå en retstilstand, hvor en udvisning efter § 25 a, stk. 2, medfører indberetning til SIS II, mens en udvisning som følge af kriminalitet efter § 25 a, stk. 1, ikke medfører indberetning til SIS II, foreslås det herudover, at udvisninger med indrejseforbud efter § 25 a, stk. 1, også medfører, at udlændingen skal indberettes som uønskede til SIS II.

Den foreslåede bestemmelse skaber hjemmel til, at Rigspolitechefen indberetter tredjelandstatsborgere, der meddeles et indrejseforbud i forbindelse udvisning efter § 25 a, som uønskede til SIS II.

Ved at indberette de pågældende udlændinge som uønskede til SIS II sikres det, at de pågældende udlændinge ikke kan indrejse i Schengenlandene, medmindre humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser gør dette nødvendigt, jf. herved Schengengrænsekodeksens artikel 6.

Det sikres endvidere, at de pågældende udlændinge vil kunne udelukkes fra opholdstilladelse, afvises ved forsøg på indrejse og meddeles afslag på visum eller få inddraget et visum efter allerede gældende regler i udlændingeloven og udlændingebekendtgørelsen.

I det tilfælde, hvor en udlænding har en opholdstilladelse i et andet Schengenland, skal der forinden indberetningen foretages en konsultation af myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 58 h.

Hvis udlændingen bevarer sin opholdstilladelse i et andet Schengenland, vil der ikke kunne ske indberetning i SIS II, da det ikke er muligt både at have en opholdstilladelse i et Schengenland og være indberettet som uønsket i SIS II. Den pågældende vil dog i sådanne tilfælde kunne opføres på en national liste over uønskede personer, således at indrejseforbuddet alene vil gælde for Danmark.

Forslaget har herudover til formål at sikre, at udlændinge, der udvises efter § 25 a og § 25 b, men ikke meddeles et indrejseforbud, heller ikke indberettes som uønskede til SIS II.

Forslaget skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i henholdsvis § 32, stk. 2 og 3. Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, meddeles der alene indrejseforbud i forhold til udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 kan der kan deri ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, kan undlades fastsat et indrejseforbud. Forslaget indebærer således, at en udlænding, der i medfør af den foreslåede § 32, stk. 2 eller 3, ikke meddeles heller ikke vil skulle indberettes som uønsket i SIS II.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 70

Det fremgår af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 8, at Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.

Det foreslås, at »nævnt i § 29 c, stk. 1.« ændres til: » nævnt i § 29 c, stk. 1, eller« i § 58 g, *stk. 1, nr. 8*. Ændringen skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af nyt nr. 9 i udlændingelovens § 58 g, stk. 1.

Der er således alene tale om konsekvensrettelser.

Til nr. 71

Det følger af den gældende bestemmelse i § 58 g, stk. 1, at Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II i en række angivne tilfælde.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 9* i § 58 g, stk. 1, som konsekvens af, at § 25 b, stk. 2, ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, således at persongruppen, der tidligere blev udvist efter denne

bestemmelse, men som nu efter den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 1, nr. 2, meddeles et indrejseforbud, fortsat er omfattet af bestemmelsen.

Der er alene tale om konsekvensrettelser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 1, nr. 21.

Til nr. 72

Efter udlændingelovens § 59 a, stk. 1, straffes den, der bringer en udlænding her til landet, med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Det foreslås, at der i § 59 a indsættes som nyt *stk. 3*, at bøder for transportvirksomheders overtrædelse af § 59, stk. 1, udmåles til 22.500 kr. eller derover pr. udlænding, der befordres.

Formålet med forslaget er at skærpe bødeniveauet for overtrædelse af transportøransvaret for transportvirksomheder, samt at det fremover sikres, at der altid rejses tiltale overfor transportvirksomheder i tilfælde, hvor en transportvirksomhed medtager passagerer til Danmark, og de pågældende passagerer ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, og den pågældende virksomheds kontrol har eller burde have afsløret, at de pågældende rejsende ikke havde fornøden rejselegitimation og visum. De økonomiske sanktioner, der finder anvendelse på transportvirksomheders overtrædelse af § 59 a, bringes således i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra b, i direktiv 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985.

Baggrunden for forslaget er, at Rådet i gennemførelsesafgørelsen af 29. januar 2001 om afhjælpning af de mangler, der blev konstateret ved evalueringen i 2001 af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne på området om forvaltning af de ydre grænser, bl.a. har henstillet til, at Danmark øger beløbsstørrelsen af de økonomiske sanktioner, der finder anvendelse over for transportvirksomheder, således at sanktionen bringes i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985.

Den foreslåede ændring medfører for det første en skærpelse af bødeniveauet for transportvirksomheder. For det andet medfører den foreslåede ændring, at den hidtidige anvendelse, hvorefter der alene skal rejses tiltale i gentagelsestilfælde, ændres, således at der fremover altid skal rejses tiltale overfor transportvirksomheder i tilfælde, hvor en transportvirksomhed medtager passagerer til Danmark, og de pågældende passagerer ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, og den pågældende virksomheds kontrol har eller burde have afsløret, at de pågældende rejsende ikke havde fornøden rejselegitimation og visum.

Den foreslåede ændring medfører således, at bøden for overtrædelse af transportøransvaret for transportvirksomheder i udlændingelovens § 59 a, stk. 1, der skal stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen, som udgangspunkt skal sættes højt og have en afskrækkende virkning, dog 22.500 kr. eller derover (afrundet) pr. udlænding, der befordres. Princippet om absolut kumulation gælder således ved overtrædelse af transportøransvaret.

Fastsættelsen af bøden beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Er overtrædelsen således begået forsætligt, eller er der ved overtrædelsen opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for transportvirksomheden, vil dette være en skærpende omstændighed. Hvis der foreligger skærpende omstændigheder i det konkrete tilfælde, vil bødens størrelse som udgangspunkt skulle afspejle dette i opadgående retning. Desuden vil princippet om absolut kumulation som udgangspunkt også gælde i sådanne tilfælde, hvor der foreligger skærpende omstændigheder.

For så vidt angår fysiske personers overtrædelse af bestemmelsen om transportøransvar foretages ingen ændringer af bødeniveauets størrelse eller anvendelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 21 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 73

Det følger af udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 1-3 og 6, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1., 2. og 4. pkt., og stk. 3 og 5, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Med lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underholds, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.), blev der med den lovs § 1, nr. 7, 13, 21 og 23 gennemført ændringer i udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt.

Ved § 1, nr. 7 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 indsattes lovens § 34, stk. 6, hvorefter politiet, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af lovens § 21, b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2019 og betød, at det hidtil gældende stk. 6 blev til stk. 7.

Ved § 1, nr. 13 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 indsattes i lovens § 42 a, stk. 8 et nyt 3. pkt., hvorefter Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter lovens § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Indsættelsen af dette nye punktum havde som konsekvens, at det daværende 3. pkt. blev 4. pkt. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2019.

Ved § 1, nr. 21 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 blev straffebestemmelsen i lovens § 60, stk. 1, 1. punktum ændret således, at den afspejlede de ovenfor nævnte ændringer i den lovs § 1, nr. 7 og 13, idet bestemmelsens henvisning til § 34, stk. 1-3 og 6 blev ændret til en henvisning til § 34, stk. 1-3 og 7, og således at bestemmelsens henvisning til § 42 a, stk. 8, 2. pkt. blev ændret til en henvisning til § 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.

Det følger af § 14, stk. 6 i lov nr. 174 af 27. februar 2019, at Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 21. Udlændinge- og Integrationsministeren har ikke fastsat tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 21 i lov nr. 174 af 27. februar 2019. Bestemmelsen er derfor ikke trådt i kraft.

Ved § 1, nr. 23 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 blev lovens § 60, stk. 2, affattet således, at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt. og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Bestemmelsen trådte i kraft 1. juni 2019.

Det foreslås for det første, at § 60, stk. 1, 1. pkt. ændres således, at henvisningen til § 34, stk. 1-3 og 6 ændres til at blive en henvisning til § 34, stk. 1-3 og 7.

Baggrunden for forslaget er, at det følger af § 1, nr. 23 i lov nr. 174 af 27. februar 2019, at det er lovgivers hensigt, at udlændinge, der er pålagt meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 6, skal straffes for overtrædelse af meldepligten efter udlændingelovens § 60, stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af lovens § 34, stk. 6, er udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af lovens § 21 b, stk. 1 (fremmedkrigere), og udlændinge som er udvist i medfør af lovens § 25.

Idet § 1, nr. 21 i lov nr. 174 af 27. februar 2019, hvorefter udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., ændredes, således at overtrædelse af bl.a. lovens § 34, stk. 1-3 og 6, ændredes til overtrædelse af lovens § 34, stk. 1-3 og 7, ikke er trådt i kraft, er konsekvensen dels at overtrædelse af lovens § 34, stk. 6, kan straffes efter såvel lovens § 60, stk. 1, 1. pkt. og lovens § 60, stk. 2, dels at overtrædelse af et pålæg efter lovens § 34, stk. 7, ikke kan straffes.

Forslaget vil betyde, at udlændinge, der er pålagt meldepligt efter § 34, stk. 6, og som overtræder denne forpligtelse fremover alene kan straffes efter udlændingelovens § 60, stk. 2, og at overtrædelse af et pålæg efter lovens § 34, stk. 7, kan straffes med fængsel indtil 1 år.

Det foreslås desuden, at § 60, stk. 1, 1. pkt., ændres således, at henvisningen i bestemmelsen til lovens § 42 a, stk. 8, 3. pkt., ændres således, at der henvises til § 42 a, stk. 8, 4. pkt.

Baggrunden for forslaget er, at lovens § 60, stk. 1, 1. pkt., ikke blev konsekvensrettet i forbindelse med, at der ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 blev indført et nyt punktum i lovens § 42 a, stk. 8.

Forslaget medfører, at der sker en korrekt henvisning til lovens § 42 a, stk. 8, 4. pkt. i lovens § 60, stk. 1, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 7, nr. 1.

Til nr. 74

Det følger af udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 1-3 og 6, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1., 2. og 4. pkt., og stk. 3 og 5, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Med lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underholds, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.), blev der med den lovs § 1, nr. 14 gennemført ændringer i udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt.

§ 1, nr. 14 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 blev indsat § 42 a, stk. 8, 5. pkt., hvorefter Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, der er omfattet af bestemmelsens 2. pkt., og som straffes med betinget eller ubetinget fængselsstraf, anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, eller bøde for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer eller regler udstedt i medfør heraf for et forhold, der er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge.

Det følger af § 14, stk. 6 i lov nr. 174 af 27. februar 2019, at Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 14. Udlændinge- og Integrationsministeren har ikke fastsat tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 14 i lov nr. 174 af 27. februar 2019. Bestemmelsen er derfor ikke trådt i kraft.

Det foreslås, at § 60, stk. 1, 1. pkt., ændres således, at udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 5. pkt., og overtræder et pålæg efter lovens § 42 a, stk. 8, 5. pkt., kan straffes herfor.

Baggrunden for forslaget er, at der med § 1, nr. 14 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 blev indsat § 42 a, stk. 8, 5. pkt., hvorefter Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, der er omfattet af bestemmelsens 2. pkt., og som straffes med betinget eller ubetinget fængselsstraf, anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, eller bøde for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer eller regler udstedt i medfør heraf for et forhold, der er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge, og at overtrædelse heraf skal være omfattet af straffebestemmelsen i lovens § 60, stk. 1, 1. pkt.

Baggrunden for forslaget er endvidere, at det foreslås at ophæve § 1, nr. 21, i lov nr. 174 af 27. februar 2019, jf. lovforslagets § 7, nr. 1, således at lovens § 60, stk. 1, 1. pkt., kan ændres så udlændinge, der er omfattet af lovens § 34, stk. 6 (meldepligt) og har overtrådt meldepligten efter § 34, stk. 6, alene kan straffes efter lovens § 60, stk. 2, således som lovgiver har forudsat i lov nr. 174 af 27. februar 2019, jf. nærmere herom i bemærkningerne til § 1, nr. 73.

Idet § 1, nr. 14 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 som beskrevet ovenfor endnu ikke er trådt i kraft foreslås det, at ikrafttræden af denne ændring af lovens § 60, stk. 1, 1. pkt., fastsættes af Udlændinge- og Integrationsministeren, jf. lovforslagets § 8, stk. 3. Herved sikres det, at ændringen, hvori der i loven indsættes § 42 a, stk. 8, 5. pkt., og straffebestemmelsen vedrørende overtrædelse af et pålæg kan sættes i kraft samtidig.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 73, § 7, nr. 1 og § 8, stk. 3.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., at der ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation for ansøgere, der er fyldt 18 år, betales et gebyr på 3.800 kr., at der ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret betales et gebyr på 1.200 kr., og at der ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales et gebyr på 1.100 kr.

Det foreslås, at det præciseres i indfødsretsloven, at gebyr for ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret og gebyr for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales til Udlændinge- og Integrationsministeriet, således at loven er i overensstemmelse med praksis.

Der foreslås ikke ændringer i gebyrets størrelse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at gældende praksis, hvorefter gebyr for ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret og gebyr for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales til Udlændinge- og Integrationsministeriet, fremgår af indfødsretsloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 14.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., at der ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation for ansøgere, der er fyldt 18 år, betales et gebyr på 3.800 kr., at der ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret betales et gebyr på 1.200 kr., og at der ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales et gebyr på 1.100 kr.

Det foreslås at indføre en bagatelgrænse på indfødsretsområdet, således at mindre beløb, der er betalt for meget i forbindelse med indgivelse af ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret samt ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, jf. indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal tilbagebetales.

Det foreslås, at bagatelgrænsen fastsættes til 30 kr.

Den foreslåede ændring vil betyde, at hvis en ansøger eller erklærende betaler et gebyr for at indgive en ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation, en ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret eller ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, og det betalte beløb overstiger det gebyr, der skal betales, vil beløbet, der er betalt for meget, ikke blive tilbagebetalt, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.

Hvis en ansøger eller erklærende betaler mere end 30 kr. for meget i forhold til det gebyr, der skal betales ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation, ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret eller ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, jf. indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., skal hele det beløb, der er betalt for meget, tilbagebetales.

Betales der nøjagtig 30 kr. for meget i gebyr ved indgivelse af en ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation, ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret eller ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, skal det for meget betalte beløb ikke tilbagebetales.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13.1.2. og 13.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Efter integrationslovens § 8, stk. 2, 2. pkt., skal en ændring af fordelingen af flygtninge til kommunerne i tilfælde af et ændret landstal foretages ved en forholdsmæssig reduktion eller forøgelse af de til enhver tid fastsatte kommunekvoter i forhold til det ændrede landstal.

Det foreslås, at § 8, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

Forslaget indebærer, at den faste matematiske regulering i integrationsloven om forholdsmæssig fordeling af kommunekvoterne ved en ændring af landstallet afskaffes.

Som følge heraf vil bekendtgørelsen om boligplacering af flygtninge samtidig blive justeret, således at det i bekendtgørelsen fastsættes, at der ved et forhøjet landstal som følge af stigninger i flygtningetallet sker en genberegning af kommunekvoterne. Der vil herefter fremover ved forhøjelse af landstallet også kunne ske en fordeling til de kommuner, der har en 0-kvote. I de tilfælde, hvor landstallet ændres i nedadgående retning, vil der fortsat blive foretaget en forholdsmæssig reduktion af de til enhver tid fastsatte kommunekvoter i overensstemmelse med det ændrede landstal. Det betyder, at der i en sådan situation ikke vil ske en genberegning. Herved sikres, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med et eventuelt forhøjet landstal kan foretage en genberegning af kommunekvoterne i stedet for en forholdsmæssig forhøjelse. Det vil betyde, at ”0-kommuner” fremover også vil kunne modtage nye flygtninge i tilfælde af et forhøjet landstal, hvis det følger af genberegningen af kvoterne efter den matematiske beregningsmodel.

Reglerne i bekendtgørelsen vil endvidere blive justeret, således at der ved genberegningen anvendes de samme opgørelser og datagrundlag vedrørende befolkningssammensætningen i kommunerne, som Udlændingestyrelsen anvendte ved første udmelding af landstallet (tidspunkt for, hvornår data er opgjort).

Til nr. 2

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev der indført nye benævnelser af det tidligere integrationsprogram i medfør af integrationslovens § 16, som ændrede navn til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet for alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge. For andre familiesammenførte ændrede programmet benævnelse til introduktionsprogram.

Efter den gældende bestemmelse i integrationslovens § 16, stk. 1, skal udlændinge omfattet af integrationslovens § 2, stk. 2 eller 3, det vil sige flygtninge og familiesammenførte udlændinge til flygtninge, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, have tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, som tilrettelægges af kommunen.

Efter den gældende bestemmelse i integrationslovens § 16, stk. 2, skal udlændinge omfattet af integrationslovens § 2, stk. 4, det vil sige andre familiesammenførte udlændinge, have tilbudt et introduktionsprogram.

Alle, der tidligere modtog et integrationsprogram, vil derfor fremover modtage enten selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

Mindreårige, uledsagede flygtninge er omfattet af persongruppen i integrationslovens bestemmelse i § 2, stk. 2, og vil derfor alene kunne tilbydes et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram i medfør af integrationslovens § 16, stk. 9, jf. § 16, stk. 1. Ændringerne ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 omfattede imidlertid, at det af integrationslovens § 16, stk. 9, fremgår, at mindreårige, uledsagede flygtninge kan få tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

På den baggrund foreslås det, at der gennemføres en ændring af integrationslovens § 16, stk. 9, således at det af bestemmelsen kommer til at fremgå, at mindreårige, uledsagede flygtninge (alene) kan få tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og at henvisningen til introduktionsprogram, udgår af bestemmelsen.

Der er dermed alene tale om en rettelse af en teknisk fejl og videreførelse af gældende retstilstand, og der er ikke tiltænkt ændringer i gældende ret som følge af den ændrede affattelse af § 16, stk. 9.

Der henvises i øvrigt til afsnit 23.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af integrationslovens § 20, stk. 1, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen har pligt til at følge op på en udlændings kontrakt, indtil udlændingen har opfyldt de mål, som er fastsat eller aftalt i kontrakten, jf. integrationslovens § 19, stk. 4, 1. pkt.

I integrationslovens § 20, stk. 1, 2. og 3. pkt., fremgår det, at efter gennemførelse af visitation efter § 17 mindst skal ske opfølgning 4 gange inden for de første 6 måneder. Herefter skal kommunalbestyrelsen alene foretage opfølgning efter behov.

I integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., fremgår, at for udlændinge omfattet af integrationslovens § 16, stk. 3, skal opfølgning alene ske efter behov.

Integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., blev indsat ved § 26, nr. 6, i lov nr. 551 af 7. maj 2019 om ændring af lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v., lov om aktiv socialpolitik, lov om sygedagpenge, integrationsloven og forskellige andre love (konsekvenser af aftale om en forenklet beskæftigelsesindsats m.v.), men der blev ikke indskrevet henvisning til den rette persongruppe i integrationslovens § 16. Det fremgår således af lovforslagets bemærkninger til integrationslovens § 20, stk. 1, at opfølgning på kontrakten for gruppen af selvforsørgede, som ikke er berettiget til ydelse, alene skal ske efter behov. I bestemmelsen er der henvist til udlændinge omfattet af § 16, stk. 3. Bestemmelsen vedrører indsatsen for udlændinge, som er berettiget til at modtage selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Integrationslovens § 16, stk. 4, vedrører derimod indsatsen for udlændinge, der er selvforsørgede, og som ikke er berettiget til at modtage selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Det kan f.eks. være en udlænding, som forsørges af en ægtefælle.

På den baggrund foreslås det, at der gennemføres en ændring af integrationslovens § 20, stk. 1, 4. pkt., således at der i bestemmelsen rettelig indsættes en henvisning til integrationslovens § 16, stk. 4, der vedrører indsatsen for de selvforsørgede, og henvisningen til integrationslovens § 16, stk. 3, udgår af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 23.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 4

Det fremgår af den gældende § 20, stk. 7, 1. pkt., i integrationsloven, at med hensyn til udlændinge, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, skal individuelle samtaler, jf. § 20, stk. 1, afholdes som cv-samtaler eller som jobsamtaler med fokus på konkrete job og jobsøgning. Det fremgår herudover af den gældende § 20, stk. 7, 2. pkt., at det under samtalen skal aftales, hvordan udlændingens jobsøgning kan understøttes. Det fremgår endelig af den gældende § 20, stk. 7, 3. pkt., at for udlændinge, der alene har ledighed som problem, skal kommunalbestyrelsen påse, at de oplysninger, som udlændingen har indlagt i Jobnet, jf. § 26 a, fortsat er fyldestgørende.

Ved kontanthjælpsreformen, gennemført ved lov nr. 894 af 4. juli 2013 om aktiv socialpolitik m.v., ændredes den generelle benævnelse for »personer, der modtager hjælp alene på grund af ledighed« til: »jobparate«.

Det foreslås på den baggrund, at benævnelsen »udlændinge, der alene har ledighed som problem« i § 20, stk. 7, 3. pkt., i integrationsloven ændres til »jobparate udlændinge«. Retstilstanden for den omfattede persongruppe er uændret.

Til nr. 5

Efter den gældende bestemmelse i integrationslovens § 22, stk. 1, har en udlænding, der er omfattet af integrationslovens § 2, stk. 2 eller 3, og som ikke modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, efter ansøgning ret til at få udbetalt en skattefri engangsbonus på 6.367 kr. (2020-niveau) for bestået prøve i dansk mindst på niveau med Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. eller FVU-læsning trin 2, jf. lov om forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne.

Bestemmelsens ordlyd blev affattet ved lov nr. 320 af 25. april 2018 om ændring af lov om aktiv socialpolitik, integrationsloven, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og ligningsloven. Ved affattelsen blev der henvist til den daværende personkreds i integrationslovens § 2, hvorefter udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge, jf. den daværende § 2, stk. 2, i integrationsloven, og familiesammenførte, jf. den daværende § 2, stk. 3, i integrationsloven, havde adgang til at ansøge om danskbonus.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love, blev integrationslovens personkreds efter § 2 opdelt i nye kategorier, hvorefter ”familiesammenførte udlændinge” i integrationslovens § 2, stk. 3, blev udskilt i to nye hovedgrupper, således at ”familiesammenførte til flygtninge” blev en selvstændig gruppe i § 2, stk. 3, og ”andre familiesammenførte udlændinge”, herunder familiesammenførte til fastboende danske statsborgere og fastboende udlændinge, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år, blev til en ny § 2, stk. 4. Ændringen af personkredsen i integrationslovens § 2 trådte i kraft den 1. marts 2019.

Med den foreslåede ændring i § 22, stk. 1, foreslås det, at persongruppen ”andre familiesammenførte udlændinge” efter lovens nuværende § 2, stk. 4, også omfattes af henvisningen i § 22, stk. 1, til de persongrupper efter integrationslovens § 2, der kan modtage danskbonus efter ansøgning, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Ændringen af integrationslovens § 22 er således en konsekvens af vedtagelsen af lov nr. 174 af 27. februar 2019, hvorved personkredsen i lovens § 2 blev opdelt i nye kategorier.

Der er dermed alene tale om en konsekvensrettelse af en teknisk fejl i integrationslovens § 22 og en videreførelse af den hidtidige personkreds i integrationslovens § 2, der kan ansøge om danskbonus efter integrationslovens § 22. Der er ikke tiltænkt ændringer af gældende ret som følge af den ændrede affattelse af § 22, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 23.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Efter den gældende bestemmelse i integrationslovens § 45, stk. 9, nr. 4, følger det, at staten yder et resultattilskud på 32.000 kr. for hver udlænding omfattet af et selvforsørgelses- og

hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram, der har fået udarbejdet en kontrakt efter integrationslovens § 19, som efter introduktionsperiodens udløb, jf. integrationslovens § 16, stk. 8, er tilbudt forlængelse af undervisningsperioden, jf. § 2, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og som a) indstiller sig til prøve i dansk inden uddannelses tilbuddets ophør, dog senest 1 år efter introduktionsperiodens udløb, jf. integrationslovens § 16, stk. 8, og b) senest ved første prøvetermin herefter består prøve i dansk på det niveau, der i samarbejde med udbyderen af danskuddannelse er fastsat som mål i kontrakten, jf. integrationslovens § 19.

I forbindelse med ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lov nr. 705 af 8. juni 2017 om ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. og forskellige andre love (Mere virksomhedsrettet danskuddannelse til voksne udlændinge, krav om mellemkommunal aftale ved midlertidig boligplacering af flygtninge i en anden kommune m.v.), blev målgruppen for danskuddannelse, jf. §§ 2 og 2 a i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., delt op i henholdsvis integrationskursister (I-kursister), det vil sige kursister omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram i medfør af integrationslovens § 16, stk. 1, eller et introduktionsprogram i medfør af integrationslovens § 16, stk. 2, og selvforsørgende kursister (S-kursister), det vil sige kursister omfattet af et introduktionsforløb, jf. integrationslovens § 24 c, stk. 1, og der blev videre indført en differentieret adgang til forlængelse af danskuddannelsesperioden for de to kursistgrupper. § 2, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. blev ophævet i forbindelsen med lovændringen. Hjemmelen til at forlænge adgangen til danskuddannelse for kursister omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram er herefter § 2 e, stk. 3, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge, hvorefter kommunalbestyrelsen tilbyder I-kursister, som på grund af sygdom, barsel m.v., i en periode ikke har haft mulighed for at benytte sig af tilbuddet om danskuddannelse, undervisning i en periode svarende til det tidsrum, hvor de har været afskåret fra at benytte sig af tilbuddet. Tilsvarende tilbyder kommunalbestyrelsen danskuddannelse til udlændinge, der er eller har været i ustøttet beskæftigelse på mindst 30 timer om ugen, hvis udlændingens beskæftigelse og forhold i øvrigt har indebåret, at udlændingen i en periode ikke har haft mulighed for at benytte sig af tilbuddet om danskuddannelse, jf. § 2 e, stk. 3, 2. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. juli 2017.

Med den foreslåede ændring i integrationslovens § 45, stk. 9, nr. 4, foreslås det, at der henvises til § 2 e, stk. 3 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. som specifikt vedrører forlængelse af danskuddannelse for personer omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram og et introduktionsprogram.

Ændringen er således alene rettelse af en teknisk fejl og en konsekvens af vedtagelsen af lov nr. 705 af 8. juni 2017 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. og forskellige andre love, hvor der blev etableret differentierede adgang for forlængelse af adgangen til danskuddannelse for henholdsvis I- og S-kursister.

Der er ikke tiltænkt ændringer af gældende ret som følge af den ændrede affattelse af 45, stk. 9, nr. 4.

Der henvises i øvrigt til afsnit 23.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om udlændinges fravær fra undervisningen, herunder om registrering af deltagelse i undervisningen, herunder om registrering af deltagelse i undervisningen og om udelukkelse fra uddannelsen på grund af manglende aktiv deltagelse eller af andre grunde.

Bestemmelsen er senest udmøntet i § 19 i bekendtgørelse nr. 1766 af 27. december 2018 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Det fremgår af bekendtgørelsens § 19, stk. 1, at udbyderen registrerer tilstedeværelsen i undervisningen for kursister, der deltager i danskuddannelse, i forhold til de gennemførte, skemalagte, lærerstøttede undervisningsaktiviteter, herunder skemalagte, lærerstøttede undervisningsaktiviteter i studieværksteder, it-lokaler, sproglaboratorier, på ekskursioner mv., jf. den vejledning til indberetning af aktivitetsdata vedrørende danskundervisning til voksne udlændinge m.fl., der er udarbejdet af Udlændinge- og Integrationsministeriet (Vejledning af 2. august 2017 til indberetning af aktivitetsdata til danskundervisningsdatabasen).

Af § 19, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1766 af 27. december 2018 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. fremgår, at registreringen af kursister, jf. stk. 1, foretages løbende af udbyderen og indberettes til den henvisende myndighed én gang om måneden. Kursisten skal have mulighed for at kontrollere registreringen.

Med den foreslåede nyaffattelse af danskuddannelseslovens § 5, stk. 3, 2. pkt., foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelsen udvides, således at udlændinge- og integrationsministeren også kan fastsætte nærmere regler om opbevaring af registreringer.

Det er hensigten, at udvidelsen af bestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler i bekendtgørelse om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., hvorefter registreringer af deltagelse i danskundervisning kan opbevares i 30 år.

Registreringerne vil blive opbevaret i Danskuddannelsesdatabasen, som ejes og administreres af Udlændinge- og Integrationsministeriet. Databasen indeholder registreringer om kursisters deltagelse tilbage til 2004. Sagsbehandlere fra kommuner og sprogcentre har adgang til udvalgte variabler fra databasen via login og adgangskode administreret af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 24 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev der indført nye benævnelser af den tidligere integrationsydelse, som ændrede navn til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Ændringerne til lov om aktiv socialpolitik fremgår af lovens § 6 og trådte i kraft den 1. januar 2020, jf. lovens § 14, stk. 5.

Det følger af den gældende folkeskolelovs § 50, stk. 3, at har en person, der modtager integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp i henhold til §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, undladt at betale for skolefritidsordning, jf. § 3, stk. 7, kan kommunalbestyrelsen tilbageholde den fremtidige månedlige betaling i den fremtidige integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Som en konsekvens af lov nr. 174 af 27. februar 2019 foreslås det, at der gennemføres en ændring af folkeskolelovens § 50, stk. 3, således at »integrationsydelse« konsekvensrettes til »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse« de to steder, hvor ydelsen er nævnt.

Der er alene tale om en videreførelse af den gældende retstilstand, og der er ikke tiltænkt andre ændringer som følge af den ændrede affattelse af folkeskolelovens § 50, stk. 3.

Til § 6

Til nr. 1

Det følger af de gældende regler i planlovens § 5 u, stk. 1, at for arealer i byzone og landzone kan kommunalbestyrelsen meddele dispensation fra bestemmelser i en lokalplan eller en plan m.v. opretholdt efter 68, stk. 2, jf. dog § 19, stk. 3, til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- og anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6. Det fremgår desuden, at indeholder en lokalplan eller en plan m.v. opretholdt efter § 68, stk. 2, ikke nærmere regler om et bygge- eller anlægsarbejde, kan kommunalbestyrelsen meddele tilladelse til bygge- eller anlægsarbejdet. Ved afgørelse efter 1. eller 2. pkt. finder § 13, stk. 2, og § 35, stk. 1, ikke anvendelse.

Det følger af de gældende regler i planlovens § 5 u, stk. 2, at for arealer i byzone, hvor der ikke er en lokalplan eller en plan m.v. opretholdt efter § 68, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen uden

tilvejebringelse af en lokalplan efter § 13, stk. 2, meddele tilladelse til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

Det følger af de gældende regler i planlovens § 5 u, stk. 3, at for arealer i landzone, der ifølge kommuneplanens rammer pr. 1. januar 2015 kan overføres til byzone, eller som ligger i en landsby, kan kommunalbestyrelsen uden tilvejebringelse af en lokalplan efter § 13, stk. 2, meddele tilladelse til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6. Ved afgørelse efter 1. pkt. finder § 35, stk. 1, ikke anvendelse.

Det er således i de gældende regler i § 5 u, stk. 1-3, fastsat, at kommunalbestyrelsen har mulighed for at fravige planlovens almindelige regler om tilvejebringelse af lokalplaner, landzonetilladelse og dispensationer fra lokalplaner m.v. med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

Med ændringslovens § 1, nr. 1, foreslås det i § 5 u, stk. 1-3, at ændre »integrationslovens § 12, stk. 6« til: »integrationslovens § 12, stk. 1.«

Den foreslåede ændring vil betyde, at henvisningerne i § 5 u, stk. 1-3, tilrettes den gældende integrationslovgivning.

Der er ikke tilsigtet indholdsmæssige ændringer i reglerne, der fortsat har til formål at give kommunerne mulighed for hurtigt at kunne afhjælpe et akut behov for midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge.

Det vil uændret fremgå af ordlyden af § 5 u, stk. 1-3, at bestemmelserne kun kan anvendes med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge. Reglerne vil ikke kunne benyttes som grundlag for at etablere midlertidige opholdssteder for andre persongrupper.

Med nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 1, forstås i denne sammenhæng som altovervejende hovedregel flygtninge, som Udlændingestyrelsen har anvist til den pågældende kommune, og som kommunen derfor er forpligtet til at anvise et midlertidigt opholdssted. Der kan undtagelsesvist være tale om en situation, hvor flygtningen er flyttet til en anden kommune, såfremt dette skyldes ganske særlige personlige forhold hos udlændingen, herunder hvis flytningen er nødvendiggjort af alvorlig behandlingskrævende sygdom, jf. integrationslovens § 18, stk. 3.

Det gælder uændret, at midlertidige opholdssteder for nyankomne flygtninge, der etableres på grundlag af reglerne i § 5 u, ikke vil kunne udgøre permanente boliger. I det omfang der skal etableres permanente boliger eller permanente opholdssteder til midlertidig indkvartering, forudsættes kommunalbestyrelsen at tilvejebringe den nødvendige planlægning efter planlovens almindelige regler herom.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at den tidligere gældende regel i integrationslovens § 12, stk. 6, om anvisning af midlertidige opholdssteder til flygtninge er ophævet ved en ændring af integrationsloven i 2019. Kommunernes pligt til at anvise midlertidige opholdssteder til flygtningen reguleres i dag af integrationslovens § 12, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 25 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af planlovens § 5 u, stk. 7, at dispensationer efter stk. 1 og tilladelser efter stk. 1-3 skal tidsbegrænses og højst kan gives med en varighed på 5 år fra meddelelsen.

Det foreslås, at der i § 5 u, stk. 7, som 2. *punktum* indsættes, at kommunalbestyrelsen kan forlænge disse dispensationer og tilladelser med op til 2 år.

Det foreslåede vil betyde, at kommunalbestyrelsen efter en konkret vurdering kan træffe afgørelse om at forlænge varigheden af en dispensation efter § 5 u, stk. 1, eller en tilladelse efter § 5 u, stk. 1-3, og herved forlænge det tidsbegrænsede grundlag for det midlertidige opholdssted for nyankomne flygtninge, der er etableret på grundlag af dispensationen eller tilladelsen, med op til to år.

Kommunalbestyrelsen vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper forud for en afgørelse om at forlænge varigheden efter de foreslåede regler skulle oplyse den enkelte sag og inddrage og afveje relevante planlægningsmæssige hensyn. I vurderingen vil f.eks. kunne indgå de hidtidige erfaringer med det midlertidige opholdssted, aktuelle og forventede behov for midlertidige opholdssteder eller for permanente opholdssteder til midlertidig indkvartering. Det vil være et krav, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelsen om at forlænge varigheden af dispensationen eller tilladelsen forholder sig til, hvorledes eventuelle behov for indkvartering af flygtninge forventes imødekommet på længere sigt, idet der ikke efter reglerne i planlovens § 5 u er mulighed for yderligere at forlænge varigheden af de pågældende opholdssteder. Det vil således skulle fremgå af kommunens afgørelse om at forlænge varigheden af dispensationen eller tilladelsen med op til 2 år, om kommunalbestyrelsen aktuelt forventer at etablere et plangrundlag efter lovens almindelige regler for det pågældende opholdssted, eller om kommunalbestyrelsen aktuelt forventer at kunne opgive opholdsstedet i løbet af den forlængede varighed på op til 2 år. Det betyder ikke, at kommunen ikke har fleksibilitet til at tilpasse den forventede løsning, hvis udviklingen eller forudsætningerne ændrer sig. Det vigtige er, at kommunen gør sig overvejelser om og har en plan for, hvordan behovet for indkvartering kan håndteres efter den forlængede dispensation eller tilladelses udløb.

En afgørelse efter de foreslåede regler vil alene kunne forlænge varigheden af en dispensation efter § 5 u, stk. 1, eller en tilladelse efter § 5 u, stk. 1-3, og vil ikke kunne medføre en anden eller mere omfattende anvendelse end den, der har været mulig efter den pågældende dispensation eller tilladelse. De forlængede opholdssteder vil herunder ikke kunne anvendes til andre persongrupper,

end der hidtil har måttet være indkvarteret på det midlertidige opholdssted. Reglerne er ikke til hinder for, at personer, der som nyankomne flygtninge er blevet anvist til det midlertidige opholdssted, vil kunne forblive på opholdsstedet i en længere periode end 5 år.

Kommunalbestyrelsen vil dog i overensstemmelse med den almindelige adgang i planloven til at knytte vilkår til dispensationer og tilladelser kunne stille vilkår for en afgørelse om forlængelse af varigheden efter de foreslåede regler. Kommunalbestyrelsen vil kunne forlænge varigheden med mindre end 2 år, eller kun forlænge varigheden for dele af opholdsstedet, hvis der ikke er behov for mere, og det i øvrigt efter en samlet vurdering anses for hensigtsmæssigt. Eksempelvis hvis den oprindelige dispensation eller tilladelse har omfattet flere forhold, hvoraf nogle ikke længere er aktuelle, eller vurderes ikke at burde forlænges af andre grunde.

Det foreslås, at der i § 5 u, stk. 7, som 3. punktum indsættes, at ved sådan afgørelse om at forlænge en dispensation eller en tilladelse finder reglerne i stk. 6 og 8 tilsvarende anvendelse.

Det foreslåede vil medføre, at de regler om forudgående nabohøring m.v. og om offentliggørelse, der gælder for en dispensation eller tilladelse til etablering af et midlertidigt opholdssted på grundlag af reglerne i § 5 u, gælder tilsvarende for kommunalbestyrelsens afgørelse om at forlænge varigheden af den pågældende dispensation eller tilladelse.

De foreslåede regler om forudgående høring vil betyde, at kommunalbestyrelsen først kan træffe afgørelse om at forlænge varigheden af en dispensation eller en tilladelse efter de foreslåede regler, når der er forløbet to uger efter, at der er givet skriftlig orientering om ansøgningen efter reglerne i § 20. Efter denne bestemmelse skal orienteringen sendes til en nærmere kreds af navnlig naboer, ejere og brugere i området samt foreninger med lokalt tilhørsforhold og klageberettigede landsdækkende foreninger, der skriftligt har bedt om orientering om ansøgninger, medmindre forudgående orientering efter kommunalbestyrelsens skøn er af underordnet betydning for disse personer og foreninger. Der vil herudover være krav om orientering, inddragelse m.v. i det omfang, det følger af andre regelsæt, herunder almindelige forvaltningsretlige regler og principper om partshøring.

De foreslåede regler om offentliggørelse vil betyde, at kommunalbestyrelsens afgørelse om at forlænge varigheden af en dispensation eller tilladelse efter de foreslåede regler skal offentliggøres. Kommunalbestyrelsen vil desuden skulle give skriftlig underretning om afgørelsen om at forlænge varigheden til dem, der rettidigt har fremsat bemærkninger efter at være blevet orienteret om ansøgningen.

De foreslåede regler om forudgående høring og offentliggørelse skal sikre, dels at naboer m.v. får mulighed for at fremsætte indsigelser mod en påtænkt opretholdelse af et opholdssted, dels at beboere og naboer i området og andre bliver bekendt med afgørelsen og får mulighed for at klage over den. Offentliggørelse af afgørelserne vil også give mulighed for, at udviklingen, herunder

antallet af forlængelser og baggrunden for disse, kan følges med henblik på senere opfølgning på, hvorledes kommunerne forventer at håndtere eventuelle indkvarteringsbehov på længere sigt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 25 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Til nr. 1

Det følger af § 1, nr. 7 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love), at der efter § 34, stk. 5 indsættes et nyt stykke, hvorefter politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen. Det dagældende stk. 6 blev som konsekvens heraf stk. 7. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2019.

Det følger af § 1, nr. 21 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love), at i § 60, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 34, stk. 1-3 og 6« til: »§ 34, stk. 1-3 og 7«, og »§ 42 a, stk. 8, 2. pkt.« til: »§ 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.«

Det følger af § 1, nr. 23 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love), at § 60, stk. 2, affattes således »Stk. 2. Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.«

Det følger af § 14, stk. 2. i lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love), at § 1, nr. 23 trådte i kraft den 1. juni 2019.

Det følger endvidere af § 14, stk. 6, i lov nr. 174 af 27. februar 2019, at Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 10, 11, 14 og 21.

Udlændinge- og Integrationsministeren har ikke fastsat tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 21 i lov nr. 174 af 27. februar 2019. Bestemmelsen er derfor endnu ikke er trådt i kraft.

Som konsekvens af at § 1, nr. 21 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 ikke er sat i kraft, kan udlændinge, der er pålagt meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 6, straffes for overtrædelse af meldepligten efter både udlændingelovens § 60, stk. 1, og § 60, stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 34, stk. 6, er udlændinge, hvis opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 21 b, stk. 1 (fremmedkrigere), eller som er udvist i medfør af § 25.

Efter udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., straffes overtrædelse af blandt andet § 34, stk. 6, med bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 1 år. Efter udlændingelovens § 60, stk. 2, straffes overtrædelse af blandt andet § 34, stk. 6, med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Det foreslås at ophæve § 1, nr. 21, i lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love).

Baggrunden for forslaget er, at det følger af bemærkningerne til § 1, nr. 23, i lov nr. 174 af 27. februar 2019, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, L 140 som fremsat, side 101, at formålet med bestemmelsen blandt andet er, at fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af § 25, fremover skal idømmes en som udgangspunkt højere straf end tidligere, hvis de overtræder blandt andet deres pålagte meldepligt.

Med vedtagelsen af lov nr. 174 af 27. februar 2019, har det således været hensigten, at udlændinge, der er pålagt meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 6, skal straffes for overtrædelse af meldepligten efter udlændingelovens § 60, stk. 2.

På den baggrund foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 73, at ændre udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., således at udlændinge, der er omfattet af § 34, stk. 1-3 og 7 (meldepligt), kan straffes efter bestemmelsen, hvis de overtræder deres pålagte meldepligt. Det foreslås endvidere i lovforslagets § 1, nr. 74, at ændre udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., således at udlændinge, der bliver omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 5. pkt., når udlændinge- og integrationsministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for denne bestemmelse, og overtræder denne bestemmelse, kan straffes efter § 60, stk. 1, 1. pkt., og at lade udlændinge- og integrationsministeren bestemme tidspunktet for den foreslåede bestemmelse.

henvisningen til § 34, stk. 1-3 og 6, ændres til § 34, stk. 1-3 og 7. I lovforslagets § 1, nr. E foreslås det, at ændres udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., således at henvisningen til § 42 a, stk. 8, 2. pkt., ændres til § 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt., og i lovforslagets § 7, stk. 3, foreslås det at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. E.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 73 og 74.

Til § 8

Det foreslås i § 8, stk. 1, at loven træder i kraft den 15. juni 2020, dog vil lovens §§ 3, nr. 2-6, og 5 om ændringer i integrationsloven og folkeskoleloven træde i kraft dagen efter offentliggørelse i Lovtidende, idet der er tale om konsekvensrettelser som følge af lov nr. 174 af 27. februar 2019, jf. lovforslagets § 8, stk. 2.

Det vil betyde, at der pr. 15. juni 2020 vil blive indført en bagatelgrænse for tilbagebetaling i de tilfælde, hvor en ansøger, erklærende eller klager betaler et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 3, 5 og 10, og indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og § 2, nr. 2.

Det vil endvidere betyde, at en række sagsområder overføres fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet den 15. juni 2020, og at disse sagsområder vil blive omfattet af klagefristen på 8 uger, jf. lovforslagets § 1, nr. 59.

Herudover vil klageadgangen den 15. juni 2020 blive afskåret på enkelte sagsområder, jf. de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 1 og 2, i lovforslagets § 1, nr. 59.

Det bemærkes, at udvidelsen af anvendelsesområdet for den foreslåede § 33, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, vil finde anvendelse for sager, som er verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden, og hvor der efter lovens ikrafttrædelse fastsættes en udrejsefrist efter § 33, stk. 1, jf. lovforslagets § 8, stk. 6. Ligeledes vil den foreslåede ordning finde anvendelse for verserende sager om forlængelse af udrejsefristen efter gældende § 33 c. Udlændinge, som før lovens ikrafttræden har fået fastsat en udrejsefrist, vil kunne ansøge om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, efter lovens ikrafttræden og inden udløbet af udrejsefristen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 4, finder lovens § 1, nr. 8, anvendelse for udlændinge og virksomheder, som efter lovens ikrafttræden den 15. juni 2020 indbetaler gebyr efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 3, 5 og 10.

Det vil betyde, at udlændinge, som fra og med den 15. juni 2020 betaler gebyr efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 5 eller 10, for at indgive ansøgning om opholdstilladelse, klage i sådanne sager samt ansøgning om genoptagelse, herunder genoptagelse af en klage, i sådanne sager, og som betaler et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales, ikke skal have tilbagebetalt det beløb, der er betalt for meget, hvis dette beløb ikke overstiger 30 kr.

Efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8, stk. 5, finder lovforslagets § 1, nr. 21 om ophævelse af § 25 b, stk. 2, ikke anvendelse for sager efter § 25 b, stk. 2, som er indledt af myndighederne før lovens ikrafttræden og ved anmodninger om genoptagelse af afgørelser efter § 25 b, stk. 2, som er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne sager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Tilsvarende vil en virksomhed, der efter lovens ikrafttræden betaler et beløb, der overstiger gebyret for at indgive ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 17, for at indgive ansøgning om forlængelse af en sådan certificering, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 3, eller for at klage herover, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, ikke skulle have tilbagebetalt det beløb, der er betalt for meget, hvis dette beløb ikke overstiger 30 kr.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 5, finder lovens § 1, nr. 36, ikke anvendelse for ansøgninger, klager og anmodninger om genoptagelse af afgørelser, som er indgivet før lovens ikrafttræden, idet de hidtil gældende regler finder anvendelse.

Såfremt en ansøgning er færdigbehandlet forud for lovens ikrafttræden eller fortsat behandles på tidspunktet for lovens ikrafttræden, og der klages eller anmodes om genoptagelse af afgørelsen efter lovens ikrafttræden, finder den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 36, anvendelse for klagesagen eller anmodningen om genoptagelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 7, finder lovens § 1, nr. 59, 60, 63, 65 og 67, ikke anvendelse for klager, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 59, at en række klagesager vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Det følger endvidere af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 67, at klager over afgørelse om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet.

Den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 7, betyder, at klager over afgørelser, som fra og med den 15. juni 2020 ikke længere skal behandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet, men af Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet, vil skulle færdigbehandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvis klagen indgives før den 15. juni 2020 og fortsat er verserende ved lovens ikrafttræden.

Når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse i en sag, der efter den foreslåede bestemmelse skal færdigbehandles i ministeriet, vil sagen blive omfattet af den ændrede kompetencefordeling. Således vil en anmodning om genoptagelse af sagen skulle indgives til Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet i stedet for til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det følger af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 59, at klageadgangen vil blive afskåret på enkelte sagsområder.

Den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 7, betyder, at klager over sådanne afgørelser, der fra og med den 15. juni 2020 ikke vil kunne påklages, og som måtte være indgivet til Udlændinge- og Integrationsministeriet før den 15. juni 2020 og fortsat verserer ved lovens ikrafttræden, vil skulle færdigbehandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 8, finder udlændingelovens § 46 a, stk. 3, som affattet ved lovens § 1, nr. 59, ikke anvendelse for afgørelser, der er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration inden lovens ikrafttræden, og som på afgørelsestidspunktet ikke kunne påklages til Udlændingenævnet efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 59, der skal ses i sammenhæng med forslaget om at ophæve udlændingelovens § 52 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 63, at en række klagesager vil blive overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Afgørelser i denne type sager, hvor Udlændinge- og Integrationsministeriet i dag er klageinstans, er ikke i dag omfattet af den klagefrist på 8 uger, der efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 8, finder anvendelse på sager, der kan påklages til Udlændingenævnet, og som foreslås videreført i udlændingelovens § 46 a, stk. 3. De pågældende er således ikke i forbindelse med afgørelsen, der er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vejledt om en klagefrist.

Den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 8, betyder, at afgørelser, som træffes af Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration inden den 15. juni 2020, i sager, hvor Udlændinge- og Integrationsministeriet er klageinstans indtil den 15. juni 2020, ikke vil blive omfattet af klagefristen på 8 uger, der i dag er indeholdt i udlændingelovens § 52 b, stk. 8, og som foreslås videreført i § 46 a, stk. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 9, finder lovens § 2, nr. 2, anvendelse for ansøgere og erklærende, som efter lovens ikrafttræden indbetaler gebyr efter indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Det vil betyde, at ansøgere og erklærende, der fra og med den 15. juni 2020 betaler gebyr for at indgive ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation eller ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret eller for at afgive erklæring om dansk indfødsret, jf. indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt., og som betaler et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales, ikke vil skulle have tilbagebetalt det beløb, der er betalt for meget, hvis dette beløb ikke overstiger 30 kr.

Hvis der før lovens ikrafttræden betales for meget i gebyr, vil det beløb, der er betalt for meget, skulle tilbagebetales uanset beløbets størrelse.

Et gebyr skal anses for betalt den dag, hvor betalingen er registreret og modtaget hos Udlændinge- og Integrationsministeriet og Styrelsen for International Rekruttering og Integration som administrerer gebyrerne efter udlændingeloven og indfødsretsloven.

Med § 8, stk. 10, foreslås det, at reglerne i § 5 u, stk. 7, 2. og 3. pkt., i lov om planlægning, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, også finder anvendelse for dispensationer og tilladelser efter § 5 u, stk. 1-3, der er udløbet før lovens ikrafttræden, jf. § 5 u, stk. 7.

Bestemmelsen vil betyde, at en dispensation eller tilladelse, der er udløbet inden lovens ikrafttræden på grund af en fastsat tidsbegrænsning, jf. § 5 u, stk. 7, vil kunne forlænges efter lovens ikrafttræden med op til 2 år beregnet fra dispensationens eller tilladelsens udløb.

Bestemmelsen forventes at kunne være relevant i tilfælde, hvor en dispensation eller tilladelse efter § 5 u, stk. 1-3, vil udløbe kort inden lovens ikrafttræden, og hvor kommunalbestyrelsen vurderer, at der er behov for efter lovens ikrafttræden at fastsætte en forlænget varighed af den pågældende dispensation eller tilladelse. Det vil i den sammenhæng i øvrigt være op til kommunalbestyrelsen at finde en konkret løsning for den aktuelle indkvartering af flygtninge, herunder for perioden frem til der kan træffes afgørelse om forlængelse efter de foreslåede regler.

Den foreslåede bestemmelse skal ses på baggrund af, at reglerne i planlovens § 5 u trådte i kraft den 1. maj 2020, og at der efter omstændighederne vil kunne være behov for efter lovens ikrafttræden at forlænge varigheden af dispensationer eller tilladelser, der bortfalder inden lovens ikrafttræden.

Til § 9

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed. Den foreslåede bestemmelse i § 9 indebærer, at lovens § 1 om ændringer af udlændingeloven og § 2 om ændringer af lov om indfødsret ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019, som senest ændret ved lov nr. 1591 af 27. december 2019 foretages følgende ændringer:

§ 9.---

Stk. 2-3.---

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 10 år stiller økonomisk sikkerhed for 100.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 27. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5-16.---

Stk. 17. Er den herboende person meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3 og 4, eller efter § 11, stk. 12 og 13 eller 17, anses betingelserne i stk. 15, nr. 1-8, og stk. 16 for opfyldt.

Stk. 18-35.---

Stk. 36. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 20.000 kr., jf. dog stk. 39, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 34, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 34, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 37. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed

1. I § 9, stk. 4, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Hvis ansøgeren har bestået danskprøven på A1-niveau eller A2-niveau, andre danskprøver på et tilsvarende eller højere niveau eller en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., udgør det angivne beløb i 1. pkt. det beløb, som kommunalbestyrelsen efter stk. 36-38 kan nedsætte den økonomiske sikkerhed til.«

2. I § 9, stk. 4, 3. pkt., der bliver 4. pkt., indsættes efter »angivne beløb«: »i 1. pkt.«

3. I § 9, stk. 17, ændres »§ 11, stk. 12 og 13 eller 17« til: »§ 11, stk. 12, 13 eller 17«.

4. I § 9, stk. 36-38, indsættes som 2. pkt.: »Dette gælder dog ikke, hvis stk. 4, 2. pkt., har fundet anvendelse.«

efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 39, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 35, har bestået danskprøven på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 38. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 39, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 39-40.---

Stk. 41. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 34 og 35, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 42. Beløbene, der er angivet i stk. 36-40, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a.---

Stk. 2-4.---

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3. Hvis udlændingen ikke har lovligt

5. I § 9 indsættes efter stk. 40 som nyt stykke:

»*Stk. 41.* Danskbonus efter integrationslovens § 22 anses ikke som hjælp efter integrationsloven.«.

Stk. 41 og 42 bliver herefter stk. 42 og 43.

6. I § 9 a, *stk. 5, 2. pkt.*, ændres »som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen« til: »som har ret til at blive her i landet under behandlingen af en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med

ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger undskyldelige omstændigheder og afvisning af ansøgningen vil få uforholdsmæssige konsekvenser for udlændingen eller udlændingens herboende familie, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8, 10 og 11, og stk. 3, ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 6-24.---

§ 9 h.---

Stk. 2.---

Stk. 3. Virksomheden skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 17, og forlængelse af en sådan certificering betale et gebyr. Gebyret fastsættes og reguleres af udlændinge- og integrationsministeren, jf. stk. 4, 2. pkt.

Stk. 4-13.---

Stk. 14. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer fastsat efter stk. 1 og 3 og stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 10, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 7, 8 og 11.

§ 9 p.---

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre

behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag«.

7. I § 9 h, stk. 3, 2. pkt., ændres »2. pkt.« til: »4. pkt.«.

8. I § 9 h indsættes efter stk. 13 som nyt stykke:
»*Stk. 14.* Betaler udlændingen eller virksomheden et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter stk. 1, 3, 5 eller 10, tilbagebetales beløbet, der er betalt for meget, ikke, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.«.

Stk. 14 bliver herefter stk. 15.

9. I § 9 p, stk. 2, 2. pkt., ændres »som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen« til: »som har ret til at blive her i

særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger undskyldelige omstændigheder og afvisning af ansøgningen vil få uforholdsmæssige konsekvenser for udlændingen eller udlændingens herboende familie, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3.---

§ 10.---

Stk. 2. ---

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 12, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 12, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af

landet under behandlingen af en anden ansøgning om opholdstilladelse, eller som har opsættende virkning i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse eller en klagesag«.

10. I § 10, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 32, stk. 12« til: »§ 32, stk. 1, nr. 5«.

11. I § 10, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »§ 25 c,«: »eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2,«.

12. I § 10, stk. 4, 1. pkt., ændres »§ 32, stk. 1 og 12« til: »§ 32, stk. 1, nr. 1 og 5«.

13. I § 10, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »og som er udvist efter § 25 b,«: »eller er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2«.

14. I § 10, stk. 5, ændres »§ 32, stk. 9« til: »§ 32, stk. 1, nr. 3«.

begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11.---

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19 og § 19 a, stk. 2. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

1)- 4)---

5) Udlændingen har ikke i de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

6)- 9)---

Stk. 4- 18.---

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere gælder her i landet.

§ 19.---

Stk. 2-10.---

Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af

15. I § 11, stk. 2, 1. pkt., udgår » og § 19 a, stk. 2«.

16. I § 11, stk. 3, nr. 5, indsættes som 2. pkt.:
»Danskbonus efter integrationslovens § 22 anses ikke som hjælp efter integrationsloven.«.

17. I § 12 a indsættes efter »opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere«: »med senere ændringer«.

18. I § 19, stk. 11, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 19 a.---

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.

19. § 19 a, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

20. I § 19 a indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse.«

§ 25 b. ---

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

21. § 25 b, stk. 2, ophæves.

22. Efter § 26 b indsættes:

»§ 26 c. En afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.«

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

23. I § 29 a ændres »et andet EU-land« til: »en anden medlemsstat«.

Stk. 2.---

24. Før § 32 indsættes som overskrift:

»Indrejseforbud«

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

25. § 32 affattes således:

»§ 32. Der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog stk. 2 og 3, i følgende tilfælde:

1) Udlændingen er udvist.

2) Udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med

udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,

2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for

5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder

med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.

3) Udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

4) Udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.

5) Udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.

Stk. 2. Der fastsættes alene indrejseforbud i forhold til udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Stk. 3. Der kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1 og 2, medmindre den pågældende udlænding er udvist som følge af kriminalitet.

Stk. 4. Indrejseforbud meddeles, jf. dog stk. 5, for

1) 2 år, hvis udlændingen er udvist efter §§ 25 a eller 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, jf. dog nr. 3,

2) 4 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed, jf. dog nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c,

3) 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 1, 2 eller 5, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II,

4) 6 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år

indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Stk. 5. Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 kan meddeles af kortere varighed, hvis et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 2 og 3, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Stk. 8. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger

eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, 5) mindst 6 år, hvis udlændingen er udvist efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder,

6) 12 år, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 1 år og 6 måneder, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, 7) bestandig, hvis udlændingen udvises efter §§ 22-24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, 8) bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, 9) bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 3 eller 4, eller for 10) bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 5.

Stk. 5. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis:

- 1) udlændingen er udvist efter §§ 22-24, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 4, med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser,
- 2) udlændingen ikke er udvist efter § 25 a, stk. 1, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, nr. 1 og 3, eller hvis
- 3) et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 10, med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Et indrejseforbud regnes fra datoen for

eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 9. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 10. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 11. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 12. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et

udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 1 eller 2, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, medmindre den pågældende udlænding er udvist som følge af kriminalitet. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 8. Et indrejseforbud bortfalder, hvis:

- 1) den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q,
- 2) den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 3, eller
- 3) den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i stk. 1, nr. 4.«

indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om

26. I § 32 a ændres »eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse« til: »og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

27. I § 32 b udgår »eller § 8, stk. 1 eller 2,«.

28. Før § 33 indsættes som overskrift:

»Fastsættelse af udrejsefrist«

29. § 33, stk. 1, affattes således:

»En afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at udlændingen i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til ophold her i landet, skal indeholde en frist for udrejse. En afgørelse eller beslutning efter 1. pkt. skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om reglerne i § 33 b, stk. 1, stk. 2, nr. 1, og stk. 3. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.«.

30. I § 33, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »stk. 1,«: »1. pkt.,«.

opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske

31. I § 33, stk. 2, 6. pkt., indsættes efter »ikke har medvirket under«: »eller lagt hindringer i vejen for«.

32. § 33, stk. 3-8, ophæves, og i stedet indsættes;

»*Stk. 3.* Stadfæstes en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter § 33 b, stk. 1 eller 2, eller frafaldes en sådan klage, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. En udrejsefrist efter stk. 2, kan fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Udrejsefristen kan forlænges indtil 120 dage. Forlængelse af udrejsefristen udover 120 dage kan alene ske i ganske særlige tilfælde, herunder navnlig hvor hensynet til familiens samlede udrejse taler derfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.«.

Stk. 9 bliver herefter stk. 5.

særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4 og 5, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er

udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse

33. § 33, stk. 10-13, ophæves.

Stk. 14 og 15 bliver herefter stk. 6 og 7.

34. I § 33, stk. 15, der bliver til stk. 6, ændres:

for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom. »stk. 14« til: »stk. 5«.

35. Før § 33 a indsættes som overskrift:

»Processuelt ophold«.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

36. §§ 33 a og 33 b affattes således:

»**§ 33 a.** En udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, § 9 d, eller ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, og § 9 q, stk. 11.

Stk. 2. En udlænding kan meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb.

Stk. 3. Når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af:

- 1) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.
- 2) Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b.
- 3) Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q til en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4.
- 4) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Opsættende virkning

§ 33 b. Klage over en afgørelse efter denne lov tillægges ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor, jf. dog stk. 2 og 3 og § 53 a, stk. 2, 4. pkt., jf. dog 5. pkt.

Stk. 2. Der tillægges opsættende virkning ved:

- 1) Afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter afgørelsen er meddelt den pågældende, hvis udlændingen

enten er omfattet af EU-reglerne, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller en udlænding, der hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, jf. dog stk. 3.

2) Afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, der påklages, inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

3) Afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e, eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, der påklages, inden 7 dage efter afgørelsen er meddelt den pågældende.

4) Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 5, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 3, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.

5) Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt.

Stk. 3. For afgørelser om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. § 2, stk. 1 eller 2, finder stk. 1, 1. pkt., tilsvarende anvendelse.«.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

37. § 33 c ophæves.

38. Før § 34 indsættes som overskrift:

»Midlertidige foranstaltninger og frihedsberøvelse«

§ 34. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5-7. ---

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal politiet så vidt muligt bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indrejsen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for

39. I § 34, *stk. 4*, ændres »afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2« til: »afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7«.

40. I § 36, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »at den pågældende skal frihedsberøves«: », jf. § 36, *stk. 9*«.

41. I § 36, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige«: », jf. § 36, *stk. 10*«.

ansøgningen.

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., skal udlændingen så vidt muligt frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6-8. ---

42. I § 36, stk. 5, indsættes efter »Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., skal udlændingen« »», medmindre de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.«.

43. I § 36 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal der navnlig lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.«.

44. I § 36 indsættes som *stk. 10*:

»*Stk. 10.* Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., skal der særligt lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der lægges vægt på, om

1) udlændingen antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet, eller i øvrigt ikke har lovligt ophold her i landet,

2) udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel,

3) udlændingen har forsømt at overholde foranstaltninger, som denne er pålagt i medfør af § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse,

4) udlændingen over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel,

5) udlændingen er blevet udvist efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b,

6) udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud, der er udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller

7) sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.«

§ 40. ---

Stk. 2-12. ---

45. I § 40 indsættes som *stk. 13*:

»*Stk. 13.* En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b eller efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Det samme gælder for en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, § 9 b, eller § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller § 9 e.«

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 34 og 35, og § 9 f, stk. 4, 1 pkt., kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Udlændinge- og Integrationsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og
- 6) fotografi.

46. I § 40 d ændres »§ 9 f, stk. 4, 1. pkt.« til: »§ 9 f, stk. 5, 1. pkt.«

§ 42 a. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9-12. ---

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som ikke er omfattet af stk. 13, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, og 8, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bospisningsordning, såfremt

1)-6).---

Stk. 14.---

Stk. 15. Udlændingestyrelsen skal,

47. I § 42 a, stk. 8, 1. pkt., ændres »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2« til: »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7«.

48. I § 42 a, stk. 13 ændres »stk. 13« til: »stk. 15«.

49. I § 42 a, stk. 15, ændres »en udlænding, der

medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,

2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,

3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 8, 1. og 3. pkt.,

4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, jf. § 34, stk. 4,

5) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 6.00 opholder sig uden for indkvarteringsstedet, jf. stk. 10,

har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2« til: »en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7«.

6) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller

7) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 16. Bestemmelserne i stk. 11, nr. 1-4 og 6, og stk. 12 finder tilsvarende anvendelse for udbetaling af kontante ydelser til en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. § 42 b, stk. 3, 7 og 8. pkt. Udlændingestyrelsen kan dog efter omstændighederne bestemme, at de kontante ydelser alene nedsættes.

Stk. 17. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11-14 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 18.---

Stk. 19. For udlændinge omfattet af stk. 11-14, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 c. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede

50. I § 42 a, stk. 16, 1. pkt. ændres »stk. 11, nr. 1-4 og 6, og stk. 12« til: »stk. 13, nr. 1-4 og 6, og stk. 14«.

51. I § 42 a, stk. 17, ændres »stk. 11-14« til: »stk. 13-16«.

52. I § 42 a, stk. 19, 1. pkt. ændres »stk. 11-14« til: »stk. 13-16« og »42,73« ændres til: »53,39«, i stk. 19, 2. pkt., ændres »2005-beløb« til: »2020-beløb«, og »2006« ændres til: »2021«.

53. § 43 c ophæves.

sådanne forhandlinger.

§ 44 a. ---

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændinges ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for International Rekruttering og Integration har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3-14.---

§ 46.---

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

54. I § 44 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »landet«: »samt modtagelse af hjælp til repatriering«.

55. I § 46, stk. 2, 1. pkt., ændres »og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b og afgørelser efter § 33« til: »og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter §§ 33-33 b«.

56. I § 46, stk. 2, 3. pkt., ændres »§ 25 b, stk. 2« til: »§ 32, stk. 1, nr. 2«.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4-6.---

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2, 4 og 5.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, kan ikke påklages.

57. I § 46, stk. 3, ændres »§ 33, stk. 4« til: »§ 33 a, stk. 3, nr. 2, og § 33 b, stk. 1«.

58. I § 46 indsættes som *stk. 7*:

»*Stk. 7.* Afgørelse efter § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, der træffer den afgørelse, som udrejsefristen fastsættes i forbindelse med.«.

59. § 46 a affattes således:

»**§ 46 a.** Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4 og 6 og § 53 a.

Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:

1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§ 9 i-9 n, § 9 p eller § 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

2) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

3) Politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og 7, 3. pkt.

4) Afgørelser, der træffes i første instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.

Stk. 3. Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selvom klagen er indgivet efter udløb af fristen.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det samme gælder Udlændingestyrelsens konstatering af, at en

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 6. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 7. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.

Stk. 9. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., kan ikke påklages.

Stk. 10. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9, kan ikke påklages.

opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 5. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. En afgørelse, der er meddelt ansøgeren alene ved brug af en standardformular, jf. § 4 e, stk. 1, anses for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Stk. 6. Følgende afgørelser kan ikke påklages:

- 1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og b, § 40, stk. 13, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8 og 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b.
- 2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, §§ 9 d-9 f, §§ 9 i-n, § 9 p eller § 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.
- 3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.
- 4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9.
- 5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.
- 6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.
- 7) Styrelsen for International Rekruttering og

Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt.

8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.

Stk. 7. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages. Endvidere kan Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, ikke påklages.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 5, 1. pkt.«

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 9 og 10, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 10, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 6, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for udlændinge- og integrationsministeren. Klagen har ikke

60. I § 48, *stk. 1, 5. pkt.*, ændres »De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 6, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.« til: »De afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og

opsættende virkning.

Stk. 2-3.---

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2-3.---

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d, 9 e, 9 f og 9 q.

2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1.

3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e, § 9 f og § 9 q, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 34 og 35, afgørelser om fritagelse og lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 6, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.

4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 9 q, stk. 8, og § 11.

5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 25, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, og § 9 q, stk. 11 og 12, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.

6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a og 25 b.

7) Afgørelser om afvisning efter § 28.

8) Afgørelser om fastsættelse af alder i

integrationsministeren, jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.«.

61. I § 48 b ændres »et andet EU-land« til: »en anden medlemsstat«, »overtage, tilbagetage eller modtage« ændres til: »overtage eller tilbagetage«, og »træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen« ændres til: »tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.«.

62. I § 49, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5«: »), og vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger«.

63. § 52 b ophæves.

forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

9) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 8 og 11.

10) Afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter §§ 4-4 c, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som 1. instans.

11) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 17-19.

12) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

13) Afgørelser efter § 42 a, stk. 13-16.

14) Afgørelser om fremmedpas.

15) Afgørelser efter § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

16) Afslag på sletning af den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, i forbindelse med genoptagelse efter § 29 c, stk. 5.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p.

2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.

3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 4 og 5, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse, jf. § 47 b.

4) Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af

EU-reglerne, jf. § 6.

5) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 3. pkt.

6) Afslag på ansøgninger om certificering efter § 9 a, stk. 17.

7) Afslag på ansøgninger om forlængelse af certificering efter § 9 a, stk. 20, jf. § 9 a, stk. 21, og afgørelser om inddragelse af en sådan certificering, jf. § 9 a, stk. 21.

8) Afgørelser om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, jf. § 21 a.

9) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16.

10) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 e, § 9 f eller 9 q er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, eller § 9 e, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.

Stk. 6. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.

Stk. 7. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-6, skal være indgivet, inden 8 uger efter

at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 8. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c.---

Stk. 2.---

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration i anledning af en klagesag.

Stk. 4-8.---

64. I § 52 c, stk. 3, ændres »Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration« til: »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet«.

65. I § 52 c indsættes som *stk. 9:*

»*Stk. 9.* Afgørelser om opsættende virkning, jf. § 33 b, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.«.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1-2).---

3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.

4-6).---

7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.

8).---

Stk. 2-4.---

66. I § 53 a, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »§ 32 a«: », og afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet i forbindelse med disse bestemmelser«.

67. I § 53 a, stk. 1, nr. 7, indsættes efter »Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3«: », eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3.«.

§ 56 d. ---

Stk. 2. Som part anses den uledsagede mindreårige udlændings repræsentant, jf. § 56, stk. 1, og den uledsagede mindreårige

68. I § 56 d, stk. 2, ændres »§ 56, stk. 1, « til: »§ 56 a, stk. 1,«.

udlænding, der er fyldt 12 år, uanset om den pågældende har krævet afgørelsen forelagt for retten.

§ 58 g. Rigspolicechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis

1-6).---

7) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b eller

8) udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.

Stk. 2.---

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland, medmindre udlændinge- og integrationsministeren har truffet beslutning om, at stk. 1 skal finde anvendelse, i forbindelse med at der er indført indrejsekontrol ved grænsen i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 25, jf. § 38, stk. 2.

§ 60. Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 1-3 og 6, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1., 2. og 4. pkt., og stk. 3 og 5, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 40, stk. 6, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 44 a, stk. 11, 1. pkt., straffes med bøde.

69. I § 58 g, *stk. 1, nr. 7*, ændres »efter § 25 b eller« til » efter § 25 a eller b og meddelt indrejseforbud,«.

70. I § 58 g, *stk. 1, nr. 8*, ændres »nævnt i § 29 c, stk. 1.« til: » nævnt i § 29 c, stk. 1, eller«

71. I § 58 g, *stk. 1*, indsættes som *nr. 9*:

»9) udlændingen er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2.«.

72. I § 59 a indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Bøder for transportvirksomheders overtrædelse af stk. 1 udmåles til 22.500 kr. eller derover pr. udlænding, der befordres.«

73. I § 60, *stk. 1, 1. pkt.* ændres »§ 34, stk. 1-3 og 6« til: »§ 34, stk. 1-3 og 7« og »stk. 8, 3. pkt.« til: »stk. 8, 4. pkt.«.

74. I § 60, *stk. 1, 1. pkt.* ændres »§ 42 a, stk. 8, 2. pkt.« til: § 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.«

§ 2

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1735 af 27. december 2018, § 2 i lov nr. 173 af 27. februar 2019 og § 1 i lov nr. 1057 af 24. oktober 2019 foretages følgende ændring:

§ 12. Ved indgivelse af ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation for ansøgere, der er fyldt 18 år, og ved indgivelse af ansøgning om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret betales et gebyr på 1.200 kr. Ved afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales et gebyr på 1.100 kr. Der betales ikke gebyr for børn, der er omfattet af forældres erklæring eller ansøgning om dansk indfødsret, jf. § 5 og § 6, stk. 2. Der betales kun gebyr en gang for ansøgning om naturalisation, en gang for ansøgning om bevis for dansk indfødsret, en gang for ansøgning om bevarelse af dansk indfødsret og en gang for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret. Det påhviler ansøgeren og den erklærende at dokumentere, at eventuelle gebyrer tidligere er betalt. Gebyrerne betales ikke tilbage, hvis ansøgningen ikke imødekommes, eller hvis erklæringen afvises.

1. I § 12, stk. 1, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Gebyrer for ansøgninger om dansk indfødsret ved naturalisation, ansøgninger om bevis for eller bevarelse af dansk indfødsret og gebyr for afgivelse af erklæring om dansk indfødsret betales til Udlændinge- og Integrationsministeriet.«

2. I § 12, stk. 1, indsættes som 7. pkt., der bliver 8. pkt.:

»Betaler ansøgeren eller den erklærende et beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter 1. eller 2. pkt., tilbagebetales beløbet, der er betalt for meget, ikke, hvis dette beløb udgør højst 30 kr.«

§ 3

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1 af 1. januar 2020, foretages følgende ændringer:

§ 8. ---

Stk. 2. Ændres de fastsatte regionskvoter, jf. § 7, stk. 2, fastsætter Udlændingestyrelsen for hver kommune i regionen det antal flygtninge, som påregnes boligplaceret inden for de enkelte kommuner i det indeværende eller kommende kalenderår. Ændringerne foretages ved en forholdsmæssig reduktion eller forøgelse af de til enhver tid fastsatte kommunekvoter i forhold til det ændrede landstal.

Stk. 3. Har kommunalbestyrelserne inden for en region ikke givet meddelelse om indgåelse af en aftale efter stk. 1 til Udlændingestyrelsen inden den 10. september, fastsætter Udlændingestyrelsen inden den 30. september

1. § 8, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

for hver kommune i regionen det antal flygtninge, som påregnes boligplaceret inden for de enkelte kommuner i det kommende år (fastsatte kommunekvoter).

§ 16.---

Stk. 2-8.---

Stk. 9. Mindreårige, uledsagede flygtninge kan få tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

Stk. 10.---

2. I § 16, stk. 9, udgår »eller introduktionsprogram«.

§ 20. Kommunalbestyrelsen har pligt til at følge op på en udlændings kontrakt, indtil udlændingen har opfyldt de mål, som er fastsat eller aftalt i kontrakten, jf. § 19, stk. 4, 1. pkt. Når visitationen efter § 17 er gennemført, skal opfølgning finde sted mindst 4 gange inden for de første 6 måneder. Herefter skal kommunalbestyrelsen foretage opfølgning efter behov. For udlændinge omfattet af § 16, stk. 3, skal opfølgning alene ske efter behov. For udlændinge, der er i ordinær beskæftigelse eller ordinær uddannelse, og som ikke modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, skal opfølgning dog kun foretages hver 12. måned, medmindre der er behov for hyppigere opfølgning. For udlændinge, der benytter sig af en ret til fravær i medfør af barselsloven, skal opfølgning på kontrakten først finde sted 6 måneder efter barnets fødsel og derefter i forbindelse med den lovlige fraværperiodes udløb, medmindre der er behov for hyppigere opfølgning. Har udlændingen opfyldt målene i kontrakten, skal kommunalbestyrelsen alene følge op på kontrakten, hvis der opstår behov for det. Opfølgningen skal ske ved en individuel samtale. Hvis det er hensigtsmæssigt, kan samtalen ske telefonisk, digitalt eller på anden tilsvarende måde.

Stk. 2-6.---

Stk. 7. Med hensyn til udlændinge, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, skal individuelle samtaler, jf. § 20, stk. 1, afholdes som cv-samtaler eller som jobsamtaler med fokus på konkrete job og jobsøgning. Under samtalen

3. I § 20, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.

4. I § 20, stk. 7, 3. pkt., ændres »udlændinge, der alene har ledighed som problem,« til: »jobparate udlændinge«.

skal det aftales, hvordan udlændingens jobsøgning kan understøttes. For udlændinge, der alene har ledighed som problem, skal kommunalbestyrelsen påse, at de oplysninger, som udlændingen har indlagt i Jobnet, jf. § 26 a, fortsat er fyldestgørende.

§ 22. En udlænding omfattet af § 2, stk. 2 eller 3, der ikke modtager hjælp efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, og som har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. eller FVU-læsning, trin 2, jf. lov om forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne, eller tilsvarende eller højere prøve i dansk, kan efter ansøgning modtage en danskbonus, som udbetales som et skattefrit engangsbeløb på 6.000 kr. (2017-niveau).

Stk. 2-3.---

§ 45.--

Stk. 2-8.---

Stk. 9. Staten yder for hver udlænding omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, der har fået udarbejdet en kontrakt efter § 19, følgende resultattilskud:

1-3)---

4) 32.000 kr., hvis en udlænding, der efter introduktionsperiodens udløb, jf. § 16, stk. 8, tilbydes danskuddannelse efter § 2, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.,

a) indstiller sig til prøve i dansk inden uddannelsestilbuddets ophør, dog senest 1 år efter introduktionsperiodens udløb, jf. § 16, stk. 8, og

b) senest ved første prøvetermin herefter består prøve i dansk på det niveau, der i samarbejde med udbyderen af danskuddannelse er fastsat som mål i kontrakten, jf. § 19.

Stk. 10.---

5. I § 22, *stk. 1*, ændres »stk. 2 eller 3« til: »stk. 2-4«.

6. I § 45, *stk. 9, nr. 4*, ændres »§ 2 stk. 5« til: »§ 2 e, stk. 3«.

I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 901 af 19. august 2019, foretages følgende ændringer:

§ 5.---

Stk. 2.---

Stk. 3. Kursisterne skal aktivt følge det planlagte uddannelsesforløb. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om udlændinges fravær fra undervisningen, herunder om registrering af deltagelse i undervisningen og om udelukkelse fra uddannelsen på grund af manglende aktiv deltagelse eller af andre grunde.

1. I § 5, *stk. 3, 2. pkt.* indsættes efter »deltagelse i undervisningen«: », om opbevaring af registreringer«

§ 5

I lov om folkeskolen, jf. lovbekendtgørelse nr. 823 af 15. august 2019, som ændret ved § 13 i lov nr. 1746 af 27. december 2016, § 1 i lov nr. 209 af 5. marts 2019 og lov nr. 564 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

§ 50.---

Stk. 2.---

Stk. 3. Har en person, der modtager integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp i henhold til §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, undladt at betale for skolefritidsordning, jf. § 3, stk. 7, kan kommunalbestyrelsen tilbageholde den fremtidige månedlige betaling i den fremtidige integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Stk. 4-9.---

1. To steder i § 50, *stk. 3*, ændres »integrationsydelse« til »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse«.

§ 6

I lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 287 af 16. april 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 1712 af 27. december 2018, § 1 i lov nr. 1714 af 27. december 2018 og lov nr. 1715 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

§ 5 u. For arealer i byzone og landzone kan kommunalbestyrelsen meddele dispensation fra bestemmelser i en lokalplan eller en plan m.v.

1. I § 5 u, *stk. 1-3*, ændres »integrationslovens § 12, stk. 6« til: »integrationslovens § 12, stk. 1«.

opretholdt efter § 68, stk. 2, jf. dog § 19, stk. 3, til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6. Indeholder en lokalplan eller en plan m.v. opretholdt efter § 68, stk. 2, ikke nærmere regler om et bygge- eller anlægsarbejde, kan kommunalbestyrelsen meddele tilladelse til bygge- eller anlægsarbejdet. Ved afgørelse efter 1. eller 2. pkt. finder § 13, stk. 2, og § 35, stk. 1, ikke anvendelse.

Stk. 2. For arealer i byzone, hvor der ikke er en lokalplan eller en plan m.v. opretholdt efter § 68, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen uden tilvejebringelse af en lokalplan efter § 13, stk. 2, meddele tilladelse til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

Stk. 3. For arealer i landzone, der ifølge kommuneplanens rammer pr. 1. januar 2015 kan overføres til byzone, eller som ligger i en landsby, kan kommunalbestyrelsen uden tilvejebringelse af en lokalplan efter § 13, stk. 2, meddele tilladelse til ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse og til bygge- eller anlægsarbejder med henblik på etablering af midlertidige opholdssteder til nyankomne flygtninge, jf. integrationslovens § 12, stk. 6. Ved afgørelse efter 1. pkt. finder § 35, stk. 1, ikke anvendelse.

Stk. 4-6. ---

Stk. 7. Dispensationer efter stk. 1 og tilladelser efter stk. 1-3 skal tidsbegrænses og kan højst gives med en varighed på 5 år fra meddelelsen.

Stk. 8. ---

2. I § 5 u, stk. 7, indsættes som 2. og 3.

punktum:

»Kommunalbestyrelsen kan forlænge varigheden af disse dispensationer og tilladelser med op til 2 år. Ved sådan afgørelse om at forlænge varigheden af en dispensation eller en tilladelse finder reglerne i stk. 6 og 8 tilsvarende anvendelse.«

§ 7

I lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven,

repatrieringsloven og forskellige andre love)
foretages følgende ændringer:

§ 1.

21. I § 60, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 34, stk. 1-3 og 6« til: »§ 34, stk. 1-3 og 7«, og »§ 42 a, stk. 8, 2. pkt.« til: »§ 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.«

1. § 1, nr. 21 ophæves.

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. juni 2020.

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 2-6, § 5 og § 6 træder i kraft dagen efter offentliggørelse i Lovtidende.

Stk. 3. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 73.

Stk. 4. Lovens § 1, nr. 8, finder anvendelse for udlændinge og virksomheder, som efter lovens ikrafttræden indbetaler gebyr efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, 3, 5 og 10.

Stk. 5. Lovens § 1, nr. 21, finder ikke anvendelse for sager efter § 25 b, stk. 2, som er indledt af myndighederne før lovens ikrafttræden og ved anmodning om genoptagelse af afgørelser efter § 25 b, stk. 2, som er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Lovens § 1, nr. 36, finder ikke anvendelse ved ansøgninger, klager og anmodninger om genoptagelse af afgørelser, som er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne anmodninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Lovens § 1, nr. 59, 60, 63, 65 og 67, finder ikke anvendelse for klager, der er indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 8. Udlændingelovens § 46 a, stk. 3, som affattet ved lovens § 1, nr. 59, finder ikke anvendelse for afgørelser, der er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration inden lovens ikrafttræden, og som på afgørelsestidspunktet ikke kunne påklages til Udlændingenævnet efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b.

Stk. 9. Lovens § 2, nr. 2, finder anvendelse for

ansøgere og erklærende, som efter lovens ikrafttræden indbetaler gebyr efter indfødsretslovens § 12, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Stk. 10. § 5 u, stk. 7, 2. og 3. pkt., i lov om planlægning, som affattet ved denne lovs § 6, nr. 2, finder også anvendelse for dispensationer og tilladelser efter § 5 u, stk. 1-3, der er udløbet før lovens ikrafttræden, jf. § 5 u, stk. 7.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens §§ 1 og 2 kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.